

1981
ΜΕΓΑ

Εβδομασιαίο
Περιοδικό

TARZAN:

Θυελλα στην

Ζούγκλα

(86)

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Το μυθικό της Μπαγιαντέρας

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1935

Έτος είκοστόν δεύτερον
Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΤΟΜΟΣ Θ' — ΑΡΙΘ. 86

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΜΑΣΚΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Χρυσοσπηλαιωτίσσης 3

Τηλέφωνον: 32.887

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έσωτερικού έτηρ. δρχ. 150

Έξωτερικού £ 3 ή \$ 8

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 3

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΗΣ «ΜΑΣΚΑΣ»

- 1) ΝΤ. ΦΟΥΛΕΡ: Σημάδι της προδοσίας.
- 2) ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ: 'Ο δολοφόνος που δεν ήταν
- 3) ΜΙΣ ΓΚΟΣΤ: Στὰ πλοκάμια της Γκεσταπό
- 4) ΓΕΡΑΚΙ: Τὸ στοιχειωμένο δάσος
- 5) ΦΑΝΤΑΣΜΑ: Τὰ ματία πού ἀκούγαν
- 6) ΓΕΡΟΥΛΚΟΣ: Καταζητείται! Ἀμοιβή \$80χ.
- 7) ΑΓΙΟΣ: 'Ισπανική περιπέτεια
- 8) ΓΟΥΕ-Ι-Ν ΜΟΡΓΚΑΝ: Τὸ χρυσὸ σπηροῦνι
- 9) «Χ»: 'Ο Σατανᾶς ἀφίνει τὸ ἐπισκεπτήριο.
- 10) ΛΕΜΜΥ ΚΩΣΙΟΝ: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶ-
ναι ἐπικίνδυνος.
- 11) ΤΟΜ ΜΙΣ: Ἄσος τοῦ κολτ
- 12) ΙΣΚΙΟΣ: 'Ο Ἀρχὼν τοῦ θανάτου
- 13) ΑΡΑΧΝΗ: Λέσχη Μαριχουάνα
- 14) ΡΙΟ ΚΙΝΤ: 'Ο ἀποστάτης
- 15) ΠΡΑΚΤΩΡ 5: 'Ο εὐθὺς ἀπειλεῖ
- 16) ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ: 'Ο ἀόρατος ἐκδικητὴς
- 17) ΖΟΡΡΟ: 'Ο Ζ. ξανακαλεῖ τὴ Λεγεώνα.
- 18) ΝΤ. ΦΟΥΛΕΡ: 'Ο θάνατος φθάνει πρῶτος
- 19) ΦΑΝΤΑΣΜΑ: Τὸ νῆμα τοῦ δευτέρου φόνου
- 20) ΝΤΕΚΤΙΒ «Χ»: 'Ο πλανήτης κινδυνεύει
- 21) Λ ΚΩΣΙΟΝ: Ἀριστοκράτ, γκαγκστερῖνα
- 22) ΤΟΜ ΜΙΣ: Τρόμος στὸ φάρ Ὀυάτ
- 23) ΛΩΠ ΦΑΝΤΑΣΜΑ: 'Η Κίρκη τοῦ Σόχο.
- 24) ΑΓΙΟΣ: 'Ο Ἅγιος ἐκδικεῖται
- 25) ΙΣΚΙΟΣ: Στὴ σκιά τοῦ θανάτου
- 26) ΓΕΡΟΥΛΚΟΣ: Πετρέλαιο καὶ αἷμα.
- 27) ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ: 'Η λευκή μάγισσα
- 28) Κ. ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ: 'Ο ὁσώας τοῦ Κ. Π.
- 29) ΤΣΑΚΑΛΙ: Συντροφιά μετὰ Τσακάλι
- 30) Μ. ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ἀδέλφια τῆς θάλασσας.
- 31) ΧΖ: Κρεττὸ τὸ σύμπαν στὰ χέρια μου.
- 32) ΤΖ. ΚΑΡΒΑΣ: Ἐνας ρωμιὸς Λ. Κώσιον
- 33) ΗΡ. ΠΟΥΑΡΟ: 'Ο Ηρ. π. ἐμφανίζεται.
- 34) ΖΟΡΡΟ: 'Η μάσκα τοῦ Ζορρό
- 35) ΛΕΜΜΥ ΚΩΣΙΟΝ: Κινεζικο μετὰξί
- 36) ΡΙΟ ΚΙΝΤ: 'Ο θάνατος τοξιδεύει...
- 37) ΑΓΙΟΣ: 'Ο Κάιν καὶ ὁ Ἄβελ
- 38) ΝΤΕΚΤΙΒ «Χ»: Τὸ ὁσώτο φῶς
- 39) ΓΕΡΟΥΛΚΟΣ: 'Ο Θηρ. τοῦ χαμ. ποταμοῦ
- 40) ΤΖΙΜ ΚΑΡΒΑΣ: Ὅτι ὅποιοι ἦταν πολλοὶ
- 41) ΛΩΠ. ΦΑΝΤΑΣΜΑ: Ἴχνη πουθενά!
- 42) ΣΑΤΕΡΚΑΝΤ: Καϊόδας -- ἡ κόκ. ἀπειλή
- 43) ΝΤΙΚ ΚΑΝΤΕΡ: Τὸ μυστήριο τῆς λα-
στιχένιας μάσκας.
- 44) «Χ»: Τὸ παζάρεμα τοῦ Διαδόλου.
- 45) ΓΕΡΑΚΙ: 'Η πόλις τοῦ τρόμου
- 46) ΠΡΑΚΤΩΡ 5: 'Ο χορὸς τῶν Τιτάνων
- 47) ΑΓΙΟΣ: Τὸ θέλος τοῦ Θεοῦ
- 48) ΤΟΜ ΜΙΣ: Δρόμος τῶν 6 κρεμασμένων
- 49) ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ: Ἦταν ὥραία--ἀλλὰ νεκρή!
- 50) ΝΤΕΚΤΙΒ «Χ»: Πράσινος θάνατος.
- 51) ΛΩΠ. - ΦΑΝΤ: 'Η ἀψ. μετὰ τοὺς κεραυνούς.
- 52) ΑΡΑΧΝΗ: Μικρὴ καὶ μεγάλη ἀράχνη
- 53) ΦΑΝΤΑΣΜΑ: 'Ο τρόμος σκεπάζει τὴν πόλι
- 54) ΓΕΡΟΥΛΚΟΣ: Μὲ τὴ μάσκα τοῦ Νόμου
- 55) «Χ»: 'Ο κύκλος μετὰ τὸ σταυρὸ
- 56) ΛΕΜΜΥ ΚΩΣΙΟΝ: 'Ο Καπετάν-Φασαρία
- 57) ΤΟΜ ΜΙΣ: Συντροφιά μετὰ τὸν κίνδυνο.
- 58) ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ: Ζωντ. μέσα στὸ φέρετρο
- 59) ΛΩΠ. - ΦΑΝΤ: Ἔπαιξα, ἔχασα, πληρώνω!
- 60) «Χ»: 'Ο Θάνατος πέθανε!
- 61) ΓΕΡΑΚΙ: Πόλεμος τῶν Ράντς.
- 62) ΠΡΑΚΤΩΡ 5: Σάλπισμα τοῦ χαλασμοῦ.
- 63) ΤΑΡΖΑΝ: Τὸ σμαράγδι τῆς θεᾶς Κάλι.
- 64) ΙΣΚΙΟΣ: 'Ο Θάνατος φτερουγίζει.
- 65) «Χ»: 'Η Πράσινη Μάσκα.
- 66) ΓΕΡΟΥΛΚΟΣ: Κοπίες στὰ σύνορα.
- 67) ΛΩΠ. - ΦΑΝΤΑΣΜΑ: Τὸ μάτι τοῦ Βούδδα
- 68) Λ. ΚΩΣΙΟΝ: Σειρ. τῆς Καζαμπλάνκας
- 69) ΦΑΝΤΑΣΜΑ: Ἐθελοντὴς στὸ Σιγκ-Σιγκ
- 70) «Χ»: Τὸ μυστικὸ τοῦ γοριλλά
- 71) ΦΕΓΓΑΡΟΚΕΦΑΛΟΣ: Στὸν ποταμὸ τῶν
νεκρῶν
- 72) ΠΡΑΚΤΩΡ 5: Ἦ μορφή μετὰ τὴν πύρ. μάτια
- 73) ΑΡΑΧΝΗ: Τὸ γέλιο πού σκοτώνει
- 74) ΓΕΡΟΥΛΚΟΣ: Τὸν λόγο ἔχουν τὰ ἐξάσφ.
- 75) «Χ»: Τὸ δαχτυλίδι τῶν Φαραῶ
- 76) 'Ο Λέμμι Κώσιον προσκυνεῖ τὸν Ἅγιο
- 77) ΓΕΡΑΚΙ: Μολύβι καὶ φλόγα
- 78) ΠΡΑΚΤΩΡ 5: Μυστικὸς τύπος 11--533
- 79) «Χ»: Τὸ σπῖτι τῶν κολασμένων
- 80) ΤΟΜ ΜΙΣ: Ἀνεμοστρόβιλος στὸν Μαῦρο
Κάμπο.
- 81) ΛΩΠ. ΦΑΝΤΑΣΜΑ: Γιά ἓνα ἀποταγμένο
- 82) ΑΡΑΧΝΗ: Ἦ φάλαγγ τῶν σκελετῶν
- 83) «Χ»: Στὶς 8 θά πεθάνει!
- 84) ΓΚΟΣΤ: Τὰ αὐτὸ ιστα διατάσσουν
- 85) ΡΙΟ ΚΙΝΤ: Σταυροδρόμι τοῦ Διαδόλου

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ: ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 3

Ἐκδόσεις -- Ἰδιοκτησία «Π.Ε.Μ.» («Περιοδικὴς ἐκδόσεις Μάσκας»)

Ἰ. Πεύθυνοι συμφώνως τῷ Νόμῳ: Διευθυντὴς ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Χρυσοσπηλαιωτίσσης
3, Ἀθήναι. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἀναστ. Χατζηδασυλίου, Σαμφοῦς 2, Καλλιθέα.

ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

(STORM IN THE JUNGLE)

Οί φίλοι τοῦ Ταρζάν, αἱ γορίλλες ὑφίστανται μιά μυστηριώδη ἐπίθεση. Τά θηρία καί αἱ φυλές τῆς ζούγκλας ἀναστατώνονται. Μιά κατασκήνωσις Εὐρωπαϊκῶν τυχοδιωκτῶν γίνεται τό ἐντευκτήριο τοῦ θανάτου καί στόν βυθό μιᾶς χαμένης λίμνης βρίσκεται τό μυστικό τῆς συμφορᾶς... Ὁ Λευκός Βασιλιάς τῆς ζούγκλας, ὁ Ταρζάν, πηδώντας ἀπό δέντρο σέ δέντρο τρέχα νά ὑπερασπίσῃ τήν εἰρήνην τοῦ Βασιλείου.

ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΥΠΕΡΠΕΡΙΠΤΕΙΑ ΤΟΥ ΘΥΡΛΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

ΥΠΟ : **EDGAR RICE BURROUGHS**

Ὁ Θάνατος
πτερουγίζει...

ΟΙ ΦΛΟΓΕΡΕΣ ἀκτίνες τοῦ τροπικοῦ ἡλίου δέν φτάνουν ν' ἀγγίξουν τή γῆ. Οἱ πελώριες θολωτές φυλλωσιές τῶν πανύψηλων δέντρων χαρίζουν μιά εὐχάριστη δροσιά σ' ὅλα τά πλάσματα πού ζεῖν μέσα στήν παρθένα ζούγκλα. Οἱ ὄχθες τῶν ποταμιῶν καί τῶν ρυακίων εἶναι γεμάτες ζωή καί κίνησι καί χιλιάδες ζῶα ψάχνουν γιά νάδρουν τήν τροφή τους. Στά φουντωτά φυλλώματα τῶν δέντρων οἱ μικροί πίθηκοι στριγγλίζουν σάν δαιμονισμένοι καί κάνουν ἔνα

σωρό τρέλλες καί καμώματα ἀνέμελοι καί εὐτυχισμένοι.

Τά θηρία παραμονεύουν πίσω ἀπό τίς λόχμες τά θύματα τους. Ὡστόσο πίσω ἀπό τήν ὑπουλή αὐτή ἐνέδρα τους δέν κρύβεται καμιά κακία, καί νένα αἰσθημα πλεονεξίας. Οἱ νόμοι τῆς ἐπιβίωσης εἶναι σκληροί καί τοὺς γνωρίζουν καλά ὅλα τά πλάσματα πού ζοῦν στή ζούγκλα. Ζέρουν πῶς γιά νά ζήσουν πρέπει νά ἀφαιρέσουν τή ζωή ἀπό ἄλλα πλάσματα πού ἀδύνατα. Ζέρουν πῶς δουλεῖα τοῦ ισχυρότερου εἶναι νά κυνηγᾷ καί τοῦ ἀσθενέστερου

να κρούεται. Άλλοίμονο στο ζώο που θα αφαιρεθεί για λίγες στιγμές την ώρα που σβύνει τη δίψα του στο νερό του ποταμού...

Ρυθμικά δήματα ακούγονται εαφνικά μέσα στην παρθένα ζούγκλα. Βήματα που είναι άγνωστα ως τώρα σ' όλα τα ζώα και τα θηρία που ζούν εκεί μέσα. Μια μακριά σειρά από παράξενα και πρωτόφαντα όντα προχωρούν μέσα στο μυστικό πράσινο βασίλειο. Τα ζαρκάδια σηκώνουν τα κεφάλια τους παρὰ ξενθμένα και τα κυττάζουν. Μια άμνηγανίσ φωνή ανήκει στο δλέμμα τους. Δεν ξέρουν αν πρέπει να φύγουν ή να μείνουν κοντά τους.

Δεν μοιάζουν ούτε με τους πάνθηρες ούτε με τα λιοντάρια. Οι εθόγγοι που βγαίνουν από τα στόματα τους μπορεί να είναι έντελως παράξενοι και πρωτόγνωστοι για τ' αυτά τους, μα όμως δεν είναι δροντροί και τρομαχτικοί σαν τον δρυχημένο του λιονταριού.

Από το γενικό ξάφνιασμα που προκάλεσε η παρουσία τους ήταν φανερό πως σ' εκείνη τη ζούγκλα δεν είχαν ξαναπατήσει άνθρωποι. Κι' αν είχαν ξανάρθει κάποτε πριν πολλά χρόνια, τα άγρια που την κατοικούν είναι καινούργια γενιά και δεν μπορούν να τους ξέρουν.

Μόνο οι τριχωτοί μεγαλόσωμοι γοργίλλες που περνοκλυούν την περιοχή των ανθρώπων κρυμμένοι μέσα στις φυλλώδεις των δέντρων, δείχνουν πως ξέρουν τη λογής είναι οι εαφνοί επισκέπτες τους. Βασιλεύει ανησυχία για εκείνα στα μικρά χάντρινα μάτια τους που στριφογυρίζουν θυμωμένα στο αντίκρουσμά τους...

Στο μεταξύ η συνοδεία των ανθρώπων συνεχίζει τον δρόμο της χωρίς να δίνει σημασία σ' ότι συμβαίνει γύρω της. Ο άνθρωπος είναι ένα ζώο γεμάτο έγωισμό και πολλές φορές και κακία. Θεωρεί όλα τα άλλα ζώα πολύ υποδεέστερα του και δεν κάνει σχεδόν ποτέ τον κόπο να σκεφθεί ότι και όλοι οι άλλοι εκπρόσωποι του ζωικού βασιλείου έχουν κι' αυτοί τις ανάγκες και τα προβλήματα τους.

Αυτοί που πηγαίνουν μπροστά στη συνοδεία είναι λευκοί κι' οι άλλοι που ακολουθούν μαύροι και γυμνοί από τη μέση κι' άπτετα. Οι λευκοί είναι: γερά όπλισμένοι. Στον ώμο τους κρέμονται καραμπίνες ήμικαιτόματες και στη μέση τους ξεχωρίζουν θήκες με εξάσφαυρα πιστόλια.

Η ζούγκλα είναι πυκνή ολόγυρα. Μονοπάτι δεν υπάρχει πουθενά. Οι άνθρωποι για να μπορούν να περπατούν είναι υποχρεωμένοι πολλές φορές να ανοίγουν δρόμο πελεκώντας κλαδιά με

τα τσεκούρια που κρατούν στα χέρια τους.

Εκείνος που πηγαίνει πιο μπροστά απ' όλους έχει ένα πρόσωπο βλοσυρό και δυο μάτια ύπουλα γεμάτα απειλητικές λάμψεις. Είναι σωματώδης με τετράγωνους ώμους και αρκετά εύτραφης. Το μούτρο του είναι τετράγωνο και κάτω από το σαγόνι του έχει ένα διπλό προσούλι. Ο δεύτερος λευκός που βαδίζει κοντά του έχει αρκετά κοινά χαρακτηριστικά με τον πρώτο. Θά μπορούσε κανείς να πη με πολλές πιθανότητες έπιτυχίας πως είναι αδερφός του. Το ανάστημά του είναι ελαφρά πιο μικρό, μα ό ωμοί του τό ίδιο τετράγωνοι και η έκφραση του προσώπου του άπαράλλαχτη. Φαίνεται να είναι πιο νέος από τον άλλον. Ο τρίτος της παρέας δεν έχει τίποτα που να μοιάζει με τους άλλους δυο. Είναι ψηλός και ξεροκαυτός. Τα μάτια του βασβυλωμένα μέσα στις κόγχες τους με μια κρυφή λάμψη άπληστίας στο βάθος τους. Το τρομαγμένο βλέμμα με το οποίο κάθε τόσο κυττάζει ολόγυρα δείχνει πως δεν τον εύχαριστεί καθόλου αυτή η περιπλάνησις μέσα στην παρθένα ζούγκλα τη γεμάτη θηρία και δηλητηριώδη έρπετα. Φαίνεται όμως η έπιθυμία του πλεύτου να είναι πιο δυνατή από τον φόβο της ζούγκλας στον άλλόκοτο αυτόν τυχοδιώκτη. Γιατί από την εμφάνισις και των τριών τους δεν μένει κομμάτι άμφιβολία πως πρόκειται για τυχοδιώκτες από κείνους που συναντάει κανείς στα πιο άβυσθα σημεία των άφρικανικών δασιών και που τους οδηγεί πάντοτε η δίψα του πλούτου, για την άποκτήσι το οποίο είναι διατεθειμένοι να κάνουν οτιδήποτε, ακόμα και να πουλήσουν την ψυχή τους στον Σατανά...

Άρχηγος των μαύρων που έρχονται πίσω από τους λευκούς με τις άποσκευές, είναι ένας γιγαντόσωμο νέγρος με χαλύδδινα μπράτσα. Είναι ο μόνος που δεν είναι φορτωμένος και κρατάει στο χέρι του μια μεγάλη σπάδα με την όποια κόβει κάθε τόσο τα κλαδιά που ξεπετούν μπροστά τους, ανοίγοντας δρόμο στους ύπολοιπους της συνοδείας.

ΕΑΦΝΙΚΑ ο λευκός που πηγαίνει μπροστά σηκώνει το χέρι του ψηλά. Η συνοδεία πίσω του μένει ακίνητη.

— Τί τρέχει Γκάυ;
Την έρώτησι την έκανε ο δεύτερος που τού μοιάζει σαν άδερφός κι' έρχεται από πίσω του.

Ο άνθρωπος που τον είχαν ονομάσει Γκάυ σηκώνει το χέρι του και δείχνει με το δάχτυλο κάπου μέσα στη

φυλλωσιά ενός φουντωτού δέντρου με θεώρωσα κορμό.

— Έκεί! λέει και η φωνή του είναι βαρειά και σκληρή και αντηχεί σαν τόν ήχο της καμπάνας.

Όλων τα βλέμματα στρέφουν στο σημείο που δείχνει. Μιά αθέλητη κίνηση τρόμου διαπερνάει όλα τα σώματα. Ένας πελώριος γοργίλλας είναι σκαρφαλωμένος σ' εκείνο το δέντρο και τους παρατηρεί με τα κόκκινα χάντρινα μάτια του. Από τις κινήσεις του φαίνεται όργισμένος και μόλις αντιλαμβάνεται πώς οι άνθρωποι τον είδαν, χτυπάει με μανία το στήθος του με τις γιγάντιες γροθιές του. Ο κρότος που αντηχεί είναι σαν να χτυπάει ένα μεγάλο ταν-τάμ. Ένα φοβερό γρύλλισμα ξεφεύγει από το στόμα του τριχωτού ζώου.

Ο ψηλός και ξερακιανός λευκός κάμει ένα φοβισμένο δῆμα προς τα πίσω και με μία γρήγορη κίνηση και μία φωνή τρόμου μαζί, ξεκρεμάει από τον ώμο του την καραμπίνα του και τη στρέφει καταπάνω στον γοργίλλα.

— Φρόνιμα, Λούις! λέει ο Γκάυ αυταρχικά. Σου έχω πη κι' άλλοτε πώς δεν είναι σωστό να φοβάσαι! Στάσου ακίνητος στη θέση σου, να δης πώς θα σου σιγουρώσω αυτόν τον μασκαρά που κοπανάει το στήθος του προσπαθώντας να μάς τραυλήξει!

Ο ξερακιανός ξεναφέρνηει στον ώμο του την καραμπίνα και κοιτάζει με φόβο ανάκατο με θαυμασμό τον Γκάυ, που με ήρεμες κινήσεις πλησιάζει κάτω από το δέντρο στο οποίο είναι σκαρφαλωμένος ο όργισμένος γοργίλλας. Ο τελευταίος, όσο ο τυχοδιώκτης ζυγώνει τόσο φρενιάζει περισσότερο και χοροπηδάει σαν τρελλός πάνω στο κλαδί του. Τα χτυπήματα από τις γροθιές του στο πελώριο στήθος του αντηχούν πραγματικά. Τα γρύλλισμά του δείχνουν μία πρωτοφανή λύσσα.

Ο Γκάυ στέκει ακριβώς από κάτω από τον τριχωτόν γίγαντα και ξεκρεμάει με ψυχραιμία την καραμπίνα που κρέμεται στον ώμο του. Σκάνει την καμνη προς τ' άπάνω και σηματοθεύει με προσοχή. Πατάει τη σκαναλη και η ήσυχια της ζούγκλας σκίζεται από μία δυνατή βροντή.

Το πελώριο κορμί του γοργίλλα συνταράζεται. Τα μάτια του ζώου πετούν σπίθες. Ένα φοβερό μουγκρητό θυαίνει από το στήθος του και εξαφινικά ο δακτύλιος ο μανιασμένος όγκος αποσπάται από το κλαδί και μ' ένα πελώριο άλμα πηδάει στη γη.

Ο Γκάυ πηδάει στο πλάι ψυχραιμία και γρήγορα και μόλις προλαβαίνει να αποφυγή τον όγκο που αν έπεφτε άπαυω του σίγουρα θα τον συνέθλιβε κάτω

από το τρομερό βάρος του. Ο τραυματισμένος γοργίλλας απλώνει τα μακρὰ τριχωτά χέρια του ν' αδράξει τον τυχοδιώκτη. Όμως εκείνος μ' ένα σαδιστικό χαμόγελο στα χείλια και με μία ψυχραιμία καταπληκτική μπροστά στον κίνδυνο του πιά φοβερού θανάτου, δεν του δίνει τον καρπό να το καταφέρει. Σηκώνει γιά δεύτερη φορά την καραμπίνα του που τώρα δεν βροντάει μόνο μία αλλά τέσσερις φορές απαγωγτά. Ο τριχωτός γίγαντας κεραυνοβολείται. Ένας ανήχος αναπαράζει το μεγαλόπρεπο στήθος του. Η κραυγή του πόνου που ξεφεύγει απ' αυτό μοιάζει με ανθρώπινη κι' όχι με ζώου. Πιτσιπάει να υπήρξη τα χέρια στον θώρακά του άλλη μία φορά, μη η δύναμις έχει φύγει από μέσα του. Τρικλάει και γύρνει δορυς κάτω στη γη που αναταράζεται ολόκληρη κάτω από το μεγάλο του βάρος. Βαρειανασαίνει και είναι φανερό πώς ξεψυχάει. Πέντε πληγές τρέχουν ρυάκια αίματος πάνω στο φαρδύ στήθος του.

Ο ξερακιανός τυχοδιώκτης κάνει μία κίνηση γεμάτη ανακούφιση ενώ ο άλλος που μοιάζει του Γκάυ, τον κυττάζει και γελά σαρκαστικά.

— Ο Λούις ανησυχούσε μήπως πάθεις τίποτε! τού λέει του Γκάυ ειρωνικά.

Ο φονιάς του γοργίλλα χαμογελάει μ' ένα χαμόγελο θοάμβου.

— Και βέβαια ανησυχούσε! λέει καμαρώνοντας. Ρώτησέ τον να σου πη αν θαίτανε ποτέ μόνος του μέσα σ' αυτή τη ζούγκλα. Όχις έμένα!

Χωρίς να περιμένη την απάντηση του άλλου, ζυγώνει το σώμα του γοργίλλα που ψυχωραγεί κάτω στη γη. Σκύβει από πάνω του και τα δακτυλά του ψάχνουν το τριχωτό του κορμί. Η περιέργη αυτή έρευνα δεν κρατά πολύ.

— Τζίφος! λέει θυμωμένος εξαφινικά και σηκώνεται όρθιος. Δεν υπάρχει τίποτε!

— Μου φαίνεται πώς κυνηγάμε μία χίμαιρα! λέει γκρινιάρικα ο Λούις. Έπειδη έτυχε να βρης...

Ο Γκάυ τον κόβει θυμωμένος και δεν τον αφήνει να πη τίποτε περισσότερο :

— Αν δεν σου γουστάρη μπορείς να νύση πίσω, Λούις! Εγώ με τον Μπόμπι θα πάμε μπροστά! Θά πῆτε μπροστά και δεν θα γυρίσαμε αν δεν βρούμε αυτό που ζητάμε!

Ο Λούις γυρίζει το βλέμμα του σαν ζεματισμένος προς το μέρος του Μπόμπι.

— Τι με κυττάς; τού λέει αυτός γελαστά μ' ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο. Δεν ακουστε τί σου έπια; Θά πάμε οι δύο μας αν έσύ φοβάσαι! Δεν μπορώ

νά μη τὸν ἀσκολουθήσω. 'Ο... μπαμπάς μου ἔλεγε ν' ἀκούω πάντα τὸν μεγάλο μου ἀδελφό!

Ὁ Γκάυ σήκωσε τὸ χέρι κι' ἔκανε μιὰ ἀποφασιστικὴ κίνησι. Οἱ ὑπόλοιποι ἄφησαν τὶς κουθέντες καὶ ξεκίνησαν συνεχίζοντας τὸν ἐπίπονο δρόμο τους μέσα στὴν παρθενὰ ζούγκλα.

Πίσω τους τὸ σῶμα τοῦ γιγαντόσωμου γορίλλα δὲν εἶχε μείνει ἀκόμα χωρὶς καθόλου ψυχὴ. Τὸ πελώριο ζῶο βαρεῖται ἀνάστανε σπαρταστικὰ καὶ ἕνας πονεμένος ρόγχος ποὺ ὅσο πῆγαινε καὶ γινόταν πρὶ ἀσθενικός, ἔδωκε ἀπὸ τὸ μισόκλειστο στόμα του.

Ταρζάν, βοή- θήσε' μας!

Τ Ὁ ΜΙΚΡΟ κανὼ ἀνθεβαίνει σιγὰ - σιγὰ ἀντίθετα μὲ τὴν ροὴ τοῦ ποταμοῦ. Τὰ κουπία κραταίει στὰ στιβάρα του χέρια ἕνας γιγαντόσωμος ἄντρας. Μοναδικὸς ἐπιβάτης ἐκτός ἀπ' αὐτὸν μέσα στὸ κανὼ εἶναι μιὰ μέγα γυναίκα. Καὶ οἱ δύο φορᾶνε τὰ μαγιὼ τους ποὺ εἶναι καὶ τῶν δύο φτιαγμένα ἀπὸ δάμα λεοπαρδάλεως.

Τὸ κορμὶ τοῦ ἄντρα εἶναι μελαψὸ κι' ἔχει πραγματικὰ ἀσυνήθιστες διαστάσεις. Τὸ στήθος του εἶναι πελώριο κι' ἀπάνω του ζωγραφίζονται σὰν σὲ ἀνάγλυφο χάρτι, τρομεροὶ ἀσταλένικοι μυῶνες ποὺ μοιάζουν μὲ τετνωμένα συρματῖνα σχοινιά. Τὰ μπράτσα του μορμαρτυροῦν ὑπερφυστικὴ δύναμι καὶ ὅπως τὰ κουνᾷ γιὰ νὰ κωπηλατῇ, ξεπετάγονται πάνω τους ἄλλοι μυῶνες σὰν ἀνεξάρτητα κομμάτια μιᾶς μηχανῆς ποὺ προσωρισμὸς τῆς εἶναι νὰ παράγῃ δύναμι. Τὸ κεφάλι του εἶναι ἡλιοκαμμένο καὶ τὸ μέτωπο φορδὺ καὶ μαρῆφανο. Τὰ μαλλιά του ξανθὰ καὶ τὰ μάτια του γαλανὰ σὰν τὸν οὐρανὸ.

Ἡ γυναίκα ποὺ κάθεται στὸ πίσω κάθισμα, ἀπέναντί του, ἔχει μιὰ ὑπέροχη μορφή καὶ ἀγαλματένιο σῶμα μὲ σωστὲς ἀναλογίες. Τὰ μακρὰ τῆς μαλλιά κρέμονται στοὺς καλλίγραμμους ὤμους τῆς κι' ἔχουν ἕνα καστανόξανθο χρῶμα.

Ὁ ἄντρας εἶναι ἀποροφνημένος ἐν τὸ θέαμα τῆς ζούγκλας ποὺ πληθαίνει ἀπὸ μακριὰ τους, καθὼς ἀνθεβαίνουν τὸ ποτάμι. Εἶναι σὰν μιὰ ἀπόμακρη καταπράσινη αὐλαία ποὺ ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ γιὰ νὰ τοὺς υποδεχτῇ.

Ὁ ἄντρας γυρᾷ καὶ καρφώνει τὰ μάτια του μέσα στὰ μάτια τῆς γυναίκας. Τὸ βλέμμα του εἶναι γεμάτο τρυφερότητα.

— Τζέην, λέει σιγὰ, δὲν συγκαμνίσαι ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα; Δὲν σοὶ ἀρέσει νὰ βλέπῃς τὴ ζούγκλα νὰ ἔρχεται ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος μας σὰν νὰ μᾶς καλω-

σορίζῃ;

— Τὸ θέρεις πὼς μ' ἀρέσει καὶ μένα ἡ ζούγκλα, Τζῶν. Τὴν ἔχω ἀγαπήσει καὶ εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν καρδιά μου γιατί ἔζησα μέσα σ' αὐτὴν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς μου... Τὸ πρὶο ὁμορφο...

Ὁ Τζῶν Κλέυτον, λόρδος τοῦ Γκρένστας, γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ γιγαντόσωμος κωπηλάτης τοῦ κανὼ, μαζί μὲ τὴν γυναίκα του Τζέην, τὴν παρατήρησε χαμογελώντας.

— Τὸν καιρὸ ποὺ τὸ ὄνομά μου δὲν ἦταν Τζῶν Κλέυτον, τῆς ψιθυρίζει, καὶ ποὺ δὲν ἦμουν λόρδος, μὰ μόνο ἕνας ἡμίαιγρος ἄνθρωπος τῶν δασῶν μὲ τὸ ὄνομα Ταρζάν, τότε θὰ σοὺ ἀπαντοῦσα ἔτσι: «Τζέην, δὲν μπορεῖ κρυφτῇ ἀπὸ Ταρζάν! Τζέην φοβάται!...»

Ἡ γυναίκα ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς.

—Ναί, ἔχει δίκιο! τοῦ ἀποκρίνεται τόσο σιγὰ σὰν νὰ μιλᾷ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Φοβάμαι! Ποτὲ δὲν ζήλεψα κοιμῶν ἕνῃ γυναίκα! Ποτὲ δὲν φαντάσθηκα πὼς ἦταν δυνατόν ὁ Ταρζάν νὰ προδώσῃ τὴν Τζέην! Ὁμως, πάντα φοβόμουν τὴ ζούγκλα. Γιὰ νὰ τρέξῃς σ' αὐτὴν πολλὰς φορὲς μ' ἔχεις ἐγκαταλείψει! Εἶναι ἡ αἰώνια ἀντίπαλος μου, Τζῶν, καὶ μ' ὅλο ποὺ μ' ἀρέσει καὶ μὲ μαγεύει καὶ μένα ὡστόσο δὶαν τὴν βλέπω νὰ ζυγώνει σ' αὐτὲς τὶς ἐκδρομὲς μας ποὺ κάνουμε πότε - πότε, τὴ φοβάμαι! Φοβάμαι πὼς θὰ σὲ πάρῃ καὶ πάλι ἀπὸ κοντὰ μου, ὥπως τότε!

— Κανεὶς δὲν θὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κοντὰ σου ποτὲ πιά! Οὐτὲ ἡ ζούγκλα ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἡ ζωὴ καὶ καὶ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μὲ ἀκόμα ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ Τζῶν! Τώρα ἔχουμε τὸ γυὸ μας καὶ κάθε κατακαιρὶ τὸν περιμένουμε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴ σκολή. ἔχω μεγάλη λαχτάρα νὰ δῶ τὸν γυιὸ μου κάθε φορὰ! Τόση λαχτάρα ποὺ τὴν ἐσχάω τὴ ζούγκλα...

— Κι' ὅμως πόσες φορὲς δὲν ρίχτηκες σὲ κανιούργες ἐπικίνδυνες περιπέτειες μέσα στὶς πρὶο ἀπώκυρες καὶ ἀπάτητες γωνιὲς τῆς...

— Ὅταν ζητοῦν τὴ βοήθειά μου, Τζέην, δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀρνηθῶ. Ὁλοι οἱ παλιοὶ μου φίλοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη καὶ πιστεύουν σὲ μένα. Καὶ ὅταν καταφεύγουν σὲ μένα γιὰ νὰ τοὺς βοηθῶ, θὰ πῇ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς βοηθήσῃ κανεὶς ἄλλος...

Δὲν μιλοῦν ἄλλο. Τὸ ποτάμι ποὺ κυλᾷ πρὸς τὴ ζούγκλα φαίνεται νὰ τελειῶνι καθὼς τὸ κανὼ ζυγώνει κοντὰ τῆς. Κι' οἱ δύο τους ὁμοῦ ξέρουν πὼς δὲν τελειώνει μὰ συνεχίζει μέσα στὴ ζούγκλα καὶ τὴν διατρεχεὶ ὁλόκληρη περιμένοντας ὡς πίσω τῆς, στὴ μεγάλῃ ἀπάτητῃ ἐρημῇ ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ.

ΤΟ ΚΑΝΩ έχει μπη τώρα μέσα στη ζούγκλα. Τό πράσινο βασίλειο όργαίνει γύρω τους. Νεροκαλαμιές γέριζον τα λυγερὰ κορμιά τους επάνω στους δυο επιδόχτες της δάσκαας. Μυριάδες πουλιά συνθέτουν έκκωφαντικές μελωδίες στο πέρασμα τους κοιμμένα μέσα στις φυλλωσιές. 'Ο Ταρζάν που άφησε για μιὰ φορά άκόμα τόν πύργο του στον όποιο ζή ως λόρδος του Γκρέυστοκ για να θυμηθί τα παλιὰ και να περάσθι λίγες ώρες ανάμεσα στο περιβάλλον που ήταν άλλοτε ή ζωή του, κυττάζει γύρω του μαγεμένος. 'Η Τζέην φαίνεται κι' αυτή συγκινημένη. Θυμάται, χωρίς να τὸ θέλη, τὴν ἐνσέβρια καλὴν τους όπου ἐμεναν άλλοτε μακριὰ ἀπ' ὅλον τὸν ὑπόλοπο κόσμο, χωρίς να ἐνδοσφένωνται οὔτε καν για τὴν ὑπαρξί του.

Συζητοῦν ἀμίλητοι τὸ ταξίδι τους. Πάντα σ' αὐτὲς τὶς ἐκδρομὲς τους πού δὲν εἶναι ἐκδρομὲς ἀπλῶς σὲ μιὰ ἐξοχὴ, ἀλλὰ μιὰ ἀνεξοσιμένη ἀναδρομὴ στὸ παρὰθόν, πολὺ λίγο μιλούν. Τὸ κανὼ κυλᾷ στὸ ποτάμι κι' ἐκεῖνοι ὅλο μάτια καὶ αὐτιά ἀπσλαμβάνουν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τοὺς μαγεύει καὶ ἡ τελευταία ἀκόμα νότα τῆς βασιλείας μελωδίας τῆς ζούγκλας.

Δὲν ξέρουν καὶ οἱ δυὸ πόσες ὁρες κυλοῦν στὸ μεγάλο ποτάμι. Δὲν ξέρουν πόσο βοθεῖα ἔχουν χωθῆ στὸ πράσινο βασίλειο πού ήταν άλλοτε βασιλείο τους.

Ξαφνικὰ ἓνας πυροβολισμὸς σκίζει τὸν ἀέρα καὶ ὁ κρότος αὐτὸς πού θυμίζει τὴν παρουσία πολιτισμένων ἀνθρώπων, ἐξ ἐνστικτοῦ τρομάζει τὸν Ταρζάν, γιατί μ' αὐτὸν τὸν κρότο ἔχουν συνδεθῆ πολλές δραματικὲς περιπέτειες πού ἔχει ζήσει. Συγκρατεῖ τὰ κομπιά με μὴ μιὰ μηχανικὴ κίνηση καὶ ὕστερα καρφώνει τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τῆς Τζέην σὰν νὰ θέλη νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἄκουσε κι' ἐκείνη αὐτὸν τὸν κρότο καὶ δὲν ἦταν μόνον γέννημα τῆς φαντασίας του.

Δὲν προλαβαίνει ὁμως οὔτε αὐτὸς οὔτε αὐτὴ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους καὶ νὰ μιλήσουν. Τέσσερις ἀκόμα πυροβολισμοὶ πού πέφτουν ἀπαινωτὰ ὁ ἓνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, δὲν τοὺς ἀφίνουν καμμιὰ ἀμφιβολία, πιά πὺς μπορεῖ νὰ εἶχαν κάνει λάθος.

— Λες νάναι λευκοὶ κυνηγοί; ρωτᾷ ἡ Τζέην κυττώντας ἀνησυχὰ τὸν Ταρζάν.
'Ο λευκὸς γίγας κουνᾷ τὸ κεφάλι του με ἀμφιβολία.

— Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ ροῦν σ' αὐτὴν τὴν ζούγκλα γιὰ νὰ κυνηγήσουν, τῆς ἀποκρίνεται. Τὰ ἴδια θηρία πού ὑπάρχουν ἐδῶ μποροῦν νὰ θρεβοῦν καὶ περισσότερα σ' ἄλλα μέ-

ρη πού εἶναι πολὺ πὺς κοντὰ σὲ πολιτισμένους τόπους. Καμὲς τρελλὸς ἀνηγὼς δὲν ἤρθε ποτὲ γιὰ νὰ κυνηγήσῃ ἀπλῶς ἐδῶ κάτω!

— Ἀλλὰ τότε;

'Ο Ταρζάν ἀνασπκώνει τοὺς ὅμους. 'Η ἴδια ἐρώτησι τὸν βασανίζει κι' αὐτόν.

«Τί νὰ συμβαίνει;»

Ἐχει πικρὴ πείρα ἀπὸ τοὺς τυχοδιώκτες πού φτάνουν κατὰ καιροὺς στὶς μακρινὲς κι' ἀπάτητες ζούγκλες ζητώντας ἄλλοτε θησαυροὺς κι' ἄλλοτε νεκροταφεῖα ἐπισφάντων ἢ ἐνα σωρὸ πράματα πού ἀποσκοποῦν πάντα στὸ ἀνὸμο κέρδος.

'Η Τζέην ἔχει χλωμιάσει καὶ τὸν παρατρεῖ με ἀνησυχία πού ὀλοένα καὶ μεγαλώνει. Ξερεῖ πολὺ καλὰ τί τρομερὴ πάλιν γίνεται αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν καρδιά τοῦ ἀντρα τῆς. Ξερεῖ πὺς θέλει νὰ τρέξῃ μέσα στὴ ζούγκλα πρὸς τὸ μέρος όπου ἔπασαν οἱ πυροβολισμοὶ ἐκεῖνοι γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συμβαίνει.

'Ο Ταρζάν καταλαβαίνει τὴν ἀγωνία τῆς καὶ θέλει νὰ τὴν καθυσυκᾷ.
— Θάνα ἀργὰ πιά! τῆς λέει με ἰσημ φωνή. Τί λές; γυρνᾷμε;

— Ἀς γυρίσωμε! τοῦ ἀποκρίνεται με χαμόγελο κι' ἓνας στεναγμὸς γεμάτος ἀνακούφισι δγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς.

'Ο λευκὸς γίγας με δυὸ δυνατὲς κινήσεις τὸν βραχιόνων του στὰ κομπιά, στρέφει τὸ ἐλαφρὸ πλεούμενο ἀναγκάζοντάς το νὰ πάρῃ τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τώρα τὸ κανὼ πλέει παρὰπλάκα με τὴν ροὴ τοῦ νεροῦ καὶ τὰ κομπιά δὲν ἠρεοῖζονται καθόλου. Τὸ ρεῦμα θὰ τοὺς ὀδηγήσει μόνον του πίσω.

Δὲν προλαβαίνουν ὁμως νὰ κάνουν περισσότερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριά μέτρα στὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ στέμα τοῦ Ταρζάν ἐφεύγει μιὰ φωνὴ γεμάτη χαρούμενη ἐκπληξί. Ἀρπάζει τὸ κομπί καὶ τὸ χώνει με ὀρμὴ στὸ νερὸ, ἀναγκάζοντας τὸ κανὼ νὰ σταματήσῃ.

Ἐνα πελώριο τριχωτὸ ζῶο στέκει στὴν δεξιὰ ὀχθὴ κοντὰ στὴ δάρκα τους καὶ χτυπᾷ τὰ χέρια του στὸ στήθος του καὶ χαροπνθεῖ καὶ κάνει δ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχή του. Εἶναι ἓνας τρομαχτικὸς στὴν ἄμυ γορύλλας. Στὴν ὅμυ καὶ στὸ ἀνάστημα. Ὁμως ὁ Ταρζάν ξέρεῖ πὺς στὴν πραγματικότητα τὸ γιγαντώζωμο ἐκεῖνο ζῶο δὲν εἶναι καθόλου τρομερὸ τουλάχιστον γιὰ τοὺς φίλους του. Καὶ ὁ Ταρζάν δὲν εἶναι μόνον φίλος του. Εἶναι ὀμογάλακτος ἀδελφὸς του!

— Γκὸρ! φωνάζει χαρούμενος ὁ δασιλὰς τῆς ζούγκλας.

Μ' ὅλο πὺς ὅλοι οἱ γορύλλες μοῶ-

ζουν πάρα πολύ ο ένας με τον άλλον και τα χαρακτηριστικά τους δεν ξεχωρίζουν εύκολα, ο Ταρζάν έχει αναγνωρίσει με το πρώτο τον ομογάλακτο αδελφό του. Γιατί το λευκό παιδί της ζούγκλας έχει μεγαλώσει μαζί με τον Γκόρ και το Ζασού, τους γιουούς του άρχηγου των γοριλλών, που τον έχουν αναθρέψει καθώς τον δρῆκαν μόνον κι' άπρεστάτερον μέσα στη ζούγκλα, δρόφος ακόμα.

Ο λευκός γίγαντας δεν κάθεται να συλλογιστήν περισσότερο τί πρέπει να κάνει. Με δυνατές κουπίες οδηγεί το καώ του στο μέρος της όχθης που στέκει ο μεγαλώσωμος γορίλλας. Το μικρό πλεούμενο μπλέκει με τα σκίνα και τα πολύπλοκα άμφιβία φυτά και μένει κολλημένο στην όχθη. Ο Ταρζάν πηδάει έξω στη στεριά και με άνοιχτή άγκυρά ήρμαί καταπάνω στον πελώριο γορίλλα που θα μπορούσε και μόνο με την άμφάνισί του να τρομάξει και τον πιο γενναίο κυνηγό άγριων θηρίων.

Ο άνθρωπος και ο τριχωτός πρόγονός του άγκαλιάζονται με χαρά. Ο Γκόρ σφίγγει με τόση δύναμη τον Ταρζάν πάνω στο άπαστένιο στήθος του, που αν ήταν όποιοςδήποτε άλλος άνθρωπος έξω άπ' αυτόν θα του είχε συνθλίψει τα κόκαλα. Ο λευκός γίγαντας όμως δεν φαίνεται να άνοχληται καθόλου άπό το σφίξιμο του άδελφού του.

Και τότε μπροστά στα μάτια της Τζέην, άρχίζει μία παράξενη στιχομυθία ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ζωό. «Αν ήταν κανείς άλλος στη θέση της σίγουρα θα νόμιζε πως ο λευκός γίγαντας είχε τρελλαθή κι' έβγαζε αυτά τα ζωώδη γρυλλίσματα άπό το λαρύγγι του. Η Τζέην όμως ήξερε καλά πως ο Ταρζάν γνώριζε περίφημα τη γλώσσα των γοριλλών και μπορούσε να συνεννοήται χωρίς καμιά δυσκολία μαζί τους. Κι' αυτό ήταν ολόπειρα φυσικό, γιατί ο λευκός γίγας πρώτα κύτη τη γλώσσα άρχισε να μιλά ή ανάμεσα στους μικρούς γορίλλες που μεγάλωσε μαζί τους και πολλά χρόνια άρνότερα έμαθε και τη γλώσσα των ανθρώπων.

Ο ΤΑΙΝ ή στιχομυθία ανάμεσα στο ζωό και στον άνθρωπο τέλειωσε, ο Ταρζάν, ο βασιλιάς της ζούγκλας φαινόταν τραμερά άνήσυχος. Κι' είχε όκιο νάσαι έτσι γιατί άκείνα που του είχε πη ό ομογάλακτος άδερφός του ήταν πράγματα τραμερά :

«Ταρζάν, σώσε μας!» του είχε πη χτυπώντας το στήθος του με άπειπισία. Η φυλή μας έχει πέσει σε μεγάλη συμφορά! Λευκοί γορίλλες της φυλής σου έχουν βουλθή να μάς έξοντά-

σουν όλους! Με τα όπλα της βροντής έξολοθρεύουν κάθε δικόν μας που δρίσκειται στον δρόμο τους! Δεν κυνηγούν άλλα ζωά, μήτε άλλα θηρία! Μόνο έμάς τους γορίλλες. Πριν να τους δώσουμε άφορη στέλνουν τον κεραυνό τους άπό μακριά! Δεν έξερμε τί να κάνουμε και πως να τους άντιμετωπίσουμε! Μπορούν και στέλνουν τον θάνατο άπό μακριά και δεν τολμούμε να τους ζυγώσουμε!... Έσύ, Ταρζάν, μπορείς να άντιμετωπίσεις τους λευκούς γορίλλες της φυλής σου! Βοήθησέ μας παρακολουμέ τ' άδέρφια σου! Σώσε τη φυλή μας, που κινδυνεύει να χαθή».

Ο Ταρζάν ένοώσε τρομερό θυμό να φουντώνη στο στήθος του. «Όταν μάλιστα γυρίζοντας κατά την όχθη του ποταμού άντίκρυσε τη γυναίκα του τη Τζέην να τον κυτάζει άνήσυχος, ο θυμός του πολλαπλασιάστηκε γιατί ήξερε πως τα άσχημα νέα θα την έκαναν πολύ δυστυχισμένη.

Γιατί όμως κύττι οι λευκοί όποιοι κι' αν ήσαν σκότωναν τους γορίλλες; Όσα χρόνια—δηλαδή σ' ολόκληρη τη ζωή του— που είχε ζήσει στη ζούγκλα δεν είχε ένασκύσει άλλη φορά κάτι τέτοιο. Οι γορίλλες δεν είναι ένα ζωό που το κρέας του τρώγεται. Ούτε είναι θηρία που επιτίθενται στους ανθρώπους αν δεν το πειράζουν. Το να έβέλυν να πιάσουν ζωντανούς τους γορίλλες οι άνθρωποι για να τους πουλήσουν ύστερα πανάκριβα στα διάφορα τσίρκα, αυτό το καταλάβαινε ο λευκός γίγαντας και το είχε συναντήσει πολλές φορές. Μά το να τους σκοτώνουν στα καλά καθούμενα μόλις τους άντίκρυν αυτό ήταν κάτι καινούργιο και την άφορη του δεν μπορούσε ούτε να την βάλη ο νους του.

Γύρισε κοντά στην Τζέην και με λίγα λόγια της έξηγησε την κατάσταση. Τα μάτια της γυναίκας γέμισαν τρόμο. Κατάλαβε με την πρώτη πως ότι και να τέλανε δεν θα μπορούσε να τον παύει να μη βοηθήση τους γορίλλες. Και κατά βάθος δεν μπορούσε και να του πη κάτι τέτοιο. «Έξερε πως την ίδια τη ζωή του ανθρώπου που άγαπούσε τη χρεώστους στους γορίλλες που τον είχαν βρή μικρόν κι' έγκαταλειμμένον και τον είχαν αναθρέψει σαν παιδί τους.

— Τί θα κάνης τώρα; τον ρώτησε μόνο.

— Άκούσε δεν έξερω. Πρέπει να βρώ αύτους τους λευκούς και να μάθω γιατί σκοτώνουν τους γορίλλες. Έσύ να πές σπότη!

Η Τζέην θάθελε να μείνη κοντά στον Ταρζάν. Δεν φοβόταν για τον κίνδυνο

και πολλές φορές είχε άνηψήσει τη ζωή της γι' αχατήρι του συζύγου της. Όμως φοβόταν γι' αυτόν. Ήξερε πως όσες φορές είχε θαλήσει να τον βοηθήσει, τις πιο πολλές τον έβαλε σε κίνδυνο, γιατί ο Ταρζάν έχοντας την στο πλάι του, δεν μπορούσε να δράσει όπως αυτός ήθελε φοβούμενος μη πάθει τίποτα η γυναίκα του.

Πήρε τα κομμάτια στα χέρια αποφασισμένη να τον υπακούσει. Τον παρακάλεσε μόνο να προσέχει τη ζωή του και να μην άρνηση να γυρίσει κοντά της. Ύστερα γεμάτη άνησυχία ξεκίνησε ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού.

Μά και ο Ταρζάν παρακολούθουσε τη γυναίκα του που έφευγε μόνη της μέσα στο κανάλι, με βλέμματα γεμάτα άνησυχία. Είχε χρόνια να την αφήσει μόνη της μέσα στη ζούγκλα και φοβόταν μή τη συμβεί τίποτα. Το μόνο που τον καθησυχάζει ήταν πως σε δύο ώρες το πολύ το μικρό πλεούμενο με τη Τζέην θα είχε φτάσει στο τέλος της ζούγκλας και θα βρισκόταν πια μακριά από κάθε κίνδυνο.

Ο Ταρζάν γύρισε προς το μέρος του Γκόρ που παρακολουθούσε με ύποπτη τη σκηνή του αποχωρισμού του λευκού γίγαντα με τη γυναίκα του. Στο πρόσωπό του τώρα δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός από μια αδόμαστη αποφασιστικότητα.

— Πάμε, Γκόρ! είπε μ' ένα παράξενο γρύλλισμα στον όμογάλακτο αδελφό του.

Ένα παρόμοιο γρύλλισμα έβγαζε και από το λαρύγγι του γορίλλα. Ύστερα και οι δύο τους, άνθρωπος και ζώο, άρπαχτηκαν από τα χαμηλότερα κλαδιά ενός δέντρου που βρισκόταν μπροστά τους και άρχισαν, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί να ταξιδεύουν μέσα στη ζούγκλα με καταπληκτική ταχύτητα.

Ο πρώτος παρατηρητής του θαυμαστού αυτού ταξιδιού, θα άνοιγε το στάμα του από την έκπληξη, βλέποντας πως ο άνθρωπος ταξιδεύει με πολύ μεγαλύτερη γρηγορότητα και άνεση από τον τριχωτό σύντροφό του.

Το στρατόπεδο του Θανάτου

Ο ΛΕΥΚΟΣ κύριος της ζούγκλας στέκει με άπορία και θλίψη πάνω από το σώμα του νεκρού γορίλλα που βρίσκεται πεσμένο ανάμεσα στα φύλλα που στοάζουν τη γη σαν ένα παχύ χαλί. Στο φαρδί στηθος του νεκρού ζώου υπάρχουν οι τρύπες από πέντε σφαίρες κι' αυτό τον κάνει και θυμάται τους πέντε πυροβολισμούς που άκουσε πριν λίγη ώρα θ-

τον ακόμα βρισκόταν στη μικρή τους βάρκα μαζί με τη γυναίκα του τη Τζέην.

Τίποτα γύρω δεν μοιραυρίζει τον λόγο για τον όποιον μπορεί να σκότωσαν οι λευκοί τον γορίλλα αυτόν. Ο Γκόρ στέκει κι' αυτός δίπλα στον Ταρζάν. Είναι άμυλητος και σθεναρός. Έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στη σοφία του όμογάλακτου αδελφού του γιατί ξέρει πως πολλές φορές ο Ταρζάν έχει σώσει τη φυλή των γορίλλων από πολύ μεγάλους κινδύνους. Στέκει και περι-

μένει να πάρει οδηγίες έτοιμος να τις εκτελέσει χωρίς καμιά σκέψη.

Ο Ταρζάν για πολύ ώρα ψάχνει γύρω από τον σκοτωμένο γορίλλα για να βρή κάτι που να τον βάλει στον δρόμο της άφραμης που κάνει τους λευκούς να σκοτώνουν τους γιγαντόσωμους πιθήκους. Δεν μπορεί όμως να βρή τίποτα. Τότε γυρίζει στο Γκόρ και με ένα κοφτό γρύλλισμά του δίνει να καταλάβει πως πρέπει να τον ακολουθήσει.

Άρχίζουν πάλι να βαδίζουν μέσα στην όγκωστη βλάστηση της παρθένας ζούγκλας. Αυτή τη φορά δεν πετάνε μόνο από κλαδί σε κλαδί. Κάθε τόσο ο Ταρζάν κατεβαίνει στη γη και το έμπειρο μάτι του ανακαλύπτει με μεγάλη ευκολία τα ίχνη της πορείας των δολοφόνων του γορίλλα. Οι τελευταίοι δεν έχουν προσπαθήσει καθόλου να κρύψουν τον δρόμο τους. Τα κομμένα από τσεκούρια και μαχαίρια κλαδιά έδω κι' εκεί δείχνουν καθαρά το πέρασμά τους. Κι' ο Ταρζάν τότε πάνεται πάλι από τα κλαδιά των δέντρων κι' εξασκολουθεί με λιγγωμένη ταχύτητα το έναίριο ταξίδι του. Ο Γκόρ με μεγά-

λη δυσκολία τὰ καταφέρνει καὶ τὸν ἀκαλοθεῖ.

Ξαφνικά μεγάλῃ ταραχῇ ἀναστατώνει τὴ ζούγκλα. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους ἐκατοντάδες ζωὰ τρέχουν τρομαγμένα. Τὰ πουλιά πετοῦν γύρω τους μὲ δυνατὰ κρωξιματα.

— Φωτιά! μουρμουρίζει ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας.

Ἐχει ἤδη πολλὰς φορὲς ἐτούτῃ τὴν εἰκόνα τοῦ τρόμου καὶ τὴν ἀκράτητῃ φυγῇ τῶν ζώων ὅταν οἱ πύρινες γλώσσες τῆς φωτιάς ἀρχίζουν τὸ καταστρεπτικὸ καὶ ἀδηφάγο ἔργον τους. Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀμφιβολία γὰρ τὸν λόγο ποὺ κάνει ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀγρίμια νὰ φαύλουν μὲ τέτοιον τρόπο. Καὶ σὰν μιὰ παραπάνω ἐπιβεβαιώσει πὼς ἔχει δίκιον, στὰ εὐαίσθητα ρουθούλια τοῦ φτάνει ἡ μυρουδιά τοῦ καπνοῦ ἀπὸ μακριά.

— Πρέπει νὰ σταθούμε! λέει στὸν ὁμογάλακτο εἰδωλὸ τοῦ μὲ γρυλλίσματα. Ἄν ἡ φωτιά ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσωμε!

Ἀνεβαίνει μὲ ἐκπληκτικὴ γρηγοράδα στὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου ποὺ βρίσκεται. Ὁ ἀνεμὸς πνέει πρὸς τὴν ἀντίθετὴ μὲ τὴν πορεία ποὺ ἀκολουθοῦν κατεβύνοντι, ἀρα ἡ φωτιά πρέπει νὰ ἔρχεται ἀκριδῶς καταπάνω τους. Καταβαίνει ἀνήσυχος καὶ λέει στὸν Γκὼρ τὸ συμπεράσμα του.

Ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας στέκεται ἀπορημένος. Ἀπὸ τὴ μυρωδιά τοῦ καπνοῦ εἶναι φανερό πὼς ἡ φωτιά εἶναι κοντά. Κι' ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τὸ τρίξιμό τῶν ἔλλων καὶ τῶν φύλλων ποὺ καίγονται οὔτε ἡ μυρουδιά γίνεται πρὶν δυνατὴ γιὰ νὰ κἀν φανερό πὼς ἡ φωτιά ζυγώνει κοντὰ τους.

Ξαφνικά τὰ μάτια του πετοῦν ἐπ' ὄψεος. Οὐμνάται πὼς ἐκεῖ κοντὰ μέσα σ' ἓνα ξέφωτο τῆς ζούγκλας ὑπάρχει τὸ χωριὸ μιᾶς ἀγρίας φυλῆς. Ἴσως ἐκεῖνο νάχη πιάσει φωτιά καὶ γι' αὐτὸ οἱ φλόγες δὲν φτάνουν νὰ μεταδοθοῦν στὴ ζούγκλα.

Ἐξηγεῖ στὸν Γκὼρ τὴ σκέψιν του καὶ οἱ δύο μαζὶ τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς φωτιάς. Ὅσο πλησιάζουν ἡ μυρωδιά τοῦ καπνοῦ γίνεται πρὶν ἔντονη καὶ σὸ τέλος βλέπουν ἀπὸ μακριὰ τὴ μαύρην σιλουέττα του νὰ ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανόν.

Στ' αὐτιά τους φτάνουν τὰ λυσσασιμένα οὐρλιάσματα τῶν ἀγρίων καὶ ὁ σὺν ζυγνουν γίνονται πρὶν δυνατὰ. Στὸ τέλος ὁ Ταρζάν μαζὶ μὲ τὸν γορῖλλα Γκὼρ, φτάνουν στὴν ἄκρῃ τῆς ζούγκλας ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει τὸ ξέφωτο. Συμβαίνει ἀκριδῶς ἐκεῖνον ποὺ εἶχε φοβηθῇ ὁ λευκὸς γίγαντας. Τὸ χωριὸ τῶν ἀγρίων ποὺ εἶναι χτισμένον σ' αὐτὸ τὸ ξέ-

φωτο θρίσκεται παραιομένο στὶς φλόγες. Οἱ μισοὶ κατ' οἰκίαι τοῦ τρέχουν ξέφρενοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ προσπαθώντας νὰ παρυσώσουν ὅτι εἶναι δυνατό ἀπὸ τὴν καταστροφή. Στὰ πρόσωπά τους εἶναι ζωγραφισμένος ὁ τρόμος καὶ ὁ πανικός. Ἄντρες παύουν ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ οἱ ποὺ εἶναι πρὸ χρήσιμο καὶ γυναῖκες μὲ τὰ μωρὰ τους στὰ χέρια τρέχουν πρὸς τὴν ζούγκλα.

Ὁ Ταρζάν μὲ τὸ ἐμπειρὸ μάτι του ὅπως εἶναι σκαρφαλωμένος στὴν κορυφὴ ἐνὸς πανύψηλου δέντρου στὴν ἄκρῃ τῆς ζούγκλας, ὑπολογίζει ἀμέσως ὅλη τὴν κατὰστασι. Τὸ χωριὸ εἶναι χτισμένον ὅλο ἀπὸ μικρὰς καλύβες καμωμένες ἀπὸ ξερὰ κλαδιά, ποὺ ἀνάδουν ἀμέσως καὶ μεταβάλλονται σὲ πυροτέχνημα. Ἐτσι ὅμως ὅπως εἶναι χτισμένον ὑπάρχει τρόπος νὰ σωθῇ ἓνα μεγάλο μέρος του, γιὰτὶ εἶναι χωρισμένον σὲ δύο μέρη ἀπὸ μιὰ πλατεῖα ποὺ βρίσκεται στὸν κέντρον του. Σ' αὐτὴ τὴν πλατεῖα ὑπάρχουν μόνο δύο τοεῖς καλύβες στὴ σειρὰ. Ὅταν ἡ φωτιά φτάσῃ σ' αὐτὰς τότε ἡ φωτιά θὰ μεταδοθῇ καὶ στὸ ἄλλο μισὸ χωριὸ ποὺ βρίσκεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς πλατείας. Ἄν ὅμως κάποιοι γκρεμίσει ἀμέσως αὐτὰς τίς τρεῖς καλύβες, ἡ φωτιά θὰ ἀπομονωθῇ καὶ τὸ μισὸ χωριὸ θὰ μείνῃ ἀνεπείσφο.

Ὁ Ταρζάν μὲ τὴν καταλαβαίνει πὼς μπορεῖ νὰ κἀν κάτι γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοὺς ἀγρίους ἀπὸ τὴν ἀνακλονητικὴν καταστροφή, δὲν ἀργεῖ. Κάνει νόημα στὸν Γκὼρ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ρίχνεται τρέχοντας μέσα στὸ ξέφωτο. Οἱ ἀγριοὶ τὸν βλέπουν. Σ' ἄλλην περιπτώσει θὰ ριχνόντουσαν μὲ πολεμικὰς κραυγὰς ἐναντίον τοῦ πρώτου λευκοῦ ποὺ θάχε τὸ θράσος νὰ μῇ ἔσι στὸ χωριὸ τους. Τώρα ὅμως ὁ τρόμος τους εἶναι τέσος ποὺ δὲν τοῦ δίνουν τὴν παραμικρὴ σημασίαν...

Ὁ Ταρζάν μὲ τὸν Γκὼρ περνοῦν σὰν ἀστράπητῃ ἀνάμεσα στὰ φλεγόμενα καλυδασπία καὶ φτάνουν στὶς τρεῖς καλύβες ποὺ θρίσκονται στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ καὶ ποὺ εἶναι τὰ οἰκήματα τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς.

Γιὰ τὸν γιγαντόσωμο βασιλιὰ τῶν δασῶν καὶ τὸν κολλορσκαῖο τριχλωτὸ σύντροφόν του, ἡ δουλειὰ ποὺ θέλουν νὰ κάνουν εἶναι ἓνα παιχνίδι. Μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα οἱ τρεῖς καλύβες ἔχουν ἐξερριζωθῇ καὶ ὁ δρόμος τῆς φωτιάς πρὸς τὸ ἄλλο μισὸ χωριὸ ἔχει ἀποκλεισθῇ.

Ο ΛΕΥΚΟΣ γίγαντας δὲν μπορεῖ νὰ διαφωτισθῇ ἀπὸ τίς πλε-

ροφορίες που τού δίνουν οι μαύροι. 'Από άσος άκούει ο τρόπος με τον όποιον έγινε ο διπρησμός του χωριού τους είναι έκπληκτικός. Οι λευκοί με τα όπλα της βροντής στα χέρια και με μεγάλη συνοδεία μαύρων όπλισμένων κι' αύτων με τα ίδια όπλα, έκαναν ξαφνική έφοδο στο χωριό. Σκότωσαν όσους βρήκαν στον δρόμο τους από τους άγριους ίθαγενείς. Οι άλλοι κατέφυγαν τρέχοντας στη ζούγκλα. Οι εύρωστοί ευεισαν για λίγο στο χωριό. 'Υστερα, ξαφνικά όπως είχαν έρθει, έφυγαν πάλι άφνω προηγουμένως έβρλαν φωτιά. 'Αν δεν βρίσκόταν ο Ταρζάν εκεί κοντά μαζί με τον Γκόρ, το χωριό θα είχε γίνει σάχητη.

Ο λευκός Κύριος της ζούγκλας μένει σκεπτικός καθώς άκούει όλ' αυτά. Για δεύτερη φορά μέσα σε λίγες ώρες, συμβαίνουν γεγονότα τα όποια είναι το λογικώτερο παράξενα και δεν μπορεί να καταλάβει τη σημασία και την αίτία τους.

«Ο τρόπος με τον όποιον έβαλαν φωτιά σ' αυτό το χωριό» σκέπτεται, «είναι το ίδιο μυστηριώδες με τη δολοφονία των γοριλλών. 'Ολ' αυτά τα πράματα θαχουν κάποια βάση, μα δεν μπορώ να καταλάβω ποιά... Δεν μπορώ να πιστέψω πως μια ομάδα από τρελλούς έφυγε από την Ευρώπη για να έρθει εδώ στην 'Αφρικανική ζούγκλα και να σπέρνει τον όλεθρο χωρίς καμιά αίτία. Κάτι ζητούν οι τυχοδιώκτες αυτοί. Τι όμως;»

Ο Ταρζάν ξέρεi πολύ καλά πως οι σκέψεις δεν οδηγούν πουθενά μέσα στη ζούγκλα. Κάνει νόημα στον Γκόρ να τον ακολουθήσει και φεύγοντας από το χωριό των μαύρων ξαναγίνεται στη ζούγκλα. Οι ίθαγενείς, μαζεμένοι στο ανέπαφο μέρος του χωριού τους μπροστά στις καλύβες που γλύτωσαν από τη φωτιά τον εύχαριστούν για την επέμβασί του.

Μά ο Ταρζάν δεν κάθεται ν' άκούση εύχαριστίες. Σε λίγες στιγμές είναι και πάλι στο πράσινο σαίγλειό του και ταξιδεύει σαν τον άνεμο από κλαδί σε κλαδί.

— Γρήγορα! λέει στον Γκόρ με γρυλλίσματα. Πη' γρήγορα! Χάσαμε άρκετη ώρα και οι δολοφόνες αυτοί θα βρίσκονται πια πολύ μακριά. Πρέπει να κερδίσουμε το έδαφος που χάσαμε! Μόνο όταν φτάσουμε σ' αυτούς μπορεί να καταλάβω τί ζητούν και να δώ πως θα μπορέσουμε να τους αντιμετώπισουμε...

Άνθρωπος και γορίλλας συναγωνίζονται στην ταχύτητα του πρωτότυπου ταξιδιού των. Κανείς τους δεν μιλάει πια. Και οι δύο έχουν μόνο μια σκέ-

ψη στον νου τους: Να φτάσουν το άποσπασμα των λευκών δολοφόνων.

Περνούν έτσι πάνω από δύο ώρες. Ξαφνικά κι' ο Ταρζάν κι' ο Γκόρ στέκονται ταυτόχρονα σαν συνενωμένοι. Τα ρουθούνια τους άνοιγανκλειουν σαν κάποια μυρωδιά να έφτασε σ' αυτά. Το δάξιμά που ανταλλάσσουν τους κάμει να βεβαιωθούν πως δεν έχουν κάνει λάθος.

— Οι γορίλλες της φυλής σου είναι εδώ κοντά! λέει ο Γκόρ μ' ένα θυμωμένο γρύλλισμα.

— Ναί, άποκρίνεται ο λευκός γίγαντας. Πρέπει να προχωρήσω με προσοχή από δω κι' εμπρός, Γκόρ! Οι γορίλλες της φυλής μου έχουν τον κεραυνό στα χέρια τους και μπορούν μόλις μός δούν από μακριά να μός στείλουν τον θάνατο. Πρέπει να μείνωμε άθεάτοι.

Ο γορίλλας κουνάει το κεφάλι. Θα κάνει ότι του λέει ο λευκός άδελφός του. Έχει άπερίοριστη έμπιστοσύνη στί- ικανότητες και στην πείρα του.

Πηδούν άκόμα μερικά δέντρα και όσο προχωρούν ή μυρωδιά των ανθρώπων γίνεται έντονότερη στα ρουθούνια τους. Από μακριά άρχίζουν να άκουν και μισοσβυσμένα τραγούδια. Είναι τραγούδια μαύρων κι' ο Ταρζάν δεν έχει άμφιβολία πως οι μαύροι αυτοί θ' άνηκουν στη συνοδεία των λευκών. 'Ισως εκεί πέρα να είναι το στρατόπεδο τους.

— Πρόσεξε! έξηγει στον Γκόρ στη γλώσσα του. Οι άτοιχοι γορίλλες της φυλής μου είναι πολύ έξυπνοι. Θαδουν τοποθετημένους φρουρούς όλόγυρα στην κατασκήνωσί του και όταν παραμικρό θόρυβο μπορεί να μός ανακαλύψουν και τότε ο κίνδυνος και για τους δύο μας θάνατι μεγάλος.

Ο μεγάλος λωμος γορίλλας κουνάει το κεφάλι του για να δείξει ότι κατάλαβε τί πρέπει να κάνει. Μαζί με τον Ταρζάν διαλέγουν τώρα τις πιο πυκνές φυλλωσιές των δέντρων για να κρύβονται και προσπαθούν οι κινήσεις τους να είναι όσο γίνεται πιο άθόρυβες.

Έχουν φτάσει πια πολύ κοντά στο στρατόπεδο των λευκών. Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία. Η μυρωδιά των ίδιου δεν μπορεί να τούς ξεγέλαση κι' έτσι πλέον άκούνε καθαρά τις όμιλίες και τα σιγανά τραγούδια εκείνων που βρίσκονται κάτω στη γή. Η δλίστησις άμας σ' αυτό το μέρος της ζούγκλας είναι τόσο πυκνή που είναι άδύνατο να διακρίνουν άκόμα τίποτα.

Ξαφνικά, καθώς παραμερίζει ένα φουντωτό κλαδί του δέντρου που βρίσκεται, βλέπει καθαρά το στρατόπεδο των ανθρώπων που ήρθαν να άναστα-

τώσουν την ειρήνη του πράσινου βασιλείου. Βρίσκονται άκριβώς πάνω από τα κεφάλια τους. Οι Λευκοί έχουν φτιάξει υβό το έντεκτηριό τους άκριβώς επειδή ή θλάστησις είναι τόσο πυκνή και δέν μπορούν να τους διακρίνουν από μακριά. Έχουν κόψει μερικά δέντρα κι' έχουν δημιουργήσει ένα τεχνητό ξέφωτο μέσα στο οποίο έχουν στήσει τίς σκηνές τους.

Ο Ταρζάν με την πρώτη ματιά που ρίχνει μέσα σ' αυτό το στρατόπεδο των εύρωπων τυχοδιωκτών γίνεται κάτωχρος. Τα μάτια του γυρνούν κι' ενώ μετά όίως ό άσταλμένος βασιλιάς της Ζούγκλας κοιτοφύκει να πνίξη μία κραυγή όδυνήρης έκπληξως, μένει άσάλευτος σαν μαρμαρωμένος.

Κάτω από τα πόδια του μία συνοδεία από τρεις μαύρους κι' έναν λευκό, σέρνουν με τη βία τη γυναίκα του τη Τζέην που αντίπαύεται μανιασμένα άλλα μάτια. Βαδίζουν προς μία σκηνή που είναι στη μέση του στρατοπέδου και όπως φαίνεται αλίγει στον άρχηγό εκείνης της σατανικής άποστολής γιατί απ' έξω κάθονται τρείς εύρωποι: μπροστά σέ μία φωτιά και πίσω τον καφέ τους.

Ύστερα από την πρώτη του έκπληξη ό λευκός γίγαντας αισθάνεται έναν τρομερό θυμό να τον πνίγει. Τα μάτια του πετούν άστραπές και θέλει να τιμωρήσει αυτή τη στιγμή τους παλιανθρώπους που τόλμησαν να βάλουν χέρι πάνω στην άγαπημένη του γυναίκα. Έντελώς έκτός έαυτού και χωρίς να σκαφτεί τίς συνέπειες αρπάξει ένα φυτικό σχοινί που κρέμεται μπροστά του κι' έτοιμάζεται να πηδήξει από τό δέντρο του πάνω στους άπαγωγείς της Τζέην.

Ένα γρήγορο και δυνατό τριχωτό χέρι του κόβει στη μέση την έμπνευσί του και τον συγκρατεί. Άσταλμένα δακτύια σφίγγονται στο μπράτσο του και δέν τον αφήνουν να κάνει την τρέλλα που έχει στον νού του. Γυρίζει ξεφτισμένος κι' άντικράζει τον όμογάλακτο άδελφό του που τον παρατηρεί με πολύ σοβαρό ύφος.

Ο Γκόρ μ' όλο που είναι γαρίλλας έχει ανθρώπινη νοημοσύνη. Καταλαβαίνει πώς ό Ταρζάν δέν έχει καμιά τιμωρότητα να επιζητήσει πηδώντας ανάμεσα σ' ένα όλόκληρο στρατόπεδο από ώπλισμένους έχθρους και μάλισται ώπλισμένους με τά όπλα της δοντής που χαρίζουν τον θάνατο από μακριά.

Ο λευκός γίγαντας καταλαβαίνει πώς ό σύντροφός του έχει δίκιο. Καταλαβαίνει πώς ό θυμός που τον τύφλωσε παρά λίγο να τον ώδηγούσε στην κα-

ταστροφή και αισθάνεται εύγνωμοσύνη για τον τριχωτό άδελφό του που τον συγκράτησε.

— Έχεις δίκιο, Γκόρ! Λέει στον γαρίλλα ψυροστά. Πρέπει να περιμένουμε. Ίσως όταν ή μέρα τελειώσει και ή γη σκοτεινάσει, να μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να έλευθερώσωμε τη Τζέην. Τώρα θα ή-αν πρέλλα!...

Σκέπτεται λίγο αμίλητος και προσθέτει:

— Πρέπει όμως να μείνωμε εδώ κοντά της. Ίσως να κινδυνεύη απ' αυτά τα καθάρματα και τότε θα χρειαστή να επέμβωμε πριν νυχώσει.

Στό μεταξύ οι άπαγωγείς της Τζέην την οδηγούν έμπρός στη σκηνή που βρίσκεται στο κέντρο του στρατοπέδου. Ένας σωματώδης άντρας που κάθεται στη φωτιά μαζί με δυό άλλους συντρόφους του σηκώνεται όρθιος μόλις βλέπει την Τζέην και την παρατηρεί με προσοχή. Στά μάτια του που είναι γεμάτα ύπκυλες λάμψεις, λαμπυρίζει ή παριόρυγα και ό πόθος.

— Που τό πετύχατε αυτό τό κελεπούρι; λέει και ή φωνή του είναι βαρεία και σκληρή. Για φέρτε τη πιο κοντά...

— Τη βρήκαμε μέσα σέ μία θάρκα που κατέβαινε στο ποτάμι, άρχηγέ! άποκρίνεται ό εύρωπος που είναι έπικεφαλής των άπαγωγών. Κόντευε να βγεί από τη ζούγκλα όταν την πιάσαμε.

Ο άρχηγός γυρίζει προς τό μέρος της Τζέην.

— Τί γυρεύει μία άμορφούλα σαν κι' εσύ σ' αυτή την έρημιά; της λέει προσπαθώντας του κάκου να κάνει τη φωνή του ν' άντηχή λιγώτερο σκληρά. Δέν ξέρεις πώς μέσα στη ζούγκλα ύπάρχουν θηρία που θα θέλανε πολύ να σε κάνουν μεζέ;

Και παρατηρώντας τη με ένα βλέμμα γεμάτο άνάβεια, προσθέτει:

— Και για να είμαι ειλικρινής, δέν θαζον καθόλου άδικο γιατί είσαι μπουκιά και συχώριο!

Η Τζέην όπως στέκεται μπροστά του σηκώνει τό χέρι της που κλείεται με την ταχύτητα της άστραπής. Όσο κι' αν είναι γρήγορος ό τυχοδιώκτης δέν καταφάνει να άποφύγη τό κτύπημα που είναι τρομερό και αφήνει τά άποτυπώματα και τών πέντε δακτύλων της Τζέην πάνω στο μάγουλό του.

— Είμαι ή λαίδη Γκρέυστοκ! λέει περήφανα ή γυναίκα του Ταρζάν. Πώς τολμάς να μου μιλάς μ' αυτόν τον χυδαίο τρόπο;

Τά μάτια του τυχοδιώκτη πετούν άστραπές. Τό χέρι του κάνει μία ένστικτώδη κίνηση προς τη μέση του όπου

υπάρχει ή πέτιση ή θήκη με το πιστόλι του. Γρήγορα όμως συνέρχεται. Ένα ψεύτικο χαμόγελο ανθίζει στα χείλια του. Υπακλίνεται μπροστά στην Τζέην κι' όσο κι' αν προσπαθή να φανή ευγενής, είναι και πάλι ολοφάνερη ή αναιδία που υπάρχει στην υπόκρισή του.

— 'Η λαίδη Γκρέυστακ! Λέει μεγαλόφωνα. Διάβρολε! Πώς θέλατε να φαντασθώ ένα τέτοιο πράγμα, κυρία; Έδω στη Ζούγκλα δεν έχουμε συνηθιστεί σε τέτοιου είδους επίσκεψεις! Ούτε ήξερα ότι υπάρχει έστω και μία λαίδη σ' όληκληρη την 'Αφρική!

— Δεν χρειάζομαι να το ξέρετε! Ούτε πρόκειται για επίσκεψη όπως ή αποκαλέσατε. 'Η σωστή λέξη είναι: άπογαγή, για την οποία απαιτώ να μου δώσετε άμέσως λόγο.

Ο τυχοδιώκτης έβρεξε το πηγούνι του με μία κίνηση φιδιού και ύστερα κούταξε πονηρά τούς συντροφους του που είχαν πλησιασεί κοντά.

— Πρίν σας δώσω τον λόγο των όποιον ζητάτε, κυρία, είτε με προσποιητή ευγένεια πρέπει να δεθακωλώ κιόλας για την ταυτότητά σας. Άς μου επιτραπή να άμφισβώλω αν έχω μπροστά μου μία άληθινή λαίδη. Ξέρω πως οι γυναίκες των λόρδων είναι ικανές για τούς μεγαλυτέρους έξωφρονισμούς, αλλά όχι και μέχρι τού σημείου να γυρνούν όλαμόναχες και με μαγιά μέσα σε μία άνεξερευνητή ζούγκλα που δεν τολμούν να μπουν όκούσ και οι πιο θαρραλέοι άντρες! Έμπρός!, για πάστε μου από πού και ως πού είσαστε λαίδη. Δεν έχω άκούσει ποτέ μου τό όνομα Γκρέυστακ. Άσφαλώς θα προφρχεστε από καμμία οικογένεια που έχει ξεπέσει και δεν σας άπομένει πιά τίποτε άλλο έκτός από τό ύψηλό σας όνομα. Ξέρω πολλούς άστοκράτες τού είδους σας και όρκίζουμαι πως έν ένθά ήθελα να είμαι στη θέσι κανενός από δούτους!

Η Τζέην τού έρριξε μία περιφρονητική ματιά.

— Θεωρώ άνάξιο να σας άπαντήσω όπως σας αξίζει! άποκρίθηκε άγέρωχα. Σας ύπόσχομαι αν με οδηγήσετε στον πύργο μου να σας κάνω ένα δώρο από διακόσιες χρυσές λίρες! Βάζω στοίχημα πως άγαπάτε πολύ τα λεφτά!

— Πολύ! Πάρα πολύ! συμφώνησε ό τυχοδιώκτης με ένθουσιασμό. Αυτό περίμενα ν' άκούσω από τό στοματάκι σας τόση ώρα! Δ'ακόσες λίρες! Τί έξευτελισμός! Δεν θα τολμούσα ποτέ μου να πουλήσω μία άληθινή λαίδη για ένα τόσο άσημαντό πούδον! Θά προτιμούσα να σας χαρίσω πίσω στο στίτι

σας παρά να δεχθώ τόσα λίγα!

Οι ύπόλοποι λευκοί που έστεκαν γύρω του έσκαοδίστηκαν στα γέλια σ' άκείνα τά λόγια. Ο μεγαλόσωμος τυχοδιώκτης που ήταν άρχηγός τούς, έπαξεργάστηκε άλλη μία φορά με περιέργεια την Τζέην και ύστερα τής έίπε κοφτά, στοματώντας άπότομα την ψεύτική ευγένειά του:

— Άκουσε, άμαρφούλα μου! Το γράφω στα παλάμια μου τό παπισύσια αν είσαι λαίδη ή όχι! Το κατάλαβες; Άν δεν ήσουν θα σε περιποιόμουν με τον δικό σου τρόπο για τό χαστούκι που μουδώστες! Τώρα όμως που είσαι θα μου τό πληρώσης άπλώς είς χρήμα και θα σε άφήσω να πάς σπιτάκι σου, Λοπόν, δέχομαι να σε χαρίσω όπως σου είπα και παραπάνω. Άλλά τό χαστούκι θα τό πληρώσης ή έσύ ή ό πατέρας σου για πεινήτα χιλιάδες λίρες! Άλλοιώς θα πεθάνεις! Μήπως δεν κατώλαβες άκάμα τί έννοώ και θέλεις να σου τό έπαναλάβω;

— Ο πατέρας μου και ή μητέρα μου έχουν πεθάνει πρίν πολλά χρόνια. Ζώ μόνη μου στον πύργο μου που είναι λίγα πιδ έξω άπ' αυτή τη Ζούγκλα. Όσο για τίς πεινήτα χιλιάδες λίρες, τίς έχω, αλλά μήν περιμένεις να σου τίς δώσω! Έγεις διακόσιες λίρες αν με πάς στο στίτι μου κι' ούτε μία παραπάνω! Άν δεν σου φτάνουν μπορείς να με σκοτώσης! Σέ γράφω κι' έγώ στα παλιά μου τά παπούτσιά!...

Ο τυχοδιώκτης έμεινε με τό στόμα άνοιχτό και ύστερα από την πρώτη έκπληξη έβγαλε τά γέλια.

— Μα την πίστι μου, θαρρώ πως είσαι άληθινή λαίδη! φώναξε. Πεινήτα χιλιάδικα είναι σχεδόν τζάμπα για σένα κι' άρχίζω να μετανοιώνω! Μιά όμως που είπα τόσα στην άρχή, δεν θέλω να χαλάσω τη συμφωνία μας! Θά δώσης τά πεινήτα χιλιάδικα είτε τό θέλεις είτε όχι! Άλλοιώς θα κάνω με έπιδρομή στον πύργο σου και δεν θ' άφήσω με τίποτε!

— Ο πύργος είναι κοντά σε κατοικήμενη περιοχή και θάχετε να κάνετε με την άστυνομία αν κάνετε τίποτε!

Οι άρχηγός των τυχοδιωκτών γέλασε σκληρά.

— Άυτό είναι λεπτομέρειες για μάς, λαίδη Γκρέυστακ! έιπε. Όταν μείνεις για λίγο κοντά μας θα καταλάβετε πως τίποτε δεν μπορεί να γίνει αντίθετο με τη θέλησή μου!

Γύρισε στους μαύρους κι' έκανε μια έπικρατική χειρονομία:

— Όδηγήστε την κυρία στον «ένων»! Και βάλτε φρουρούς άπ' έξω για να μήν κάνει άταξίες! Άν τυχόν σας φύγει, θάχετε να κάνετε μαζί μου!

ΤΟ ΣΚΟΤΑΙΔΙ τής νύκτας πουθενά δεν γίνεται πιδ πυκνό και άδιαπέραστο όσο μέσα στην άφρικανική ζούγκλα. Ο πυκνός φυτικός θόλος που υπάρχει ψηλά δεν αφήνει ούτε μία υποψία από την ανάλαμπη των άστρων να περάσει και να φωτίσει ελάχιστα την άγρια σκηνοθεσία. Οι μυκηθμοί των λιονταρών και το κλάμα της ύαινας συνθέτουν την νυχτερινή συναυλία τής ζούγκλας.

Ο λευκός βασίλειος τής ζούγκλας, ο Ταρζάν, κινήθηκε πάνω στη φυλλωσιά του πυκνού δέντρου που βρίσκεται κρυμμένος. Με έντελνός άθρόους κινήσεις άρχισε να κατεβαίνει προς τα χαμηλότερα κλαδιά του.

Ο τριχωτός άδελφός του ο Γκόρ άπαμακρύνεται από κοντά του. Πηδά άναίσφρα, παρα το δάρος του, στο διπλανό δέντρο και από εκεί στο πιδ πέρα.

Και οι δυο είναι προσεκτικοί και έτοιμοι να άντιμετωπίσουν κάθε κίνηση γιατί ή μεγάλη φωτιά που καίει στο κέντρο του στραποπέδου είναι ίκανή να τους προδώσει με τις δυνατός ανάλαμπες που ρίχνει στα κλαδιά των δέντρων.

Το σχέδιο δράσεως είναι άπλο και το έχει καταστρώσει ο Ταρζάν που το έξηγήσε στον Γκόρ με προσοχή. Πριν άπ' όλα δεν έπρεπε να κινδυνέψι ή ζωή τής Τζέην και γι' αυτό δεν έπρεπε να δοθη καμιά μάχη.

Ο Ταρζάν κόβει ένα μακρύ κλαδί με το άτασάλεινο μαχαίρι του και κρατώντας το κατεβαίνει ως τα τελευταία κλαδιά του δέντρου που βρίσκεται. Με το μακρύ κλαδί του χτυπάει άνάσφρα τη σκεπή τής σκηνής που μέσα είναι αηχμάλωτη ή Τζέην. Το χτύπημα είναι συνηματικό και ο Ταρζάν είναι βέβαιος πώς ή γυναίκα του δεν θα χι ύπνο και θα το έχη κιάλας άκούσει. Ωστόσο το έπαναλαμβάνει για δεύτερη και για τρίτη φορά.

Την ίδια ώρα ο Γκόρ έχει φθάσει μερκα δέντρα παρακάτω και άρχίζει να κινείται μέσα στη φυλλωσιά που βρίσκεται, χωρίς να προσπασι πια να μην κώνε θόρυβο. Τα κλαδιά τρίζουν δυνατά κάτω από το τρομερό δάρος του και ένα κλαδί σπάζει με θόρυβο.

Οι δυο φρουροί που στέκουν έξω από τη σκηνή του αηχμάλωτου κυτταζονται με άνησυχία. Ύστερα βαδίζουν και οι δυο με τα δπλα προτεταμένα προς το σημείο που άκούστηκε ο θόρυβος. Φτάνουν κάτω από το δέντρο που βρίσκεται ο Γκόρ και προσπαθούν του κόκου να διακρίνουν καμιά κίνηση μέσα στη φυλλωσιά του.

— Ποιός είναι εκεί; φωνάζει ο Ένας

χωρίς να πάρη καμιά άπάντηση.

Ο Ταρζάν πάνω από το κλαδί του που είναι μόλις ένα μέτρο πάνω από τη σκεπή τής σκηνής τής Τζέην, χτυπάει πάλι με το ραβδί του με άλλοιώτικο πρόπο. Η Τζέην κάνει την εμφάνισι της στην είσοδο τής σκηνής, αλλά μόνο γι' αία στιγμή.

Το σταβαρό χέρι του βασίλειος τής ζούγκλας άρπάζει το δικό της και μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα την τραβάει ψηλά και ή γυναίκα έξαφνίζεται μέσα στο φύλλωμα του δέντρου. Ο Ταρζάν γι' αία φάση το χέρι του χαμηλά και να πιάσει την Τζέην, έχει κρεμασθή από τα πόδια, σαν πίθηκος.

Η Τζέην πάει να μιλήσει γεμάτη χαρά με κάποιος τής βουλώνει το στόμα.

— Ήσυχα! τής ψιθυρίζει. Ο Γκόρ δεν βρίσκεται ακόμα έξω από κάθε κίνδυνο!

Κι' άλήθεια.

Οι δυο μούροι φρουροί δεν έακολάνε κάτω από το δέντρο που έχει κουνιάσει ο γοοίλλας. Ο κρότος που άκουσαν ήταν παύ δυνατός για να πιστέψουν πώς ήταν από τον άέρα, που ήταν κι' άσυπαρκτος.

— Ποιός είναι εκεί; έπαναλαμβάνει ο σκοπός. Θα πυροβολήσω!

Ένα κρόξιμο που νικι άκούγεται μέσα στη νύχτα. Είναι ο Ταρζάν που είδοποιεί τον Γκόρ να τρέξει. Ένας σκούρος όγκος κινείται τότε με έκπληκτική ταχύτητα, έμπρός στα έκπληκτα μάτια των δυο φρουρών. Πηδάει από το δέντρο που βρίσκεται άρκετά μέτρα μακριά τους και με συναχή πιδήματα χώνεται στη ζούγκλα και χάνεται. Ο Ένας από τους δυο φρουρους σηκώνει το όπλο για να του οίδη. Ο άλλος όμως του κρατάει το χέρι.

— Δεν άξίζει να έσσηκώσωμε τον κόσμο γι' έναν γοοίλλα! του λέει. Θα βρούμε τον μπελά μας!

Ο άλλος συμφωνεί και κρεμάει πάλι στον ώμο το τυφέκι του άκολουθώντας το παρόδειγμα του συντρόφου του. Πηγαίνουν κι' οι δυο στη θέση τους έξω από την πόρτα τής σκηνής τής αηχμάλωτου και μέκουν εκεί άκίνητοι με τα μάτια σηλωμένα στο σκεπάδι, προσέχοντας ν' άκούσουν και τον παραμικρό ψιθύρο.

Δεν άκούγεται όμως τίποτα πια. Όλα είναι ήσυχα και μόνο που και που, από μεκικά, το κλάμα τής ύαινας κυλει τους δυο μούρους ν' άστριχιάζουν. Όσα χρόνια και αν έχη ζήσει κανείς στην άγρια ζούγκλα, το κλάμα τής ύαινας τις νύχτες, πάντα φέρνει μια άνεδήγητη και κρυφή άνατριχίλα. Κι' οι μούροι πιστεύουν πώς όταν ή ύαινα κλάει, μια ψυχή έτοιμάζεται να ταξιδέψει. Ίσως και νάχουν δικιο γιατί κι'

οι δυο μαύροι φρουροί, ήταν γραφτό να περάσουν το άλλο πρωί από το Ίδιο το χέρι του άρχηγού τους, που φρένιασε όταν άνακαλύψαν πως οι δυο σκοποποί φυλκίζουν μια σκηνή που δεν είχε μέσα κανέναν...

Τὸ κυνήγι τῶν γοργιλῶν

Ο ΤΑΡΖΑΝ με την Τζέην κοσμημένη στον λαϊμό του ταξιδούει μέσα στη νύχτα από κλαδί σε κλαδί. Τό σκοτάδι είναι πηχτό μὰ τὰ χέρια του λευκού Κυρίου τῆς Ζούγκλας δὲν λαθεύουν ποτέ. Ἡ Εὐρωπαϊὰ γυναίκα πού εἶναι πιασμένη ἐπάνω του δὲν ἔχει κανέναν φόβο. Ξέρει καλὰ πὼς μπορεῖ νὰ ἔχη ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἄντρα της. Ὅταν εἶναι μαζί του δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχῇ γιὰ τίποτα.

Ὅταν ἐκεῖνος νομίζει πὼς ἔφτασαν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τοῦ θανάτου ὥστε νὰ μὴ διατρέχουν πιά κανέναν κίνδυνο, τότε σταματᾷ τὸ ἐναέριο ταξίδι του...

Ἀκουμπᾷ τὴ γυναίκα του σ' ἓνα χοντρὸ κλαδί. Πίσω στὴν πλάτη της ὑπάρχει ἓνα ἄλλο κλαδί κι' εἶσι τὸ κάθισμα εἶναι ἀναπαυτικώτατο καὶ μοιάζει μὲ πολυθρόνα.

— Τζέην, τῆς λέει γλυκά, συγχώρεσέ με. Σ' ἔμπλεξα πάλι σὲ μιὰ καινούργια περιπέτεια χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Δὲν φαντάστικα ὅτι θὰ δέσπονες κίνδυνο μέχρι πού νὰ φτάσῃς τὸ στίγνι.

Ἐκεῖνη τοῦ χαιμογελάει γλυκά.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, τοῦ ἀποκρίνεται. Δὲν με νοιάζει γὰ τίποτε πὺν εἶμαι μαζί σου. Μόνο ἀνησυχῶ γιὰ σένα ὅταν εἶμαι καμμιὰ φορὰ μακριὰ σου.

— Παρακολοῦθησα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια σας δὴν τὴ σκηνὴ τὸ πρωὶ ὅταν σ' ἔφεραν σ' αὐτὸ τὸ κτήνος! τῆς λέει καὶ στὴν ἀνάμνησιν καὶ μόνο τῆς πρωϊνῆς σκηνῆς οἱ γροθιές του σφίγγονται μὲ λύσσα.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς κρατήθηκα καὶ δὲν ὠρμησα νὰ τὸν ξεσκίσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! Ἡ μάλλον ξέρω... Νομίζω μὲ κράτησε τὴν τελευταία στιγμή ὁ Γκόρ, καὶ εὐτυχῶς, γιατί ἂν εἶχε πηδήξῃ πιθὺν δὲν θὰ ζούσα τώρα γιὰ νὰ σὲ ἀλευθερώσω ἀπὸ τὰ χέρια τους...

— Τί γίνεται ὁ Γκόρ; Πού εἶναι τώρα;

Ὁ Ταρζάν στρέφει τὸ κεφάλι ὀλόγυρα. Προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν παρουσία τοῦ τριχωτοῦ ἀδελφεοῦ του ἔστω καὶ μὲ τὴ μυρωδιά ἀφροῦ τὸ σκοτάδι εἶναι τόσο πού δὲν τὸν ἀφίει νὰ διακρίνῃ τίποτε μισὸ μέτρο μακρύτε-

ρα ἀπὸ τὴ μύτη του.

— Εἶναι κοντὰ μας! τῆς λέει. Βοήθησε πολὺ νὰ σ' ἐλευθερώσω. ἄλλα ἀναγκάστηκε νὰ ἀκολουθήσῃ διαφορετικὸ δρόμο.

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ καλὰ καὶ τὰ λόγια του κι' ἔνας βαρὺς σκουρόχρωμος ὄγκος πέφτει εἴπλα τους, θαρρεῖς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Ὁ Γκόρ χτυπάει τὸ στήθος του γεμάτος χὰρὰ πού βλέπει πὼς ὁ Ταρζάν εἶναι μαζί με τὴν Τζέην. Γουλλίζει σιγὰ εὐχαρίστημένος. Ὑστερα ἀρχίζει νὰ γρυλλίῃ κοφτὰ μὲ θυμωμένες χειρνομίες. Ἐχει νέα καὶ τὰ διηγείται σ' ὃν ἀδελφὸ του πού καταλαβαίνει τὴ γλώσσα του.

— Στὸν δρόμο πού ἐρχόμουν συνάντησα τὸν Ζούρ. Γι' αὐτὸ ἄργησα νὰρῶ. Μεῦ εἶπε πὼς οἱ ἄρχοι γοργίλλες τῆς φυλῆς σου σκότωσαν πολλοὺς ἀπὸ μᾶς πάλι σήμερ! Οἱ φυλές μας εἶναι ἀνίστατες! Οἱ ἄλλοι γοργίλλες μιλοῦν γιὰ ἀποδημία. Θέλουν ν' ἀφήσουν αὐτὴ τὴ Ζούγκλα. Λένε νὰ φύγωμε. Νὰ πάρωμε τὴν ἔρημο καὶ νὰ φτάσωμε στὴν ἄλλη Ζούγκλα πού ὑπάχει πίσω ἀπ' αὐτήν. Ἡ ἀπόστασις ὁμως εἶναι μεγάλη. Δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ζήσωμε στὴν ἔρημο. Ἴσως νὰ μὴ φτάσῃ κανεὶς μας!

Ὁ Ταρζάν ἔρει πὼς ὅλα δσα λέει ὁ Γκόρ εἶναι σωστά. Οἱ γοργίλλες εἶναι ζῶα πού ἐνδὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν καθόλου στὴν πείνα καὶ στὴ δίψα. Κανεὶς τους δὲν θὰ μπόρῃ νὰ περάσῃ τὴ μεγάλη ἔρημο. Ὅσα πεθάνουν δλου στὰ μισὰ τοῦ δρόμου.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε! λέει τοῦ Γκόρ. Θὰ φρενίσω ἐγὼ νὰ σας ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸ κακὸ πού σὰς ἔβριξε. Οἱ ἄτοκοι ἀδελφοί μου δὲν εἶναι καλοὶ καὶ πρέπει νὰ τιμωρθοῦν. Ἐὰ τοὺς τιμωρῶσω ὅπως τοὺς ἀξίζει. Ὅμως πρὶν ποῖν πρέπει νὰ ἔχω ἐξασφαλίσει τὴ Τζέην. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ γυρίσῃ πίσω μόνη της. Οἱ τυχεροὶ ὅμως θὰ τὴν ἐρεῦν ὅπωςδήποτε καὶ ἐὰ ξαναπέσῃ στὰ χέρια τους. Οὐτε κι' ἐγὼ ὁ ίδιος ὁμως μπορῶ νὰ τὴν γυρίσω πίσω καὶ νὰ ξανάρθω. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ χρειάζονται σχεδὸν δυὸ μέρες καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἐξολοφονοῦνται νὰ σκοτώσουν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας τοὺς γοργίλλες.

— Ὅτὴ τὴν ὀδηγῶ στὶς μπηρές τῶν παιδιῶν μας, λέει ὁ Γκόρ. Ἄς μείνῃ μαζί τους μέχρι πού νὰ τελειώσωμε μὲ τοὺς ἀτίκτους γοργίλλες. Ὅτὴ εἶναι ἀσφαλισμένη...

Ὁ Ταρζάν κοιτᾷ τὸ κεφάλι του μὲ ἀμφιβολία. Φεβᾷται πὼς ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα δὲν θὰ εἶναι καθόλου ἀσφαλισμένη στὰ χέρια τῶν ἑλκυνκῶν γοργιλῶν. Καὶ ἄλλες φορές τὴν ἔχει ἐμπιστευθῇ στὴν προστασία τους καὶ γι'

τβιος από μιὰ σφαίρα στο κεφάλι του καθενός και είχαν γλυτώσει και οι δυο από τον θυμό του μιὰ γά πάντα. Βρίσκονταν κιόλας μέσα στη γή της ζούγκλας σ' έναν κοινό λίκκο.

Πάει κι' έρχεται κοντά στη σκηνή του με τὸ κεφάλι σκυμμένο και κλωτώνοντας δι βρίσκειται μπροστά του. Έχει στείλει πολλούς γιά νά φάξουν τὰ παρθένο δάσος. Είχε την ελπίδα, πώς μπορεί νά την ανακαλύψουν και νά τή φέρουν πίσω, λογαριάζοντας πώς δεν θά μπορούσε νά ταξιδέψει μικρούς μιὰ γυναίκα μόνη της. Τώρα όμως έχει σχεδόν χάσει κι' αὐτή τὴν ελπίδα γιὰτί οι πιο πολλοί από τους ανθρώπους του έχουν γυρίσει πίσω χωρίς ἡ έρευνά τους νά φέρη τὸ παραμικρὸ ἀποτέλεσμα. Όχι μόνο δεν βρήκαν τὴ λευκή γυναίκα, ἀλλὰ δεν βρήκαν ούτε έστω και τὸ παραμικρὸ ίχνος πού νά δείχνη ποιόν δρόμο ἀκολουθήσε ἡ έστω ἀπὸ ποιά μεριά τῆς κατασκηνώσεώς τους έφυγε.

— Τὰ γουρούνια! μουγγρίζει κάθε τόσο τρέχοντας τὰ δόντια του. Ἦταν μιὰ μοναδική εὐκαιρία νά πλουτίσωμε! Έστω κι' ἂν ἡ ἄλλη ἀποστολή γιά τὴν ὁποία ἤρξαμε νὰ πετύχαμε, θά μπορούσαμε νά θυγούμε με λεφτά ἀπὸ δώ μέσα! Ἦταν ἕνα λαχείο πού έπρεπε στὰ χέρια μας και τ' ἀφήσαμε νά χαθῇ.

— Ἦσυχασε, Γκάυ! τοῦ λέει ὁ ἀδελφός του, πού φανόταν νῆσαι κι' αὐτός ἀκόμα φοβισμένος ἀπὸ τὸν ἄγριο θυμὸ τοῦ μεγάλου του ἀδελφού.

— Ἦσυχασε πιά. Ὅτι έγινε - έγινε. Έτσι πού κάνεις δεν μπορείς νά σκεφτῇς καμμιά λύσι και ξέρεις πώς ὅλοι πεινρῶμε ἀπὸ σένα τί πρέπει νά κάνωμε!

Ὁ Γκάυ γέλασε σαρκαστικά.

— Τίποτα δεν μπορείτε νά κάνετε χωρίς ἑμένα! μουγγρίζει θριαμβευτικά. Τὸ λές γιά νά μου καμάρης τὰ νεύρα μιὰ εἶσαι ἀλήθεια! Ἀλλὰ και τίποτα δεν ὑπάρχει πού νά μπορούμε νά κάνωμε τώρα. Ἄν τὴν εἶχαμε πάρει εἰδησι τὴν ὥρα πού έφευγε θά κάναμε μιὰ ἐπιδρομὴ στὸν πύργο της. Τώρα όμως μπορεί νάχη φτάσει και νάχη εἰδοποιήσει τοὺς ἀστυνομικούς, ὅπως εἶπε.

— Κι' ἂν δεν ἔφτασε ἀκόμα;

Ὁ Γκάυ ξύνη τὸ πηγούνι του.

— Μπορεί και νά μὴν ἔφτασε! ὁμολογεί μετὰ ἀπὸ σκέψι. Τῆς ἔχουμε πάρει τὴ βάρκα της. Ἄν δεν τὴν ἔαναβρῇκε νά φύγῃ μ' αὐτήν, τότε θά πῇ πώς δεν έχει φτάσει ἀκόμα! Ἄν ὑπάρχει ἡ βάρκα στὸ μέρος πού τὴν ἀφήσαμε αὐτὸ θά πῇ πώς μπορούμε νά ἐκστρατεύωμε στὸν πύργο χωρίς φόβο!

Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ μιὰ φλόγα θριάμβου. Φωνάζει τοὺς ἀνθρώπους

του και δίνει τὶς ὁδηγίες του με σκληρὴ και κοφτὴ φωνή:

— Νὰ ὁδηγήσετε τὸν Λούις στὸ μέρος πού ἀφήσατε τὴν δάσκα! Λούις — προσθέτει γυρνώντας στὸν τρίτο τυχοδιώκτη πού στέκει φοβισμένος κοντά του — θά ἀναλάβῃς αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Ἄν βρῇτε τὴν δάσκα θά μῆτε μέσα και θά ἀκολουθήσετε τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ μέχρι πού νά φθάσετε στὸν πύργο τῆς λαίδης Γκοέυστακ. Θά κάνετε ἐπίσης και θά σκώσετε ὅτι μπορείτε. Ὑστερα θά βάλετε φωτιά! Ἄν ἔχη φτάσει ἐκεῖ ἡ οὐκοδόμησι τὸν κι' έχει εἰδοποιήσει κι' ὑπάρχει ὀπλισμένη φρουρά, τόσο τὸ χειρότερο γιά σᾶς.

Ὁ Λούις, πῆος, με χέρια πού ἔπρεμαν τὴν καρμπάνα του και τὴν κρέμασε στὸν ὦμο του. Ὑστερα, μῆτε ἐπὶ κεφαλὴς ἑνὸς ἀποσπάσματος και ξεκίνησαν.

Ὁ Λούις φοβόταν πολὺ μιὰ ὁ Γκάυ ἦταν πολὺ θυμωμένος ἐκείνη τὴ στιγμή γιά νά τολμήσῃ νά τοῦ φέρῃ ἀντήρησι. Κι' ὁ Λούις ἔφερε πολὺ καλὰ τὸν ἀρχηγὸ του και δεν εἶχε καμμιά ὀρεξι νά πῇ θύμα του. Κατὰ βάθος προτιμοῦσε νά τὰ βάλῃ μ' ἕνα λόχο ἀστυφύλακες πέρα μαζὶ του....

Π ΓΚΙΑΥ: μάχησε τοὺς ὑπολοίπους ἄντρες τῆς συμμορίας του και ἀφίνοντας πίσω του μόνο τρεῖς φρουροὺς γιά νά φυλάνε τὴν κατασκήνωσι τους ξεκίνησε γιά τὴ ζούγκλα.

Ὁ ἀδελφός του ὁ Μπόμπ, περπατοῦσε στὸ πλάι του.

— Σὸν σκεπτικὸ σὲ βλέπω! τοῦ λέει ὁ Γκάυ. Τί ἔχεις στὸ νοῦ σου;

— Κάτι συλλογιέμαι, τοῦ ἀποκρίνεται αὐτός, μιὰ δεν ξέρω. Μπορεῖ νά εἶναι και κρυσιμάρα. Νομίζω πώς με τὸ νά σκοπῶμε τους γορῖλλες δεν βγάζωμε τίποτα!

— Καί τί θές νά κάνωμε;

Ὁ Μπόμπ εἶπε:

— Νομίζω πώς πιο καλὰ θά ἦταν ὅταν ἀνακαλύψαμε κανέναν γορῖλλα, νά προσπαθήσωμε νά τὸν παρακολουθήσωμε! Τότε ἴσως μᾶς ὁδηγήσῃ αὐτὸς ἐκεῖ πού πρέπει.

Ὁ Γκάυ τὸν παρατήρησε ἐκπληκτος.

— Καλὴ ἰδέα, λέει παραξενεμένος, μιὰ δεν μπορῶ νά δῶω στὸν νοῦ μου πώς διάβολο γίνεται νά παρακολουθῶμε ἕναν γορῖλλα. Ἐκεῖνος ὅταν τὸν πείσῃ νά φύγῃ ἀρχίζει νά πηδᾷ ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἄντε κυλῇα τον!

— Ἄν σκορπίσωμε ὅλοι ὀλόγυρα σὲ ἀπόστασι, ἀπάντησε ὁ Μπόμπ μετὰ ἀπὸ σκέψι, ἴσως μπορούμε νά παρακολουθήσωμε τὴν πορεία του. Ἀκό-

μα κι' αν τον χάσουμε τελικά, θα έχουμε πάρει μια ιδέα για την κατεύθυνση που ακολουθεί.

Τα μάτια του Γκάυ θορυβούν.

— Βέβαια! φώναζε μ' ενθουσιασμό. Μπορώ, Μπορώ! 'Η ιδέα σου είναι πολύ καλή. Είναι ο μόνος τρόπος να οδηγηθούμε σε κάποιο θετικό αποτέλεσμα.

Έβαλε μια φωνή και το απόσπασμα στάθηκε. Ύστερα ο Γκάυ εξήγησε σε όλους τί είχαν να κάνουν και ξεκίνησαν πάλι. Για μια ώρα και περισσότερο δεν συνάντησαν κανένα από τα διπλά ζώα που έφαγαν να δρουν.

— Νά πάρη ο διάβολος! μούγγριζε κάθε τόσο ο Γκάυ ανακτισμένος. Τί έγιναν όλοι εκείνοι; οι γορίλλες που τριγυνοῦσαν σ' αυτά τα μέρη τις πρώτες μέρες; Θα έλαγε κανείς πώς κρύβονται από μας!

— Και μήπως είναι αδύνατο;

— Είναι χοντροκέφαλος, Μπομπ! άγριαμε ο Γκάυ. Και βέβαια είναι αδύνατο! Τί θαρρείς; Πώς έχουν και οι γορίλλες μυαλό σαν τον άνθρωπο για να καταλαβαίνουν πώς κινδυνεύουν αν τους αντικρύσωμε από μακριά; Μπορεί να φοβούνται να μας πλησιάσουν επειδή είμαστε πολλοί, όμως από μακριά πάντα κάποιο θα παίρνει το μάτι μας. 'Ο τόπος ήταν γεμάτος πριν μερικές μέρες! Τί διάβολο γίνεται τώρα;

— Ποιος ξέρει; απάντησε ο Μπομπ πεκαρισμένος.

Δεν μίλησαν κι' εξακολούθησαν σιωπηλά την πράξη τους. Πλλά άγοα ζώα ξεπετιόνταν στο πέραςμά τους κι' από μακριά δέκριναν πολλές φορές λιοντάρια που τους παρατηρούσαν με διαταγμό. Γορίλλες όμως δεν φαινόταν ούτε ένας.

Ο Γκάυ είχε αλογίσια θέληση. Τραβούσε μπροστά με τις γυνήδες σφιγμένες και με το βλέμμα καρφωμένο στις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων.

Ξαφνικά κάποιος από τους μαύρους πολεμιστές που πήγαιναν στο τέλος της συνοδείας, διέκρουε έναν μεγαλόσωμο γορίλλα που πεδώνεται από δέντρο σε δέντρο τραβούσε προς τον ιστιά. Είδοποιήσε με φωνές τον άσχηγό του κι' εκείνος με ένα θριαμβευτικό κίνημα των χειρών του έβωσε τη διαταγή να σκορπίσκουν. Μέσα σε λίγες στιγμές όλο το απόσπασμα των συμμοτών είχε διαλυθή και οι άντρες του έτρεχαν σαν κυνηγόςκαλα μέσα στη ζούγκλα προσπαθώντας να μη χάνουν από τα μάτια τους τον τριχωτό σαλτιμπάγκο που πεδούσε από δέντρο σε δέντρο με καταπληκτική ευκολία πάνω τον μεγάλο όγκο του και το τρομερό του βάρος.

Θυέλλα στη ζούγκλα

ΤΑΝ στη ζούγκλα φτάνει μια μεγάλη θυέλλα τα ζώα και τα θηρία την προσεθάνονται. Προσεθάνονται με το αλάθητο θυστικό τους άκόμα και την πράξη της θυέλλας. Και τότε αρχίζει μια πραγματική μετανάστευση. Μια ολοκληρωτική μετανάστευση που την υπαγορεύει το ένστικτο. Το ένστικτο είναι ο πραγματικός κυρίαρχος των πάντων μέσα στην άγρια ζούγκλα. Λιοντάρια με ζαρκαδία άδερφωμένα παίρνουν πλάι - πλάι τον δρόμο της φυγής αντίθετα με την κατεύθυνση της θορυβίας. Κι' όλες οι ράτσες των ζώων που έλθουν θα κυνηγιούνται να φαγωθούν τώρα άνοκατεμένες έχουν μόνο μια σκέψη: να γλυτώσουν από τη θυέλλα που έρχεται.

Θυέλλα για τους τετράποδους κατοίκους της ζούγκλας σημαίνει κίνδυνος. Και γι' αυτό ο κίνδυνος δεν είναι άναρχη να προσέχεται από τα στοιχεία της φύσεως για να σημαίνει θυέλλα. Κι' όταν μια μεγάλη άγέλη άλεφάντων υπετασσεται, αυτό είναι θυέλλα μέσα στο άπέραντο πλάσσο βουσίλειο. Γιατί όλα τα ζώα και τα θηρία ξέρουν πως τίποτε δεν θα μείνει όρθιο στην πορεία των τρομαρνω παχυδέρμων και γι' αυτό τρέχουν τρομακρατημένα να φύγουν από το επικίνδυνο πέραςμα.

Τούτη τη φορά ή θυέλλα δεν προέρχεται ούτε από τον ούρανο ούτε από τους έλέφαντες. Κι' όμως όλα τα ζώα της ζούγκλας τρέχουν τρομαγμένα προς την ίδια κατεύθυνση, σημάδι πως κάτι τρομερό συμβαίνει. Και πίσω τους άκούγεται ο έκκωφαντικός θόρυβος της θυέλλας που πλησιάζει.

Κλαδιά δέντρων λυγίζουν και σπάζουν με δυνατούς κρότους. 'Ο άέρας γεμίζει υπόσφυα θυωμένα γουλλίσματα. Μια φοβερή τυμπανοκρουσία σαν να χτυπών μοναχικά με άδραδες τάμ - τάμ, δαχύνεται όλο.

Έδώ κάτω στο στρατόπεδο των τυχοδιωκτών φτάνει ο τρόμος για την άγαστη συμφορά που πλησιάζει. Οι τρεις μαύροι φρουροί που έχουν άπομείνει καταλαβαίνουν πως κάτι κακό και τρομαχτικό συμβαίνει μά δεν μπορούν να ξέρουν τί. Ένα μαύρο προσώπσημα γεμίζει τις μάσκες ψυχής τους. Βλέπουν τα ζώα και τα θηρία που περνούν και χάνονται τρομακρατημένα μέσα στη ζούγκλα και ή ψυχή τους παγώνει.

Θέλουν να φύγουν κι' εκείνοι μά δεν έρχουν από που. Το ένστικτο το δικό τους δεν είναι δυνατό σαν των ζώων για να καταλάβουν από που έρχεται ο κίνδυνος. Και φαίνεται σαν άκούεται από παντού. 'Η φοβερή τυμπανοκρουσία

τούς κυκλώνει απ' όλες τīs μεριές σάν ή θύελλα πού πλησιάζει νά έχη αυτούς γιά στόχο. Τό στρατόπεδό τους.

Καί ξαφνικά μέ βλέμματα γεμάτα φρίκη βλέπουν δεκάδες τριχωτούς διαβόλους νά πηδούν πάνω από τά κεφάλια τους. Είναι πελώριοι σέ όγκο και τρομεροί στην όψη. Οί μαύροι συμμορίτες σηκώνουν τīs καραμπίνες τους μα δέν προλαβαίνουν ούτε μιά φορά νά πατήσουν τή σκανδάλη. Οί γορίλλες βρίσκονται κιόλας άπάνω τους και τούς άρπάζουν τά όπλα από τά χέρια. Στην τρομερή μανία τους σπάνε τīs βαρείες καραμπίνες σάν νάναι τίποτε μικρά άχυράκια. Οί μαύροι τότε προσπαθούν νά σωθούν μέ τή φυγή. Δέν προφτάνουν όμως νά κάνουν ούτε ένα βήμα. Άστα-λένια, μακρυά χέρια άπλώνονται και τούς καθελώνουν στη θέσι τους άκίνητους. Κάνουν τή σκέψη πώς έφτασε η τελευταία τους στιγμή. Μά ούτε αυτό είναι αλήθεια. Οί γορίλλες, μ' όλο πού φαίνονται τρομερά θυμωμένοι και γρυλίζουν άπαισία και χτυπούν μανιασμένα τά πελώρια στήθια τους πού ήχουν σάν τάμ - τάμ, δέν τους πειράζουν καθόλου. Τους άρπάζουν στά στιβαρά τους χέρια και τούς κουβαλούν στο κέντρον του στρατοπέδου τους σάν νάναι μικρά παιδάκια.

Καί τότε οί τρεις μαύροι συμμορίτες γουρλώνουν τά μάτια τους γεμάτοι θαυμασμό και έκπληξη. Εκείνο πού βλέπουν είναι τόσο παράξενο πού δέν τό περίμεναν ποτέ πώς θά μπορούσε νά συμβή.

Εκεί στό μέρος πού τους έχουν οδηγήσει οί γορίλλες είναι ή σκηνή του άρχηγού τους. Ολόγυρα είναι μαζεμένοι κι' άλλοι πολλοί γορίλλες πού στέκονται ένα γύρο άκίνητοι σάν νάχουν πολεμικό συμβούλιο και τούς κυττούν μέ άπειλητικά βλέμματα ενώ τά κόκκινα μικρά στοργυλά μάτια τους πετούν θυμωμένες λάμψεις. Μά τό πιο παράξενο απ' όλα, εκείνο πού έκανε τους τρεις άραπάδες νά γουρλώσουν τά μάτια από την έκπληξη, είναι ότι άνάμεσα σ' όλους αυτούς τούς γορίλλες είναι καθισμένος ένας άνθρωπος, πάνω στον πάγκο πού είναι στημένη έξω από τή μεγάλη σκηνή του άρχιτυχοδιώκτη. Κι' ο άνθρωπος αυτός είναι λευκός. Είναι ένας λευκός γίγαντας μέ πελώριες διαστάσεις κι' ένα υπερβολικά φαρδύ στήθος γεμάτο μύς πού λές κι είναι φτιαγμένοι από τεντωμένα άτασάλεια σχοινιά. Τά ξανθά μαλλιά του πέφτουν άταχτα πάνω στο πλατύ μέτωπό του. Τό βλέμμα του είναι θυμωμένο και παρατηρεί διαπεραστικά τούς τρεις συμμορίτες πού τού έχουν φέρει μπροστά του οί γορίλλες.

Οί μαύροι μέ τήν πιο μεγάλη έκπλη-

ξη τής ζωής τους καταλαβαίνουν μονομιάς ότι εκείνος ό γίγαντας λευκός είναι άρχηγός όλων αυτών των τρομακικών γορίλλων! Οί δυό απ' αυτούς αίσθάνονται έναν ιερό φόβο σ' εκείνο τό θέαμα πού είναι άφύσικο όσο και τρομερό. Ο τρίτος είναι ακόμα πιο τρομαγμένος από τούς άλλους δυό. Φαίνεται πώς κάποιος ερώτας πού ώς τώρα τον περνούσε γιά παρασούθι τρυγούζει στο μυαλό του. Τά χείλια του μισανοίγουν ήλίθια και χωρίς νά τό θέλη φωνάζει: ένα όνομα γεμάτος δέος: — Ο Ταρζάν!

Ο ΤΑΡΖΑΝ σκόνεται βρόθος. Πηγαίνει και στέκεται μπροστά στους τρεις συμμορίτες και σπυρώνει τά χέρια στο στήθος του.

— Τόσο τό καλύτερο πού μέ γνωρίζεις ποός είναι! Λέει άτάσκατος στον μαύρο. Θά έξορξ λοιπόν πώς σ' έμένα χρυστάς τό ότι ζή: ακόμα! Οί άδελφοί μου οί γορίλλες είναι πολύ θυμωμένοι μαζί σας και θά σας είχαν ξεσκίσει κιόλας άν δέν πού είχα παρακαλέσει νά μη τό κάνουν! Για νά σώσετε δικας τή ζωή σας μάχοι τό τέλος πρέπει νά μιλήσετε. Πού είναι οί άλλοι πού κατοικούν σ' αυτή τήν κατασκήνωσι;

Οί τρεις μαύροι μέ μιά ταυτόχρονη κίνηση γευάτη ιερό τρόμο πέφτουν στά γόνατα μπροστά στον Ταρζάν.

— Έμεις δέν φταίμε γιά τίποτα! Λέει ένα μισοκλιγόνοντας. Οί λευκοί κύριοί μας είναι σωστοί δάφμονες! Ποτέ δέν θά πηγαίναμε μαζί τους άμα τους έξορξμε από τήν άσχη. Τώρα πιά όμως δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτε άλλο εκτός απ' ότι μας λένε. Όποιος τολμήσει νά κάνει τό αντίθετο είναι καταδικασμένος. Σήμερα τό πρωί κιόλας τό μεγάλο άφεντικό σκότωσε μέ τά ίδια του τά χέρια δυό από μάς έπειδή χτες τό βράδι δέν φύλαξαν καλά και τους έξφυγε μιά αϊχμάλωση!

Ο Ταρζάν νοιάζει: ένα ρίγος νά διαπεράση τή ρακεκκεκαλιά του. Τόση θηριωδία δέν την είχαν έμασσει αντήσει άλλη φορά στη ζωή του.

— Πού είναι τώρα ά άρχηγός σας; λέει άύστηρά.

— Φύγαμε πρωί—πρωί όλοι στη ζούγκλα. Δέν ξέρομε πού ακριβώς πάνε θά γυρίσουν όμως πάλι εδώ.

— Νά μου πείτε τώρα γιατί κινηγάτε τούς γορίλλες και γιατί ό άρχηγός σας σας βάζει νά σκοτώνετε όσους συναντάτε στον δρόμο σας.

— Ο άρχηγός μας έχει έρθει εδώ γιά νά βρή έναν θησαυρό, άποκρίνεται

ο μαύρος πάντα με τὸν ἴδιο φόβο. Δὲν ἔβρω λεπτομέρειες. Δὲν ἔχει πῆ τίποτε σὲ κἀνέναν ἀπὸ μᾶς. «Ὅλα τὰ σχέδια τὰ κάνουν μετὰξὺ τους οἱ λευκοὶ ἀφέντες. Ἐβρω μόνο πὼς δυὸ φορές ὡς τώρα ἔχουν σκοτώσει γοριλλές πού φρουρῶσαν στὸ λαϊκὸ τους κἀτὶ περιέργεια κολιλιὲ ἀπὸ ἀστραφτερά πετράδια. Ὁ μεγάλος ἀρχηγὸς ἔλεγε τότε πὼς αὐτὰ τὰ πετράδια εἶναι μέρος τοῦ θησαυροῦ πού ψάχνουμε νὰ βροῦμε καὶ πῶς σκότωνοντας κι' ἄλλους γοριλλές μπορεῖ νὰ βροῦμε κι' ἄλλα καὶ σιγά—σιγά νὰ φτάσωμε στὴν πηγὴ τοῦ θησαυροῦ.

Ὁ Ταρζάν παρατηρεῖ μὲ ἀπορία τὸν μαύρο. Δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς τοῦ λέει ἀλήθεια γιατί ὁ πρόμος του εἶναι τόσο πικρὸ δὲν μπορεῖ νὰ συλλογιστῇ νὰ τὸν ἐγκαλέσῃ. Ἡ ἱστορία ὅμως πού τοῦ δηγνέται εἶναι πολλὴ παράξενη γιὰ τὸν βράδυ ἕνα συμπερασμα.

— Αὐτὰ τὰ πετράδια πού λές, ρωτᾷ τὸν μαύρο, ὁ ἀρχηγὸς σας τὰ κουβαλεῖ μαζί του ἢ τάχει κρυμμένα στὴ σπηλὴ του;

— Δὲν ἔβρω...

Ὁ Ταρζάν γυρίζει στοὺς γοριλλές πού στέκουν πίσω του καὶ κἀτὶ τοὺς λέει στὴ γλώσσα τους. Ὑστερα μπαίνει στὴ σπηλὴ τῶν τυχοδιωκτῶν. Κάνει μιὰ προσεκτικὴ ἐξέταση στὰ πράγματά τους καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ κολλιέ γιὰ τὰ ὁποῖα τοῦ μίλησε ὁ μαύρος συμμορίτης. Εἶναι δύο βαρεῖα περιδέραια μὲ τεοάστια σμαράγδια πού ἀφίξουν μιὰ περιουσία ὀλόκληρη τὸ καθένα. Τὸ σχῆμα τῶν πετρεσδίων κἀτὶ θυμίζει στὸν λευκὸ γίγαντα. Προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὴ μνήμη του καὶ ξαφνικά τὰ μάτια του λείπουν.

Γιὰ τὸν Ταρζάν ἡ ζούγκλα δὲν ἔχει μυστικά. Ἐβρει πολλὰ καλὰ σὲ ποῖον ἀνέκουν αὐτὰ τὰ περιδέραια. «Ἐχει ἀκουστά γιὰ τὸν κρυμμένο θησαυρὸ τῆς θεᾶς Χόρο. Ἐχει διαδῶσει τὰ ἀρχαῖα ιερογλυφικά πού γράφουν γι' αὐτὸν τὸν θησαυρὸ καὶ γιὰ τὴν χαμένη πολιτεία πού λάτρευαν τὴ θεὰ πού ἦταν ἡ προστάτις τῶν καλῶν πνευμάτων. Πολλοὶ πολυμῆροι τυχοδιωκτῆς μέχρι σήμερα ἔχουν ἐπιχειρήσει νὰ ἀνακαλύψουν τὸν κρυμμένο θησαυρὸ καὶ πολλὰς ἀποστολές ἐπιστημόνων ἔχουν προσπαθήσει νὰ βροῦν τὰ ἀρεῖς τῆς ἀρχαίας πολιτείας. Ὅλοι ὅμως ἀπέτυχαν καὶ σιγά—σιγά ἀπικομματοῦντο ἡ ἐντύπωση πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἕνα θρόλο χωρὶς καμμιά πραγματικὴ βάση.

Μὰ ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας ἔβρει πὼς ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἀρχαίας πολιτείας δὲν εἶναι καθόλου παραμύθι. Ἐ-

ρει τὸν θρόλο τῆς Θεᾶς Χόρο πού ἦταν Θεὰ τῆς βροχῆς καὶ ἔβρει πού εἶναι γραμμένα κἀτὶ παράξενα λόγια τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ τὸν βοηθήσουν ν' ἀνακαλύψῃ τὴ ἀρχαία πολιτεία. Ἀκόμα ἔβρει πὼς κοντὰ στὴ μεγάλη λίμνη πού ἔχει κι' αὐτὴ τὸ ὄνομα Χόρο, ζεῖ μιὰ παράξενη φυλὴ γοριλλῶν πού δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὴ φυλὴ τοῦ Γκόρ, τοῦ ὁμογάλακτος ἀδελφοῦ του. Φαίνεται πὼς μαρκεῖ ἀπὸ τοὺς γοριλλές αὐτοὺς εἶχαν περιπλανηθῇ μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν τυχοδιωκτῶν τοὺς σκότωσε καὶ βόηκε ἀπάνω τους τὸ κολλιέ πού τὸν ἔκαναν ν' ἀρχίσῃ καὶ νὰ σκοτώνῃ ὅποιον γορίλλα ἔβρισκε μπροστὰ του, μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔβρισκε κι' ἄλλα.

Ὁ Ταρζάν ἀφῆσε τὰ κολλιέ πίσω στὴ θέσι τους καὶ βόηκε ἀπὸ τὴ σπηλὴ. Πλησίασε στὸ μέρος πού οἱ γοριλλές κρατοῦσαν τοὺς μαύρους καὶ μίλησε στοὺς αἰχμαλώτους:

— Σᾶς χαρίζω τὴ ζωὴ! εἶπε. Θὰ φύγετε ὅμως ἀμέσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ θὰ φροντίσετε νὰ βρεθῆτε τὸ γρηγορώτερο ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα. Ἄν εἰσαστε καὶ αὐτοῖς ἀκόμα ἐδῶ τότε οἱ γοριλλές θὰ σᾶς σκοτώσουν!

Ἐκανε νόημα στοὺς πριχαιτοὺς συντρόφους του ν' ἀφήσουν τοὺς μαύρους. Οἱ τελευταῖοι στὴν ἀρχὴ δὲν τᾶλμουσαν νὰ τὸ πιστέψουν πὼς ἦταν ελεύθεροι. Ἀρχισαν νὰ ὀπισθοχωροῦν σιγά—σιγά φοβισμένοι, κυττώντας μὲ μάτια διάπλστα ἀνοιγμένα ἀπὸ τὸν τρόμο τὸν τρομερὸ θέαμα τῶν γοριλλῶν πού τοὺς ἐβλεπαν θυμωμένοι ν' ἀπομακρύνονται. Θασσοῦσαν πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τοὺς ριχτοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πριχαιτοὶ δαίμονες γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράξουν. Μὰ δὲν ἐσυνέβη τίποτε τέτοιο. Οἱ γοριλλές μ' ἄλλον τὸν θυμὸ τους δὲν θάκαναν ποτὲ κἀτὶ ἀντίθετο μὲ τὴ θέλησι τοῦ ἀτρίχου ἀρχηγοῦ τους.

Οἱ μαῦροι συμμορίτες μόλις ἔφθασαν στὰ πρῶτα δέντρα τῆς ζούγκλας καὶ εἶδαν πὼς ἀκόμα οἱ γοριλλές ἔστεκαν ἀκίνητοι στὸ ἴδιο μέρος καὶ τοὺς κυττοῦσαν, γύρισαν ἀπὸτομα καὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια μισοπεσθέντες ἀπὸ τὸν φόβο. Ἐβρεσαν ἔξωθεν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ ποταμοῦ.

Τότε ὁ Ταρζάν γύρισε κι' ἔκανε νόημα στοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Τινάχτηκε πᾶς ὁ ἕνα δέντρο καὶ οἱ πριχαιτοὶ φίλοι του τὸν μιμήθηκαν. Σὲ λίγο ἡ ἀγέλη τῶν γοριλλῶν τοῦ Γκόρ ταξίδευε μέσα στὴ ζούγκλα ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο κἀνοντας ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ θηρία νὰ φεύγουν τρομαγμένα στὸ πέραςμά της.

Ἡ μεγάλη Λίμνη

Ο ΓΚΑΥ βλαστήμησε έξω φρενών και κλώτσησε με μανία τὸ δέντρο πρὸν βρισκόταν μπροστὰ του γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ. Ὁ γορίλλας πρὸν ἀκολουθοῦσαν εἶχε ἐξερπνιστῇ κι' ὅσο κι' ἂν σκόρπισε δλους τῶν ἀνθρώπων του πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις δὲν μπόρεσε κανεὶς τους νὰ τὸν διακρίνει πιά.

Ὁ Μπόμπ ζύγωσε τὸν ἀδελφὸ του. — «Ἐγὼ τὴ γυνῇ, εἶπε, πὼς κι' ἂν χάσαμε τὸν γορίλλα αὐτὸν δὲν χάσαμε ὅλες τὶς ἐλπίδες μας. Ἡ πορεία του ἦταν πρὸς τὸν νοτιά. Θαρρῶ πὼς περρεῖ νὰ ἐξακαλουθῇσῃ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Ἰσῶ» βρῶμε τίποτε ἢ κανένα ἄλλον γορίλλα.

Ὁ Γκάυ κούνησε τὸ κεφάλι του με ἀμφιβολία.

— Ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα δὲν ἔχομε νὰ κάνωμε τίποτα καλύτερο, παραδέχτηκε. Μὰ δὲν φαντάζομαι πὼς κι' αὐτὸ θὰ φέρῃ ὁποτελέσμα.

Ὡστόσο ἔδωσε διαταγὴ καὶ ἐξέκριναν πρὸς τὸν νοτιά. Στὴν ἀρχὴ ὁ δρόμος τους ἦταν δύσκολος καὶ χροεαζόταν νὰ χρησιμοποιεῖν τὰ τσεκούρια τους γιὰ νὰ προχωροῦν. Ἀργότερα ὅμως ἡ βλάστησις ἀρχισε νὰ ἀραιώνῃ αἰσθητῶς. Ἐστὶς σὲ λίγο προχωροῦσαν μετὰ μεγάλη ἀνεση. Τέλος βρέθηκαν σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο χωρὶς καθόλου δέντρα.

Ὁ Μπόμπ ἀνακάλυψε κατὶ σπασμένον κλαδί κι' ἔμπηξε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

— Ὁ φίλος μας ὁ γορίλλας πέρρεσε ἀπὸ δῶ! φώναξε στὸν ἀδελφὸ του πρὸν ἔτρεξε νὰ δῇ τὶ συμβαίνει. Δές, ἔχει σπάσει ἓνα σωρὸ κλαδιά. Στὴ ζούγκλα πετοῦσε ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ παρακολουθῶμε τὰ ἴχνη του. Ἐδῶ ὅμως πρὸν δὲν ὑπάρχουν δέντρα ἀναγκάστηκε νὰ τρέξῃ κατὰ μετὰ τὸν τεράστιο ὄγκο του ἄφησε καθαρά ἴχνη στὸ πέρασμά του. Δὲν ἔχομε παρὰ νὰ τὰ ἀκολουθῶμε!

Πράγματι τὰ ἴχνη αὐτὰ πατήματα τοῦ γορίλλας ἦταν καθαρῶτα μέσα στὸ χωρὶς βλάστησι ἐδάφος τοῦ ξέφωτου. Τὰ μικρὰ χόρτα πρὸν φύτρωναν μόνο στὴ γῇ ἦταν πατημένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα πρὸν ἦταν σκέτο χώμα διακρίνονταν ὀλοκάθαρα τὰ ἀποτυπώματα τῶν ποδῶν τοῦ τριχωτοῦ πρὸνόνου τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Γκάυ ἦταν ὅλο χαρὰ.

— Νὰ μὴν με λένε Γκάυ Οὐίμπλετον ἂν δὲν βάλω στὸ χερί τους θησαυροὺς αὐτῆς τῆς συχνημένης Θεᾶς! φώναζε κάθε φορὰ πρὸν ἐβλεπε κι' ἓνα καινούργιο ἴχνος τοῦ γορίλλας.

Ὡστόσο τὸ ξέφωτο καμμιὰ φορὰ τέ-

λειωσε καὶ ἐξαφάνεθηκαν στὴν ζούγκλα. Τὸ πέρας τοῦ ζῶου πρὸν ἀκόλουθοῦσαν ἔπαυσε πάλι νὰ διακρίνεται.

— Ἀς ἐξακολουθῶμε ὅλο πρὸς τὸν νοτιά! φώναξε ὁ τυχερὸς καὶ τράβηξε μπροστὰ πρῶτος.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ βλάστησις δὲν ἦταν πυκνὴ, ἀλλὰ ἀραιή καὶ μεγαλόπρεπη. Τὰ δέντρα φύτρωναν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, μὰ ἦταν δέντρα πελώρια πρὸν οἱ φυλλωσιές τους ἀκούμποσαν θαρρεῖς τὸν οὐρανὸν. Οἱ ἀχτῆδες τοῦ ἡλιοῦ πρὸν τρυποῦσαν σὲ μερικὰ σημεῖα αὐτῆς τῆς φυλλωσιᾶς ὅσκιον μὰ ὑπερὸν μεγαλοπρέπεια στὸν ἀτέλειωτο καταπράσινο βόλο.

Ξαφνικὰ ὁ Γκάυ Οὐίμπλετον πρὸν πῆγαινε μπροστὰ στάθηκε καὶ μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ λάρυγγι του. Ὁ Μπόμπ πρὸν ἀρχόταν λίγο ποῖο πίσω παρακολούθησε τὸ βλέμμα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ βλέποντας τὶ ἦταν ἐκεῖνον πρὸν εἶχε προενητὶ τὴν ἐντύπωσι ἐβγαλε κι' αὐτὸς μιὰ δευτέρη κρουγὴ ἐκπλήξεως.

Πάνω σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πελώρια ἐκεῖνα δέντρα πρὸν τοὺς τριγύριζαν—στὸ μεγαλύτερο καὶ ψηλότερο ἀπ' ὅλα—ἦταν κατὶ πρὸν ἔμοιαζε μετὰ ἑνῆρια καλύβα. Ἦταν πλεγμένη ἀνάμεικτα στὰ γιγάντια κλαδιά τοῦ δέντρου καὶ φαίνεταν πὼς εἶχε κατασκευασθῇ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια γιὰτὶ οἱ δέσμες μετὰ τὶς ὁποῖες ἦταν πλεγμένη εἶχαν πετάξει κλωνάρικα καὶ φύλλα.

— Τὶ διάβολο εἶναι αὐτό; μουρμούρισε ὁ Γκάυ παραξενεμένος.

— Μοιάζει με καλύβα! εἶπε ὁ Μπόμπ.

— Με φώτισες! Τὸ βλέπω πὼς μοιάζει με καλύβα. Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ πῆς ἂν εἶναι καλύβα πρὸν τὴν ἔχουν φτιάξει γορίλλες ἢ καλύβα πρὸν τὴν ἔχουν φτιάξει ἄνθρωποι;

— Ἀνθρώποι ἐκεῖ πάνω; ἔκανε ὁ Μπόμπ καὶ παρατήρησε τὸν ἀδελφὸ του σὰν νᾶταν τρελλός.

— Λίγο δύσκολο, παραδέχτηκε ἐκεῖνος. Παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχω ἔσπευ καὶσε ποτὲ πὼς τίποτε γορίλλες χτίζουν καλύβες πάνω στὰ δέντρα!

— Μπορεῖ νὰ εἶναι καμμιὰ φυλὴ ἀγνωστὴ!

Ὁ Γκάυ παρατήρησε γιὰ λίγο τὴν καλύβα ἀμίλητος.

— Ἀς πλησιάσωμε σιγά! εἶπε.

Ἡ συνοδεία ἔφτασε ὡς κάτω ἀπὸ τὸ πελώριο δέντρο ἀθόρυβα. Ἐκεῖ στάθηκαν πάλι.

— Φαίνεται νᾶναι ἀκατοίκητη! δὴλωςε ὁ Γκάυ ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ νωτέρη ἐξέτασι. Ὅλ' αὐτὰ τὰ παρακλάδια πρὸν ἔχουν πετάξει στὰ κομμένα κλαδιά δεῖχνουν πὼς εἶχε χτιστῇ ἐδῶ καὶ πολλὰ

χρόνια.

— Αυτό είναι σωστό, είπε ο Μπόμπ παραισέας. Έκείνο το χορτάσχοινο όμως που είναι κουλουριασμένο πάνω σ' εκείνο το κλαδί τί σου λέει;

— Μπορεί να το χρησιμοποιούσε ο κάτοικος αυτής της καλύβας για να ανθεοκατεβείναι στο δέντρο, είπε ο Γκάυ βλέποντας το φυσικό σκονί που του έδειχνε ο αδελφός του.

— Σύμφωνα, το ίδιο λέω κι' εγώ. Μά τότε, αυτός ο κάτοικος φαίνεται πως την τελευταία φορά που κατέβηκε από εκεί πάνω άλλαξε τις συνήθειές του! Δεν κατέβηκε με το σχοινί, αλλά πήδηξε από εκεί πάνω!

— Τί θες να πής;

— Ο Μπόμπ γέλασε.

— Άν είχε φύγει με το σχοινί, το σχοινί δεν θάταν εκεί πάνω. Θάταν ξετυλιγμένο και θα κρεμόταν ως κάτω στη γη!

— Έννοείς ότι...

— Ένωώ ότι αν ο «κάτοικος» για τον οποίον μιλάμε δεν έβγαλε ξαφνικά φτερούγες, θα προέπη να είναι ακόμα πάνω στο δέντρο.

— Ο Γκάυ κύτταξε τον Μπόμπ με ανυπόκριτο θαυμασμό.

— Πώς φαίνεται ότι είσαι αδελφός μου! μουρμούρισε με θαυμασμό. Ότι μού ξεφεύγει έμένα το προσέχεις εσύ! Λοιπόν αν αυτός που λες ορίσκειται ακόμα εκεί πάνω α- φωνάζουμε! Θα ακούση και θα βγή στο μπαλκόνι!

— Για την ώρα μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο, γιατί μπορεί ο φίλος να φοβηθή και να κινή το κορδόνι όσο κι' αν θυλάωμε τον λαιμό μας!

— Τί να κάνουμε;

— Τώρα θα δής:

— Ο Μπόμπ πήγε κοντά σ' έναν θάμνο που είχε καρφωμένο το βλέμμα του από πολύ ώρα. Έβγαλε το μαχαίρι του από την πέτινη θήκη του και έκαψε ένα δυνατό λυγρό κλαδί.

— Άπ' αυτούς τούς θάμνους φτιάχνουν οι μαύροι τα τόξα τους! έξήγησε στον αδελφό του που τον παρατηρούσε με περιέργεια.

— Και συ τί θα κάνης;

— Τόξο! Περίμενε και θα δής!

— Ο Μπόμπ καθόρισε το κλαδί που είχε κόψει από τα παρακλάδια του κι' έπειτα κόβοντας από έναν άλλον θάμνο μία μακροά φυτική ίνα λύγισε το κλαδί του κι' έδωσε τη χαρδή στις δυο άκρες του. Το τόξο του ή-αν έτοιμο. Με την ίδια επιδεξιότητα κατασκεύασε κι' ένα βέλος κι' έδωσε μπροστά για αίχμη το μαχαίρι του. Κατόπιν έδωσε πίσω από το βέλος ένα σπάγγο μα-
κρύ,

— Θυμάσαι, Γκάυ, λέει τότε στον

αδελφό του, που ήμουν πρωταθλητής στην τοξοβολία στην πατρίδα;

— Ο Γκάυ χαμογέλασε. Είχε καταλάβει πια τί είχε στο νου του ο αδελφός του και άπ-κρίθηκε:

— Να δούμε αν θυμάσαι την παλιά τέχνη!

— Ο Μπόμπ έβαλε το βέλος στο τόξο και τέντωσε τη χαρδή του όσο μπορούσε πιο πολύ. Σημάδεψε με προσοχή κι' άφησε το βέλος να φτερυγίση.

Οι δυο άντρες παρακαλούθησαν με όγ-κω-ία την τριχιά του. Το βέλος βρήκε το σχοινί που κρεμόταν από το ψηλό κλαδί και το μαχαίρι κορφώθηκε στην άκρη του. Ο Μπόμπ άρπαξε τον σπάγγο που είχε δέσει από το βέλος και τον τράβηξε. Το χοντρό φυτικό σκονί ξεκουλουράστηκε από το κλαδί του κι' έπεσε κάτω στη γη μπροστά στα πόδια του, ενώ η άλλη άκρη έξα-κωλυόυσε να είναι δεμένη πάνω στο κλαδί.

— Ο Μπόμπ κύτταξε τον αδελφό του θριαμβευτικά.

— Θ' άνέβα έπάνω, είπε. Άν τυχόν και ξεμυτίση κανείς με την πρόθεσι να κόψη το σχοινί, ρίχτε του.

Άρπαξε με τα δυο του χέρια το φυτικό σχοινί κι' άρχισε να σκαρφαλώνη. Τα γερά μπράτσα του τον βοήθησαν κι' έφτασε γρήγορα. Πάτησε πάνω στο κλαδί και βρέθηκε σ' έναν εξώστη πλεγ-μέμον όλον από λυγαρές βέγγες. Η καλύβα είχε δυο πόρτες στις οποίες κρέ-μονταν κουρτίνες από λεπτά μπαμπού.

— Ο Μπόμπ έφτασε στην πρώτη πόρτα και τράβηξε την κουρτίνα έχοντας το άλλο του χέρι κοντά στο πιστόλι του. Έρριξε μια ματιά μέσα στο δωμάτιο της καλύβας και τα μάτια του έλαμψαν. Μέσα εκεί, πάνω σ' ένα στρώμα από ξαρά χάρτα, κοιμόταν μια νεαρή γυναίκα που φορούσε μόνο ένα μαγιά καμω-μένο από δέρμα λεοπαρδάλειος.

Βγήκε στον εξώστη και κύτταξε προς το μέρος του αδελφού του που παρατη-ρούσε άπάνω γεμάτος ανυπομονησία.

— Είναι ο πύργος της λαίβης Γκρέ-ύστοκ! του φώναξε εύθυμα. Έλα έπά-νω! Δεν βλέπει την ώρα να μάς φιλοξε-νήση!

— Η Τζέην ξυπνώντας πετάχτηκε ό-ρθη κι' έκανε να τρέψη. Δεν υπήρχε όμοια κανείς δρόμος ανοιχτός. Μπροστά της έστρεψε ο σατανικός τυχοδιώκτης Μπόμπ Ουίμπλετον και τη σημάδεψε με το πι-στόλι του. Έμπηξε μια φωνή τρόμου.

— Ο Μπόμπ γέλασε ειρωνικά.

— Δεν υπάρχει λόγος να με φοβά-σαι, όμορφούλα! τη διαβεβαίωσε. Άπό την πρώτη στιγμή που σε είδα δεν σκέ-φτηκα τίποτε κακό για σένα. Μπορώ μάλιστα να σου πώ πως η καρδιά μου είναι γεμάτη με τα πιο τρυφερά αισθή-

ματτα. Δεν είχα ξαναδεί λαϊδί με μαγιώ και τήν πρώτη φορά που βλέπω μένω κατενθουσιασμένος!

Τήν ώρα που ο αδελφός του έφτανε πάνω στην καλύβα άναρχο-χόμενος από το χοντρό φυτικό σχοινί, ο Μπόμπ πλησίασε άκόμα περισσότερο τήν Τζέην και στά μάτια του ύπληρχε μία τέτοια διαβολική και συγχρόνως διψασμένη έκφρασις, που ή νέα δεν μπόρεσε να συγκρατήση μία δεύτερη διαπεραστική φωνή τράουου και φρίκης.

Ο Μπόμπ γέλασε σαρκαστικά άλλη μία φορά. Τήν ίδια στιγμή όμως μία δεύτερη φωνή άκούστηκε άπ' έξω που τον έκανε χωρίς να ξέρη γιατί να μαρμαρώσει από τόν τρόμο.

Ήταν μία φωνή μακρόσυρτη και τραγουδιατή που κυμάτιζε πασάζενα στον άέρα σαν πολεμικό σάλπισμα με μία παράξενη μεγαλοπρέπεια.

— Τί διάβολο είν' αυτό; μουρμούρισαν μαζί ο Γκάυ και ο Μπόμπ γυρίζοντας ταυτόχρονα προς τα πίσω.

— Ο Ταρζάν! ψιθύρισε ή Τζέην με χαρά κι' άνησυχία μαζί γιατί έδλεπε πως οι τυχοδιώκτες ήταν γερά άπλησμένοι και ή ζωή του άγαπημένου της κινδύνευε.

ΤΑ ΔΥΟ σατανικά αδέρφια ώρμησαν έξω προς τόν έξώστη της έναέρας καλύβας. Εκείνο που αντίκρυσαν τότε τους έκανε να νοιώσουν μία κρύα-δα να διατρέχη τή ραχοκοκκαλιά τους. Κάτι που έμοιαζε με πίθηκο και με άνθρωπο πετούσε κυριολεκτικά προς τó μέρος τους από δέντρο σε δέντρο μεταχειριζόμενος με τρομερή εύκολια και επιδειξιότητα τα φυτικά σχοινιά που κρέμονταν από τα διάφορα κλαδιά καθώς και τα λυγερά κλωνάρια των δέντρων. Από τó μέρος εκείνου του φοβερού όντος έρχόταν και ή παράδοξη και μεγαλόπρεπη εκείνη λαλή που έμοιαζε με πολεμικό σάλπισμα.

— Ο Ταρζάν! ψέλλισε και ο Γκάυ σαν μαγεμένος. Έχω άκουστά γι' αυτόν τόν άνθρωπο! Άν πέσαμε στα χέρια του χαθήκαμε!

Ο Μπόμπ φαίνεται πως ήξερε κι' αυτός τó όνομα του λευκού Κυρίου της ζούγκλας γιατί χλώμιασε δολέηρος. Υστερα σαν κάτι να πέρασε από τó νου του με τήν ταχύτητα της άστραπής ώρμησε στο έσωτερικό της καλύβας και σχεδόν άμέσως ξαναφάνηκε στον έξώστη. Τή φορά αυτή έσερνε μαζί του τή Τζέην από τα μαλλιά και στον κρόταφό της είχε άκουμπισμένη τήν κάννη του πιστολιού του.

— Ταρζάν άν πλησιάσης περισσότερο θα πυροβολήσω! φώναξε μ' όλη του τή δύναμη.

Δεν ήταν σίγουρος άν ή άπειλή του θα έφερνε άποτέλεσμα. Είδε όμως με άνακούφιση πως ήταν σωτήρια ή έμπνευσί του. Ο λευκός γίγαντας που έξω φρενών από τόν θυμό των έρχόταν σαν σίφουνας έναντίον τους με σκοπό να τιμωρήσει με τά ίδια του τά χέρια και τούς δύο τυχοδιώκτες στάθηκε στην θέση του σαν να τόν είχε χτυπήσει κεραυνός. Είχε πιάσει ένα φυτικό σχοινί με τά δύο του χέρια και καθώς είχε φτάσει κιάλας στο δίπλανό άκριδώς δέντρο μ' εκείνο που ήταν χτισμένο ή έναέρας καλύβα, έτοιμαζόταν να πηδήξη επάνω τους.

— Φύγε, Ταρζάν! τού φώναξε ή Τζέην με άπόγνωση. Θά σέ σκοτώσουν!

— Άν φύγης θα σκοτώσωμε τή γυναίκα! μούγγρισε με θρησμοευτική μοχρηρία ο Μπόμπ. Κατέβα από τó δέντρο σου και παραδώσου στους ανθρώπους μας που είναι από κάτω.

Ο Ταρζάν δίστασε. Η Τζέην τού φώναξε για μία άκόμη φορά να φύγη. Ο Μπόμπ όμως σήκωσε τόν κόκκορα του περιστροφού του.

— Κάνε αυτό που σου λέω! διέταξε. Δεν θα διστάσω να πυροβολήσω κι' ούτε έσύ θα μωρεέσης να γλυτώσης! Εκεί κάτω είναι είκοσι άνθρωποι που σέ σήμαδεύουν με τίς καρμπίνες τους!

Ο Ταρζάν πήρε τήν άπόφασί του. Πιάστηκε από τó σχοινί του και κατακύλησε σιγά ως κάτω στη γή. Οι μαύροι συμμοριτές χύθηκαν επάνω του. Τήν ίδια στιγμή όμως όλοι κέρωσαν. Μία τρομαχτική βοή έρχόταν σιγά - σιγά από τó μέρος της ζούγκλας που όσο πηγαινε και ζύγωνε και έπαυε τρομακτικές διαστάσεις. Ο Ταρζάν κατάλαβε άμέσως τόν κίνδυνον που διέτρεχε ή γυναίκα του.

— Είναι οι γορίλλες που έρχονται από πίσω μου! φώναξε. Αφήστε με να τους σταματήσω γιατί δεν θά μείνη κανείς ζωντανός!

Οι μαύροι δίσταζαν μα ή βοή όλοένα πλησίαζε και δεν ύπήρχε καριός για σκέψεις. Από μακριά φάνηκαν κιάλας τά πελώρια τριχωτά σώματα των γορίλλων τού Γκόρ που κατέφθαναν με ήλιγγιώδη ταχύτητα. Οι δύο τυχοδιώκτες που ήταν ψηλότερα από τούς άλλους πάνω στην έναέρια καλύβα τούς δέκριναν πρώτοι.

— Κάντε άμέσως ό,τι σας λέει! ούρλιαξε ο Μπόμπ στους ανθρώπους του έντρομος. Αφήστε τον! Κι' έσύ, Ταρζάν, να γυρίσης πίσω μόνος σου γιατί ή γυναίκα θά πεθάνη!

Ο Ταρζάν δεν τόν άκουγε πιά. Τρέχοντας βγήκε μπροστά στον στρατό των γορίλλων που έρχόταν να τιμωρήσει τούς έχθρους του. Άπλωσε τά χέρια του και οι τριχωτοί σύντροφοί του τόν ύπάκου-

σαν για μία ακόμα φορά. Μ' όλον τον τρομερό θυμό τους και τη μανία που τους κατείχε έναντιον των άτριχων αντιπάλων τους, στάθηκαν και περίμεναν να πάρουν οδηγίες από τον λευκό άρχηγό τους.

Ο Ταρζάν τους μίλησε γρήγορα με κοφτά γρολλίσματα. Και ξαφνικά όλο το τρομερό κοπάδι των πολεμιστών του Γκόρ όπισθοχώρησε πάλι προς τη ζούγκλα και σε λίγα δευτερόλεπτα εξαφανίσθηκε.

Ο Ταρζάν γύρισε αγέρωχος προς το μέρος των έχθρών του και με ήρεμο δήμα και την περιφρόνηση χαραγμένη στο πρόσωπό του πλησίασε κοντά τους. Οι μαύροι με βριαυδεντικές ίαχες ώρμησαν απάνω του για δεύτερη φορά κι' αφού του πήραν το άσπασμένο μαχαίρι που ήταν το μοναδικό του όπλο, έδωσαν τὰ χέρια του πίσω στη ράχι με γερά σχοινιά.

Ο Γκάυ με τον Μπίμπη πήσαν τότε απόφασι πώς δεν κινδυνεύουν άλλο και με θριαμβευτική λάμψη στα μάτια καταδρασαν την Τζέην από την έναέρια καλύβα και κατέβηκαν κι' αυτού.

Ο Γκάυ γεμάτος θράσος πήγε και στάθηκε μπροστά στον αδέλφιστο βασιλιά της ζούγκλας θέβαιος πώς δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο αφού ήταν αιχμαλώτος του αυτή τη στιγμή.

— Ταρζάν, είπε αγέρωχα προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του άπειλητική για να φοβήση τον αντίπαλό του, υπάρχει τρόπος να σώσης το τομάρι σου και μαζί τη ζωή αυτής της γυναίκας που όπως φαίνεται σ' ενδιαφέρει πολύ.

— Είναι γυναίκα μου! είπε απλά ο βασιλιάς της ζούγκλας.

— Τόσο το καλύτερο! φώναξε ο Γκάυ και τὰ μάτια του έλαμψαν. Τότε λοιπόν θα είσαι έσύ ο λόρδος Γκρέυστοκ, έ;

Ο Ταρζάν κίνησε το κεφάλι του καταφατικά αποφεύγοντας να άπαντήσει. — Λοιπόν, φίλε μου, έξακολουθήσε ο Γκάυ σαρκαστικά, πρέπει να ξέρης πώς η θέσις και των δυό σας είναι πολύ δύσκολη, και η ζωή σας έξαρτάται από τη μεγαλοφυΐα μου! Ψάχνουμε να βρούμε έναν κρυμμένο θησαυρό και αν μάς βοηθήσης θα σ' αφήσω να ζήσης. Κι' έσένα και τη γυναίκα σου.

— Μπορώ να σε πληρώσω καλά για να μάς άφήσης ησυχούς! είπε ξερά ο Ταρζάν και στη φωνή του ύπηρχε η περιφρόνησις για τους κακούς τους εκείνους που είχε άπέναντί του. Έχω άρκετη περιουσία...

— Δεν έχεις τίποτε πιά! τον έκοψε θριαμβευτικά ο Γκάυ. Έστειλα από το πρωί ένα άποσπασμα από δέκα άντρες να ληστέψουν τον πύργο σου και να του βάλουν φωτιά! Τώρα θα γυρίζουν

κιάλας για να μάς συναντήσουν.

Ο Ταρζάν γέλασε.

— Δέκα άντρες! μωρουούρισε με περιφρόνησι. Υπάρχουν στον πύργο μου πενήντα θαζίρι, που ό καθένας τους μένος του είναι σε θέσι να κάνει καλά και τους δέκα του άποσπάσματος σου! Όσοι από τους άνδράς σου έχουν άπληστη θα είναι φυλακισμένοι στα άπόμενα του πύργου μου!

Ο Γκάυ μελάνιασε από θυμό και το χέρι του άσυναίσθητα πήγε στη λαβή του πιστολιού του.

— Αν μάς άφήσης θα σου έπιστρέψω και όσους από τους άντρες σου ζουν, είπε ο λευκός γίγαντας.

Ο Γκάυ έφτυσε κάτω με πείσμα.

— Δεν μευ καίγεται καρφάκι γι' αυτούς! έδήλωσε σαρκαστικά ένασβρόσκοντας την ψυχραιμία του. Μ' ενδιαφέρει μόνο οι θησαυροί που σου έλεγαν! Αν με βοηθήσης να τους βρώ θα κερδίσης τη ζωή σου και τη ζωή της γυναίκας σου. Αν όχι θα πεθάνετε κι' οι δυό με βασανιστήρια! Κι' ένεκε πρόπο να με βοηθήσης, Ταρζάν! Είδα — δεν ξέρω πώς δαίμονα τὰ καταφρονεις μα τό είδα με τὰ ίδια μου τὰ μάτια τια πριν λίγο — πώς μπορείς να διατάξης τους γορίλλες! Λοιπόν σε πληροφορώ πώς οι γορίλλες αυτοί έξέρουν το μυστικό του θησαυρεύ για τον άποιον σου μιλώ. Έχω ως τώρα σκοτάσει δυό από δαύτους που είχαν κρεμασμένα στο λαμό τους κολλιέ με τεράστια σμαράγδια! Θέλω να τους βάλης να με οδηγήσουν στο μέρος που έχουν κρυμμένο τον θησαυρό!

Ο Ταρζάν παρατήρησε με προσοχή το πρόσωπο του Γκάυ και ύστερα κύταξε με την ίδια προσοχή και τον Μπίμπη.

«Ο πρώτος φαίνεται για άρχηγος, σκέφθηκε ο λευκός Κύριος της ζούγκλας, «μα τον δεύτερον πρέπει να προσέχω περισσότερο! Φαίνεται, πιδ ύπουλος και έπικίνδυνος από τον άλλον...»

— Οι γορίλλες αυτοί δεν έχουν ιδέα για τον θησαυρό που ψάχνετε να βρείτε, είπε ξερά. Ξέρω τί γυρεύεις, Γκάυ Ουίμπλετον!

Ο τυχοδιώκτης άναπήδησε.

— Πώς γυρεύεις το όνομά μου; φώναξε παραξενεμένος.

— Έκανα μία έπιδρομή στην κατασκήνωσι σου πριν μία ώρα. Είσαι τυχερός που δεν ήσουν εκεί ή μάλλον άτυχος. Γιατί αν ήσουν θα σε είχα στείλει πίσω από κει που ήρθες όπως έκανα και με τους τρεις φρουρούς σου, ενώ τώρα θέλεις να βαδίσης προς τον θάνατό σου και προδίδω πώς δεν θα μπορέσω να σε πείσω για τό αντίθετο!

Οι φλέδες του λαϊμού του Γκάυ πετάχτηκαν μελανές και για μία φορά άκόμη με τρομερή δυσκολία συγκράτη-

σε τὰ νεύρα του.

«Ο Ταρζάν χωρίς νὰ τὸν δώση τὴν παραμύθη σημάσια συνεχίσει:

— Βρήκα στὴ σκηνὴ σου τὰ δυὸ κολλιέ πού ἔχεις φυλαγμένα καὶ ξέρω ποῖον θησαυρὸ γυρεύεις!

«Ο Γκάυ ἀπλώσε τὸ χέρι του μὲ θυμὸ πρὸς τὸ μένος τοῦ Ταρζάν.

— Δώσε τὰ πίσω! διέταξε κοφτά.

— Τ' ἀφίσα στὴ θέσι τους! ἀποκρίθηκε ἥρεμα ὁ Ταρζάν μ' ἓνα περιφρονητικὸ χαμόγελο.

— Δὲν σὲ πιστεύω! οὐρλιάσε ὁ τυχοδιώκτης μὲ μανία. Κάπου τῶς κρύψει γιὰ νὰ μὴ τὰ κλέψης!

«Ο λευκὸς γίγαντας τὸν κάρφωσε μὲ τὸ βλέμμα του.

— Γιὰ μένα δλ' αὐτὰ τὰ πράματα δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία, Γκάυ! εἶπε ἥρεμα. Μπορῶ νὰ ἔχω ὅσες πολυτιμες πέτρες κι' ὅσα χρυσῶφκα θέλω. Ἡ ζούγκλα εἶναι γεμάτη μὲ πανάσχατους θησαυροὺς μὰ ποτὲ δὲν φέρουν τὴν εὐτυχία!

— Μήπως θὰ μὰς μιλήσης γιὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς γνώσεως; δέκοψε εἰρωνικὰ ὁ Μπάμπι. Θέλωμε νὰ μὰς ὁδηγήσης στὸ μέρος πού βρίσκεται αὐτὸς ὁ θησαυρὸς, Ταρζάν! Ἄν ξέρης τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σένα ἂν διχ' τόσο τὸ χειρότερο καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν κυρία σου! Πρὸ πολλοῦ καιροῦ γιὰ χάσιμο δὲν ἔχουμε! Πέρασε τὴν ἀπόφασί σου!

«Ο Ταρζάν γύρισε πρὸς τὴν Τζέην πού τὸν κυττοῦσε φοβισμένη καὶ τῆς χαμογέλασε. Ὑστερὰ εἶπε στὸν Μπάμπι.

— Ὑπάρχει πρὸς τὰ νότια μιὰ λίμνη πού λέγεται Χάρο. Ἐκεῖ πρέπει νὰ πάμε. Τὸ μέρος κατοικεῖται ἀπὸ μιὰ φυλὴ γορβιλλῶν πού εἶναι ἀγριοὶ καὶ ἀνθρωποφάγοι. Ἄν εἰσατέ ἐτοιμοὶ μποροῦμε νὰ ξεκινήσουμε τώρα!

Στὰ μάτια τὸν δυὸ ἀδελφῶν ἔλαμψε ὁ θρίαμβος. Ἐπὶ τῆλους τῆς ἐὰ εὕρισκαν τὸν ἑακουστὸ θησαυρὸ τῆς θεᾶς Χάρο!

«Ο Γκάυ σίγκωσε τὸ χέρι του ψηλὰ κι' ἔκανε νόημα στοὺς ἀπτες του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἡ μεγάλη συνοδεία ξεκίνησε καὶ στὴ μέση τῆς περπατοῦσε ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴ ράχη. Τὸ πρόσωπο του ἦταν ολότετα ἥρεμο καὶ ἀνέκφραστο. Στὸ δόξος ὡσεὶ τῶν γελάντων ματιῶν του ὑπῆρχε κρυμμένη μιὰ ἀνίγναι-τική λαύση...

Ἡ Τζέην βάζε διπλά του καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἦταν διαρκῶς καρφωμένο στὸ ἀδρὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπούσε. Μ' ὅλο πού ἐκεῖνη εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν Ταρζάν νὰ ἀφήσουν τὴ ζούγκλα καὶ νὰ πάει νὰ ζήσουν πιὸ κοντὰ στοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους, τώρα ἡ περιπέτεια αἰτῆ πού τῆς θυμίζε τὴν παλιά τους ζωὴ γεμάτη κινδύνους καὶ συνεχεῖς ἀγῶνες, τὴν εἶχε συναρπάσει.

«Ὅσο γιὰ τὸν κίνδυνο δὲν τὸν σκεπτόταν καθόλου, γιὰτὶ ὁ Ταρζάν ἦταν δίπλα τῆς. Ἦξερε μὲ βεβαιότητα πὺς στὸ τέλος θὰ νικῶσε ὁπωσδήποτε. Τοῦ εἶχε ἀπέραντη ἐμπιστοσύνη.

ΔΥΟ ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ μέρες δάσταξε ἡ πορεία μέσα στὴν ἀνεξερεύνητη ζούγκλα. Στὸ τέλος ἡ συνοδεία βγήγε στὴ Μεγάλη Ἐρημο πού ὑπῆρχε πίσω τῆς. Τὸ ἔδαφος τῆς ἔρημου ἦταν σκληρὸ καὶ οἱ ἀκτίες τοῦ ἡλίου φλογερές. Οἱ Εὐρωπαῖοι τυχοδιώκτες ὑπέφεραν ἀφάνταστα καὶ ὀδύνας ἔτρεχε σ' ἄν ποτάμι ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους. Ἡ Τζέην φαινόταν πολὺ καλυτε-ρα ἀπὸ αὐτοὺς μ' ὅλο πού κι' αὐτὴν ἡ πορεία στὴν ἔρημ ἔορτο εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἐξαντλή.

«Ὅσο γιὰ τὸν Ταρζάν, ἐκεῖνος δὲν φαινόταν νὰ στενοχωρεῖται καθόλου γιὰ τὸ ὅτι εἶχαν ἀλλάξει περιβάλλον. Μόνο ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν Τζέην καὶ κάθε τό-σο γύριζε τὸ βλέμμα του σ' αὐτήν.

— Κάμε υπομονή, τῆς ψιθύρισε. Εὐ-τυχῶς ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη. Θὰ ἔχουμε περάσει τὴν ἔρημο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

— Δὲν μὲ νοιάζει, ἀντέχω! τοῦ ἀ-πακοῖθησε. Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα.

Δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο καὶ ἡ πορεία συνεχίστηκε στὸν ἴδιο ρυθμὸ. Ὅπως τὸ εἶχε πῆ ὁ λευκὸς γίγαντας, πρὶν νὰ ἔρθῃ τὸ μεσημέρι εἶχαν περάσει τὴν ἔρημ ἔορτο καὶ μιὰ καινούργια ζούγκλα ἀρχί-ζε μπροστὰ-τους.

«Ο Ταρζάν εἶπε στὸν Γκάυ:

— Σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα ζοῦν οἱ ἀν-θρωποφάγοι γορβιλλῆς πού σοὺ ἀνέφε-ρα. Εἶναι πολὺ ὑποίλοι καὶ ἐπικίνδυ-νοι. Μπορεῖ νὰ μὰς στήσουν ἐνέδρα ἐντελῶς ἀδούριβα ὅπως θὰ προχωρήσε-καὶ νὰ μὰς ριχτοῦν ἐσφινάκα.

— Ἀς ἔρθουν! Θὰ τοὺς σιγουρίσω-με! ἀπακρίθηκε ὁ τυχοδιώκτης κι' ἔδω-σε ὁδηγίες στοὺς ἄδρες του νὰ εἶναι σὲ συνεχὴ ἐπιφυλακή.

«Ο Ταρζάν δὲν μίλησε ἄλλο. Τὰ μά-τια του κυττοῦσαν ἀγρυπνῶντας πρὸς ὅλες τῆς κατεβυθνεῖς καὶ ἦταν ἐτοιμος σὲ πρώτην ὑποτιτὴ κίνησι νὰ εἰδοποιήσῃ. Ἄν εἶχε τὰ χέρια του λυτὰ ἐὰ ἀρπαξε τὴν Τζέην καὶ θὰ ἐπαίρνε δρόμο, μὰ τώρα ἦταν υποχρεωμένος νὰ προστα-τεύσῃ καὶ τοὺς ἀπαγωγεῖς του γιὰτὶ κι' ἐκεῖνο μὲ τὴ σειρά τους ἦσαν οἱ μόνον πού θὰ μπορούσαν νὰ τὸν προ-στατεύσουν ἀπὸ τοὺς γορβιλλῆς. Τ' αὐ-τιά του ἐπαίρνον ὅλους τοὺς ἤτους τῆς ζούγκλας καὶ τὰ ρουβόνια του ἀνοιγό-κλειναν, προσπαθώντας νὰ συλλάβουν τὴ μυρωδιά τῶν ἐπικινδύνων θηρίων.

Τίποτε ὁμως ὑπάπτο δὲν μπορούσε νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ ἡ πορεία συνεχίζό-

των πάντα στον δρόμο που έδειχνε αυτός. 'Η ζούγκλα έκανε φασόταν να είναι τελείως ανεξερεύνητη και οι άνθρωποι φαίνονταν να είναι ολότελα άγνωστοι σε όλα τα ζώα που την κατοικούσαν γιατί τα πιο πολλά έστεκαν άτρομα και παρατηρούσαν με περιέργεια και χωρίς φόβο τη μεγάλη συνοδεία, που περνούσε μπροστά τους. 'Η θάλασσες ήταν όργιστική και οι μαύροι που πήγαιναν μπροστά άνογαν με τα σεκούρια τον δρόμο που ακολουθούσαν οι άλλοι.

Κατά το βράδι στρατοπέδευσαν σ' ένα μέρος που τα ξέντρα ήταν κάπως πιο άρσκι και το άλλο πρωί συνέχισαν πάλι την πορεία τους.

Μετά από τρεις ώρες συνάντησαν ένα φαρδύ ποτάμι που κυλούσε τα νερά του έντελώς άβυσθα και ήσυχα σαν να θρισκόταν σε καμμία χώρα νεκρών. Κανένα φιλοσίβισμα του νερού δεν ακουγόταν. Κανένα νεροπούλι δεν έκωζε στις όχθες του και ούτε κανένα ζαρκάδι έσπινε τη δάκα του σ' αυτές. 'Η ζωή λες και είχε λείψει έντελώς εκεί γύρω.

— Τό μέρος αυτό είναι τό βασίλειο των γοριλλών τού 'Αχσκ, είπε ό Ταρζάν στον Γκάυ. 'Η φιλή του είναι σαρκοβόρα και γι' αυτό κανένα ζώο δεν τολμά να πλησιάσει σ' αυτό τό ποτάμι. Τό άρχηγείο των γοριλλών είναι στη λίμνη Χόρο άπ' όπου χύνεται τό ποτάμι αυτό. Τα ζώα όμως όλα άποφεύγουν να ζυγώσουν έστω κι' έδω, άρκετά μακριά από τό άρχηγείο των γοριλλών. Κάθε μέρα μεγάλες ομάδες από γοριλλες θγαίνουν για κυνήγι στη ζούγκλα και έπιστρέφουν τό άπόγευμα με τη λεία τους.

— Που τό ξέρεις έσύ όλα αυτά ; ρώτησε με περιέργεια και θαυμασμό ό Γκάυ.

— 'Η ζούγκλα είναι τό βασίλειό μου! άπάντησε άπλά ό λευκός γίγαντας. 'Η ζούγκλα δεν έχει κανένα μυστικό από τον Ταρζάν! Ξέρω τί έγινε χτες και τί γίνεται σήμερα, παντού! Ξέρω τί λένε τα πουλιά πάνω στα κλαδιά κι' οι μικροί πιθηκοί πάνω από τό κεφάλι μου. Ξέρω πότε θάρρη θροχή και πότε χιόνι. Ξέρω τί μπορεί να πειύχη και τί όχι. Ξέρω πώς θλοι θαδίετε προς τον θάνατο! Συμφέρον μευ είναι να σας σώσω αν μπορώ για να σώσω και την δική μου ζωή, μά δεν θα τό καταφέρω στο τέλος. Βαδίετε προς τον θάνατο και άφου δεν μπορώ να σας μεταπειλώ είμαι ύποχρεωμένος να σας ακολουθώ!

Ό Γκάυ γέλασε σκληρά μά κάποιος άόριστος φόβος έσφιξε την καρδιά του για πρώτη φορά.

— Δεν ξέρεις τη δύναμή μας! είπε άγέρωχα. Τα άπλα μας είναι έπαναλη-

πτικά και δεν φοβόμαστε αν και μία δόλκιμη άγέλη γοριλλών μας έπιτεθή!

— Οι γοριλλες πολεμούν με στρατηγική! άποκρίθηκε ό Ταρζάν. Στήνουν ένέδρες ύπουλες και οι έχθροί τους πέφτουν σ' αυτές τόσο γρήγορα που δεν προλαβαίνουν ούτε να τό καταλάβουν! Πό καλά να μη μιλάμε, αλλά να προσέχουμε γύρω μας!

Ό Γκάυ μουγκάθηκε και τό θλέμμα του γύρισε έντρομο στα γύρω δέντρα. Τό παράξενο εκείνο ποτάμι με την άπόλυτη σιωπή του τού πλάκωνε την καρδιά.

'Η πορεία συναχίστηκε πλάι στις όχθες του και δίως ό τρόμος των γοριλλών τού 'Αχσκ γήμισε όλων τα στήθα, περπατούσαν σιωπηλοί. Στα χείλια μόνο τού Ταρζάν είχε άπομείνει χαλαργένο ένα περιφρονητικό χαμόγελο. 'Η Τζέηρ βόδιζε ολότελα άδιάφορη. 'Η γενική σιωπή έπηρέασε όλο και περισσότερο τους μαύρους πο'ημιστές της συνοδείας. Κάποιος έρωδός τρόμος είχε άνάψει στις καρδιές τους. Μ' όλο που δεν είχαν καταλάβει τα λόγια τού Ταρζάν τό ένστικτό τους τους προεδοπούσε για κάποιον άόρατο κίνδυνο. Ό Ταρζάν ήξερε πώς οι μαύροι αυτοί ήταν έτοιμοι σε πρώτη εύκαιρία να τό βάλουν στα πόδια πανικόβλητοι.

Δυό ώρες σκεδόν βάδισαν άκόμα και στο τέλος από μακριά φάνηκε ή άπέραντη ύγρα έκταση της λίμνης Χόρο.

Τό μυστικό της χαμένης πολιτείας...

ΤΑΡΖΑΝ σταμάτησε. "Όλοι οι άλλοι, που έρχονταν από πίσω του τόν μιμήθηκαν.

— Σε κάποιο άπ' αυτά τα βράχια στην παραλία της λίμνης, είπε ό λευκός Κύριος της ζούγκλας, ύπάρχει μία πανάρχαια έπιγραφή γραμμένη με ιερογλυφικά. Λένε πώς ή έπιγραφή αυτή ή έξηγεί τό μυστικό τού κρυμμένου θησαυρού. 'Αν την βρούμε ίσως μπορούσω να τη διαβάσω γιατί γνωρίζω τις γραφές όλων των φυλών της 'Αφρικής. Τότε ύπάρχει τρόπος να δούμε τον θησαυρό που γυρεύετε.

Ό Γκάυ πήγε και στάθηκε εμπρός του.

— Ξέρεις που είναι ό θησαυρός και δεν θέλεις να τό πης! μούγγρισε άγρια και θυγάζοντας τό περίστροφό του από τη θήκη του τό άκούμπησε πάνω στο φαρδύ στήθος τού Ταρζάν.

Έκείνος γέλασε περιφρονητικά.

— Είσαι ήλίθιος, Γκάυ Ούμπλετον! είπε έαρά. 'Αν πατήσης τη σκανδάλη δεν θα βάλης ποτέ τον θησαυρό στο χέρι και γι' αυτό ξέρω καλά πώς δεν θα τό κάνης ποτέ! Λοιπόν είναι περιττό να με φοβερίζης! 'Αν βάλης τούς

ανθρώπους σου να ψάξουν ίσως ανάκαλ-
λύμουν πάνω στα βράχια την επιγρα-
φή για την οποία σου μίλησα.

«Ο Γκάυ κοκκίνισε δολιχόληρος από
θυμό αλλά έκανε την ανάγκη φιλοτι-
μιά. Έβαλε το πιστόλι στη θήκη του
κι έδωσε στους άντρες του τις σχετι-
κές διαταγές. Οι μαύροι χριστίθηκαν
σε ομάδες κι άρχισαν να ψάχνουν με
προσοχή ανάμεσα στα βράχια.

«Ο Γκάυ με τον Μπόμπ κι' ο Ταρζάν
με τη Τζέιν κάθισαν στην σκιά ενός
δάμπρου στην παραλία της μεγάλης α-
κμάντης λίμνης που απλώνονταν μπρο-
στά τους. Δεν μιλούσε κανείς τους και
ή ώρα περνούσε άραγ πιέζοντάς τους
τα στήθη. Οι δυο τυχεδιάκτες ήταν ό-
λοφάνεκο πώς αδμενούσαν.

— Πρόσεχε τους έσύ, Μπόμπ! φώ-
ναξε ο Γκάυ. Θά πάω να δώ τί κάνουν
αυτοί οι βλάκες. Μπορεί και να είναι
μπροστά στα μάτια τους και να μη την
δλέπουν.

Χωρίς να περιμένη απάντησι άρχισε
να σκαρφαλώνει στα βράχια της παρα-
λίας όπου βρίσκονταν ψάχνοντας οι ύ-
πόλοιποι άντρες της συνοδείας τους.
Πέρασε λίγη ώρα και ξαφνικά άκού-
στηκαν οι φωνές του:

— Μπόμπ! Τρενάτε! 'Η επιγραφή!

Τα μάτια του Μπόμπ στίβισαν λαί-
μαργα. Τινάχτηκε θόδιος κι' έκανε νό-
ημα στον Ταρζάν και στη Τζέιν να τον
ακολουθήσουν. Σε λίγο είχαν σκαρφα-
λώσει κι' εκείνοι στα βράχια και είχαν
φτάσει κοντά στον άρχιτυχεδιάκτη
Γκάυ Ουμπλετον που χοροπηδούσε ό-
λόκληρος από τον ένθουσιασμό του κι'
έκανε τρελλές χειρονομίες.

— Έβώ! τους φώναξε. Έβώ!

Κι' έδειχνε με το δάχτυλο κάτω
μπροστά στα πόδια του κάτω στον
συμπαγή δρόχο.

«Ολοι έβριξαν τις ματιές τους στο
σημείο που τους έδειχνε κι' έξαφνίω-
σαν χωρίς δυσκολία πώς ο Γκάυ δεν
έκανε λάθος. Στο μέρος εκείνο ο βρά-
χος ήταν λείος και σκουμμένος έτσι
ώστε να έχη γίνει επίπεδος. Και πάνω
στην επίπεδη αυτή επιφάνεια ξεχώρι-
ζαν άκνγλυφα κάτι παρόμοια γραμμα-
τα που έμοιαζαν Ιερωγλυφικά.

— Μπορείς να τα διαβάσεις; φώνα-
ξε ο άρχισυμμερήςτης στον Ταρζάν με
λαχτάρα.

«Ο γίγαντας, χωρίς να του άπαντή-
ση έσκυψε πάνω από την επιγραφή και
δύβισε το βλέμμα του σ' αυτήν.

— Είναι δύσκολο! ψθύρισε μετά α-
πό λίγο. Υπάρχουν πολλές άγνωστες
λέξεις και το κείμενο είναι παράξενο,
πών κρυπτογραφικό! Έλπίζω όμως να
μπορέσω να το διαβάσω...

— Γρήγορα! φώναξε ο Γκάυ.

— Όσο μπορώ...

«Έσκυψε άλλη μι' φορά επάνω στην
επιγραφή και στο μέτωπό του σχηματί-
σθηκαν ουτίδες από την προσοχή.

— Να μου λύσετε τα χέρια! είπε
κοφτά και ξανασηκώθηκε θόδιος. Και
δώστε μου το μαχαίρι μου. Σε πολλά
σημεία τα γραμμάρια έχουν κολλήσει α-
πό την υγρασία και δεν ξεχωρίζουν. Εί-
μαι ανάγκη να ξύσω τα σημεία όπου
υπάρχουν ξένα σώματα.

Είδε την άμφιβολία και την ύποψια
στα μάτια του Γκάυ και του Μπόμπ
και είπε με περφόνησι.

— Έχετε τα πιστόλια σας πρόχει-
ρα και μπορείτε να πυροβολήσετε στην
πρώτη μου κίνησι! Τι με φοβάστε;

«Ο Γκάυ έβγαλε το περιστροφό του
και με το άλλο πρέθεξε από τη ζώνη
του που το είχε περάσει το μαχαίρι που
είχαν πάρει οι άνθρωποι που από τον
Ταρζάν. Ζύγωσε τον λευκό γίγαντα και
με μι' κίνησι τού έκοψε τα σκουμιά που
κρατούσαν δεμένα τα χέρια του στην
πλάτη.

«Ο Ταρζάν τέντωσε μ' ευχαρίστησι
τα χέρια του να ξεμουδιάσουν κι' ύστε-
ρα πήρε το μαχαίρι που τού έτρεψε ο
τυχεδιάκτη, έβώ ο τελευταίος οπισθο-
χωρούσε δυο βήματα φοβούμενος μή-
πως ο άρχιμάλωτός του του έπιτεθή
ξαφνικά.

«Ο Ταρζάν όμως δεν έκανε τίποτα
τέτοιο. Γονάτισε πάνω στον δρόχο και
όπό τόν άπελή τών πιστολίων του Γκάυ
και του Μπόμπ άρχισε κάτι να ξύνη.

Την ίδια στιγμή όμως έγινε κάτι προ-
μερό. 'Η γαλήνη που έμοιαζε με γαλή-
νη νεκροταφείου και τίποτε δεν την τά-
ραζε μέχρι εκείνη τη στιγμή, σχίστηκε
μοναχώς όπως σχίζεται ένα χαρτί. Τρο-
μερά ούρλιαχτά γεμισαν τον άέρα και
μι' φοβερή συναιμία από τυμπανοκρου-
σίες και βαρεά ποδοβολητά.

— Οι γορίλλες! Εξφάνισε ο Μπόμπ
και γύρισε προς το μέρος απ' όπου
άντιμετώπιζαν τον καινούργιο κίνδυνο.

Οι μαύροι της συνοδείας τους εύχα-
ρίστης θά προτιμούσαν τη σωτηρία διά
της φυγής, αλλά έτσι που ήταν κλεισμέ-
νοι στα βράχια, το μόνο που μπορού-
σαν να κάνουν ήταν να πολεμήσουν.

Μιά πραγματικά λυσσασμένη μάχη
άρχισε τότε. Τα έπιτολημνικά όπλα
των συμμοριτών γεμισαν τον άέρα όμο-
δρονιές και ούρλιαχτά πόνου άντήχη-
σαν από μέρους των έπιτιθμένων. Ό-
μως οι τερατόμορφοι γορίλλες που τους
έκαναν τον αίφνιδισμό ήταν πολλοί
και διαρκώς έρχονταν και καινούργιοι
από πίσω από τους πρώτους.

«Ο Γκάυ και ο Μπόμπ άρχισαν να
ρίχνουν κι' αυτοί με τα περιστροφά
τους καταπάνω στα τέρατα.

«Ο Ταρζάν κατάλαβε πώς ή εύκαι-
ρία που του δινόταν ήταν μοναδική για

τί κανείς δὲν πρόσεχε αὐτὸν ἐκείνη τῇ ὥρᾳ.

Ἀρπάξε τὴν Τζέην στὴν ἀγκαλιά του καὶ πήδησε στὴν κορυφὴ τῶν βράχων. Μὲ δυνάμει πηδηματια ἀκρία πέρασε τὴν κορυφὴ καὶ δρέθηκε ἀπὸ τὴν πίσω μεριά τους πρὶν κατηφόριζε πρὸς τὴ ζούγκλα. Μὲ κίνδυνο νὰ σκοτιστῇ ἔτσι ὅπως ἦταν φορτωμένος ριχτήκε στὴ φυγὴ. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πᾶν μακριά. Μόλις εἶχε κάνει μερικὰ βήματα στὸν κατήφορο πετάχτηκαν ξαφνικὰ μπροστά του μέσα ἀπὸ τὰ βράχια δυὸ ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς γορίλλες τοῦ Ἀχὰκ καὶ τοῦ ἑκίψαν τὸν θώρακο. Ὁ Ταρζάν πολλές φορές στὴ ζωὴ του εἶχε ἀντιμετωπίσει θορακικοὺς κινδύνους καὶ πάντα εἶχε σωθῇ χάρις στὴν ψυχραιμία καὶ ἐτοιμότητά του. Μὲ τὴν πρώτη ματιά κατάλαβε πὺς ἔβαν ὑποχωρημένοι νὰ δώσῃ μάχη. Ἀφῆσε τὴ Τζέην κάτω χωρὶς τὴν παραμικρὴ καθυστέρησιν καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι του. Μὲ μιὰ ματιά ἀναιμέτησε τοὺς δύο τεράστιους ἐπιπάλους του.

Οἱ γορίλλες ἐκείναι μὴ ὅλο πρὶν ἦταν θηρία σαρκωδῶρα καὶ ἀγρία πελὶ πρὶν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του γορίλλες πρὶν Γκόρ καὶ τὸν Ζασούρ, δὲν εἶχαν τὸ ἴδιο μεγαλόπρεπον ἀνίστημα μὴ ἱκεῖνους. Ἦσαν μισὸ μέτρο πρὶ κομποὶ καὶ τὰ κεφάλια τους ἦσαν πολὺ μεγαλύτερα μὴ ἕνα πελώριο στήμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξεῖχαν προμαρὰ δόντια.

Ὁ Ταρζάν ἤξερε πὺς ὁ γορίλλας τοῦ Ἀχὰκ ἦταν ζωὴ ὑποῦλα καὶ ἐξυπνα καὶ πὺς πολεμοῦσαν πάντα μὲ στρατηγικὴ καὶ ψυχραιμία σχεδὸν ἀθωράνη. Γι' αὐτὸ κατάλαβε πὺς ἔπρεπε νὰ αἰωνοδιάσῃ τοὺς ἐπιπάλους του πρὶν τὸν βάλουν στὴ μέση ἢ πρὶν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺ χυμῆξῃ κι' ἀσπάξῃ τὴν Τζέην. Γι' αὐτὸ ἐπέτεθε πρώτος ἐκεῖνος σὲ δέκατα τοῦ δευτερολέπτου ἀπὸ τὴ στιγμή πρὶν τὰ δυὸ τέρατα πετάχτηκαν ἔμπρὸς τους.

Ἐκανε ἕνα τεράστιον πηδημα πρὸς τὰ δεξιά καὶ πρὶν οἱ δύο γορίλλες προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐπιληξίαν γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσιν εἶχε δρεθῇ πλὴσί τους. Τὸ χεῖρ τοῦ λευκοῦ γίγαντα τῆς ζούγκλας ἀνεβκατέθηκε μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς καὶ μὲ τὴ δύναμιν ἐμβόλυν. Ἡ μακριὰ ἀπασθένεια λεπίδα τοῦ μαχαίρι τοῦ χώθηκε στὸ στήθος τοῦ πρώτου γορίλλα πρὶν δρεθῆκε μπροστά του καὶ διαπέρασε τὴν κοιλιά του. Τὸ τέρας ἔμεινε κραυγιόπηκτο. Σήκωσε τὰ δυὸ του χεῖρα ψηλά καὶ σωρίσθηκε κάτω μὴ ἕνα κύρλιαχτὸ πόνου κατακυλιόμενος στὰ κατηφορικὰ βράχια. Μὰ ἡ πτώσι τοῦ θηρίου ἦταν ἀπότομη πρὶν ὁ Ταρζάν δὲν πρόφτασε νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι τοῦ πίσω καὶ τοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρα μένοντος καρφωμένο στὸ στήθος τοῦ νεκροῦ γορίλλα. Δὲν προλάβαινε νὰ τρέξῃ νὰ τὸ ξαναπάρῃ.

Ὁ δεύτερος γορίλλας βλέποντας μὲ μιὰ ματιά πὺς ὁ ἀντίπαλός του ἐκείνος ἦταν πολὺ ἰσχυρὸς καὶ ἐπικίνδυνος προτίμησε νὰ ριχτῇ στὴν Τζέην πρὶν φωνήεν ὀδύνη καὶ ἀνίσχυρος ἀπέναντί του. Ὁρμησε καταπάνω τῆς καὶ ἀρπάξεν τὴν στὰ σισαρόνια τοῖχωτὰ μπράτσια τοῦ γύρισε γιὰ νὰ ριχτῇ πρὸς τὴ ζούγκλα. Ἡ Τζέην ἐδῶλε μὴ ἀσπαρακτικὴ φωνὴ πρὸς τοῦ καθὼς εἶδε ξαφνικὰ διπλά στὸν λαμπρὸ τῆς τὰ τρομερὰ λευκὰ δόντια τοῦ τέρατος καὶ λιποθύμησε.

Ὁ Ταρζάν ἄφησε κάθε σκέψιν νὰ ξαναπάρῃ τὸ μαχαίρι τοῦ πίσω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ νεκροῦ γορίλλα κι' ὤρμησε πρὶν ἀπὸ τὸν ὑπερλο ἀντίπαλό του.

Ὁ γορίλλας ὅμως δὲν ἦταν εὐκόλῳ νὰ πισωτῇ. Συνηθισμένος νὰ τρέχῃ πάνω σ' ἱκεῖνα τὰ βράχια πηδοῦσε σὸν σαλτιμπάγκος ἐπάνω πρὶν καὶ κέκοιζε συνεχῶς ἐδῶρος ἀπὸ τὸν λευκὸν δασυλά τῆς ζούγκλας πρὶν δυσκολευτόταν νὰ τὸν ἀκολουθῇ. Ὅσο γιὰ τὴ Τζέην δὲν φαίνονταν νὰ τοῦ δύνῃ καθόλου βάρος. Τὴν κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν μὴ μασχάλην τοῦ σὸν καὶ ἕνα μικρὸ δειματάκι.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ γορίλλας μὲ τὴν αἰχμηλωτὴ του ἔφτασε στὴ ζούγκλα. Τότε πήδησε σ' ἕνα δέντρο κι' ἄρχισε νὰ πετᾷ ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ, σίγουρος πὺς ὁ ἀγριὸς γορίλλας δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀκολουθῇ ὅλλο. Ὅταν ὅμως γύρισε τὸ κεφάλι πίσω κι' ἀντίκρισε τὸν Ταρζάν νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ μάλιστα ταχύτερα ἀπ' αὐτόν, φάηκε νὰ πανκοβάλλεται. Δὲν εἶπε ἐκείνη ποτὲ τοῦ ἀγριο γορίλλα νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Κατόλαβε πὺς κινδύνευε νὰ τὸν ἀσπάξῃ ὁ ἄλλος ἀπὸ πίσω ἀν ἐξακολουθοῦσε νὰ φυγῇ καὶ ἀποφάσισε νὰ σταθῇ γιὰ νὰ δώσῃ μάχη. Εἶχε χάσει ὅμως πρὶ τὴ σιγουριά του. Ἀκούμπησε τὴν Τζέην στὸ ἱκεῖν ἐνὸς δέντρου καὶ γύρισε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Ταρζάν πρὶν πηδοῦσε κέλας κατὰ πάνω του. Ἀπλώσε τὰ πελώρια χεῖρα τοῦ γιὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸν ἀντίπαλό του.

Ὁ Ταρζάν ὅμως δὲν τοῦδωσε τὴν ευκαιρία. Χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ κλαδί πρὶν κρατοῦσε ἔδωκε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στήθος τοῦ γορίλλα μὲ τὰ πόδια. Ὁ τελευταῖος ἔχασε τὴν ἰσορροπία του ἔγειρε καὶ ἔπεσε. Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως ἀσπάστηκε ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ κι' ἔμεινε κρεμασμένος στὸν ἀέρος. Ὁ Ταρζάν ἔδρασε κραυγιόβολα. Πρὶν τὸ τέρας προλάβῃ νὰ ἀναρριχηθῇ γιὰ δεύτερη φορὰ ὤρμησε καὶ τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸν κορπὶ. Τὸν σήκωσε ψηλά μὲ μιὰ τρομερὴ καὶ ὑπερφυερκὴ γιὰ ἄθωπο δύναμιν ἀναγκάζοντάς τον ν' ἀφήσῃ τὸ κλαδί πρὶν κρατοῦσε. Ὑστερα τὸν ἄφησε νὰ πέσῃ. Τὸ ὕψος ἦταν καμιά

δεκαριά μέτρα και τὸ βαρὺ κορμὶ τοῦ γορίλλα βρόντησε μὲ δύναμι κάτω στὴ γῆ. Τρομερὰ εὐλαχτὰ ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ μέρος του κι' ὁ λευκὸς γίγας εἶδε τὸ κορμὶ του νὰ σπαράξει ἐφιαλτικὰ ἐκεῖ κάτω. Κατάλαβε πὺς γιὰ τὴν ἄρα τουλάχιστον δὲν κινδύνευε νὰ ὑποστῇ νέα ἐπίθεση. Τὸ τέρας εἶχε τραυματισθῇ ἀπὸ τὴν τρομερὴ πτώσι του καὶ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ συνεχίσῃ πρὶν τὸν ἀγῶνα.

Ὁ Ταοζάν μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά ὤρμησε πάνω στὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα ποὺ ἔμεινε ἀκίνητη πάνω στὸ χοντρὸ κλαδί ποὺ τὴν εἶχε ἀρπάξῃ τὸ γορίλλας.

Μὲ χαρὰ ἐξακρίβωσε πὺς δὲν εἶχε πάθει τίποτα καὶ μόνο ἦταν λιποθυμισμένη ἀπὸ τὸν φόβο της. Τὴν ἄρπαξε στὰ ἱμάτιά του χέρι καὶ ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Οἱ ΓΟΡΙΛΛΕΣ τοῦ Ἄχακ μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἴδιον τὸν ἀρχηγό τους ὤρμησαν πάνω στὴς συμμορίες μὲ τρομερὲς πολεμικὲς κραυγές.

Οἱ μαυροὶ ἐνωσαν τὸν τρομο νὰ φυλάξῃ στὶς καρδιές τους μὰ ὅπως ἦταν ἀποκατασμένοι στὰ βράχια οὐκ ἔμπορούσαν νὰ κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πολεμήσουν. Τὰ ἐπανωληπτικά ὅπλα βρόντησαν καὶ σκόρπισαν τὸν θάνατο ἀνάμεσα στὰ ἀνθρωπομορφὰ τέρατα τοῦ Ἄχακ. Οἱ μαυροὶ πολεμιστὲς γρήγορα πήραν θάρρος βλέποντας ὅτι μποροῦσαν καὶ νὰ νικήσουν ἀκόμα τοὺς φοβεροὺς ἀντιπάλους των.

Κι' οἱ γορίλλες ὅμως φάνηκαν νὰ αἰφνιδιαζώνται. Βλέποντας τοὺς συντρόφους των νὰ πέφτουν κάτω καὶ νὰ σπαράζονται πρὶν ἀκόμα ἔρθουν σὲ σύγκρουσι μὲ τοὺς ἀντιπάλους των τρομοκρατήθηκαν. Κατὰλαβαν πὺς οἱ ἀπριχοὶ γορίλλες ποὺ κρατοῦσαν τὸν κεραυλὸν στὰ χέρια τους εἶχαν τρομερὴ δύναμι κι' ἄρρισαν νὰ ὑποχωρήσῃ μὲ λυσσασμένους οὐλοχτὰ. Σὲ λίγο δευτερόλεπτα εἶχαν χαθῇ πάλι μέσα στὴ Ζούγκλα. Οἱ συμμορίες εἶχαν εἰσάχῃ θύματα ἀνάμεσα τους. Μόνο τρεῖς μαύρους μὲ σπασμένα τὰ κεφάλια ἀπὸ θεώρατες πέτρες ποὺ εἶχαν πεσθεῖ οἱ γορίλλες ἀπὸ μακριά. Ἐνῶς ἄλλος εἶχε σπασμένο τὸ πόδι του ἀπὸ ἓνα τεταῖο βράχο.

Ὁ Γκαὺ βλέποντας πὺς ἦταν ἀδύνατον πρὶν γι' αὐτὸν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ τοῦ φύθηκε μὴ σφαῖρα στὸ κεφάλι γιὰ νὰ πεθαινόσῃ. Οἱ ὑπόλοιποι μαυροὶ ποὺ παροικλοῦντοσιν τὴ σκηνὴ δὲν τόλμησαν νὰ μιλήσουν μ' ἄλλή τῇ φράξῃ ποὺ ἐνωσαν βλέποντας τὴν τύχη τοῦ συντρόφου των. Ὁ Γκαὺ φώναξε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Τί κυτᾶτε, ἡλίθιοι! Δὲν βλέπετε

μὲ τί τέρατα εἴμαστε ἀνοηκασιμένοι νὰ πολεμήσωμε; Αὐτὸς ἔτσι ποὺ εἶχε καταπτήσῃ ἤθελε δυὸ ἀπὸ σὰς νὰ τὸν κουβαλᾶνε στὰ χέρια! Χρεαζόμαστε όμως ὅλα τὰ χέρια μας ἐλεύθερα γιὰ νὰ ἀποκρούσωμε ἄλλη μιὰ τέτοια ἐπίθεση.

Γύρσε λυσσασμένος γύρω τοῦ τῆ ματιὰς του καὶ πρὸσέθεσε:

— Νὰ κυτᾶτε μὴπως ὤρμησε πρὸςθε νὰ γύρω αὐτὸν τὸν πρελλό - λόρδο μὲ τὴ γυναῖκα του. Φαίνεται πὺς τὴν κοπάνισαν μὰ ἂν ξαναπέσουν στὰ χέρια μου θὰ μοῦ τὴ πληρώσουν πολὺ ἀκριβά! Τώρα ποῖος δαίμονας θὰ μοῦ διαβάσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή ἐδῶ πέρα;

Οἱ φωνὲς τοῦ Μπόμπ τὸν ἔκοφαν:

— Γκαὺ! Γκαὺ Τρέξ!

Ὁ Μπόμπ Οὐμπλετον ἦταν σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ τὰ πύματα τῶν γορίλλων ποὺ κοίτονταν στὰ βράχια. Ὁ Γκαὺ ἔτρεξε κοντὰ του καὶ εἶδε ἐκπληκτος τὸν ἀδερφό του νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του δυὸ τρία ἀπὸ τὰ ὑπέροχα ἐκείνα κολλιὰ ποὺ εἶχαν ξαναβρῇ στὸν λαίμω τῶν γορίλλων. Σὲ λίγο ἐξσκριβώσαν μὲ ἐκπληξὴ πὺς πολλοὶ, σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ τοὺς μαύρους γορίλλες εἶχαν ἐπάνω τους κοσμήματα καὶ πετράδια ἀμυθητοῦ ἀξίας.

Ὁ Γκαὺ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ θριαμβευτικὰ καὶ οἱ λυσσασμένοι κραυγὲς του δὲν ἤξερες ἂν ἦταν ἀπὸ χόρρα ἢ ἀπὸ θυμὸ.

— Ὁ θησαυρὸς! ἔσκουζε σὰν πρελλός. Ὁ θησαυρὸς εἶναι ἐδῶ γύρω μας! Ὁ μεγάλος θησαυρὸς ποὺ ψάχνουμε νὰ βροῦμε! Αὐτὰ τὰ τέρατα ξεροὺν περὶ βρισκεται! Πρέπει νὰ τὸ μάθωμε κι' ἐμεῖς, μὰ πὺς; Πὺς;

Ὁ Μπόμπ ἔσφξε τίς γροθιές του μὲ πείσμα.

— Θὰ τὸ μάθωμε!, εἶπε μὲ δεδαδότητα. Ὅτι καὶ νὰ γίνῃ θὰ τὸ μάθωμε! Ὁ θησαυρὸς εἶναι ἐδῶ κοντὰ ὅπως εἶπες κι' ἐσύ. Γύρω μας! Θὰ τὸν βροῦμε, λοιπόν! Ἄς χωριστοῦμε σὲ δυὸ ομάδες κι' ἂς μποῦμε ὁ καθένας ἐπὶ κεφαλῇ στὴν καθεμιὰ. Κι' ἂς ἀρχίσωμε τὸ ψάξιμο.

— Καὶ ποὺ θὰ ψάξωμε; ρώτησε ὁ Γκαὺ ἡλίθα.

— Παντοῦ! Στὰ βράχια, στὰ δέντρα, στὶς κορφές τῶν δέντρων ἢ στὶς σπηλιές τῶν βράχων, στὴν παραλία τῆς λίμνης γύρω - γύρω, παντοῦ!

Ὁ Γκαὺ ἦταν ἀρχηγὸς μὰ σχεδὸν πάντα γινόνταν ἔκλεινο ποὺ εἶλε οὐ Μπόμπ, γιατί ἦταν πρὶν ἔξυπνος καὶ πρὶν ἐνεργητικὸς ἀπὸ τὸν μεγάλον ἀδελφό του. Ἔτσι καὶ τώρα ὁ τελευταῖος δὲν ἔφερε ἀντίρρηση κι' ἀποφάσισαν νὰ κάνουν ὅτι εἶχε πῇ ὁ Μπόμπ. Χωρίστηκαν σὲ δυὸ ομάδες καὶ συμφώνησαν νὰ κάνουν τὸ γύρο τῆς λίμνης ἀπὸ δυὸ διαφορετικὲς κατευθύνσεις καὶ νὰ συναντηθοῦν στὴν ἀπάναντι ἀκρὴ της.

“Αν στο μεταξύ αυτό ή μια ή η άλλη ομάδα ανακαλύπτει τίποτε, θα έρριχναν τρεις πυροβολισμούς στον αέρα για να ειδοποιηθούν και οι άλλοι και να τρέψουν.

— Μόνο ένα κίνδυνο διατρέχουμε απ’ αυτόν τον χωρισμό, είπε ο Μπόμπι. Χωρισμένοι στα δυο θα είμαστε π’όσο άσθενείς σε περίπτωση που οι γορίλλες θα τους ξεσηκώσουν: να ξαναεπιτεθούν. Φαντάζομαι όμως ότι μετά το στραπάτσο που πάθανε, θα το σκεφτούνε πολύ πριν το κάνουν!

— Πάντως άς έχουμε το νου μας! απάντησε ο Γκάυ με φόβο. Θυμάστε τί είπε ο Ταρζάν, πώς οι γορίλλες αυτοί πολεμούν με στρατηγική και στήνουν ύπουλες ενέδρες; “Άς μη προχωρούμε πολύ βαθιά μέσα στη ζούγκλα.

— Για να σου πω την αλήθεια, εγώ φοβόμην περισσότερο τον Ταρζάν από τους γορίλλες, τώρα που είναι ελεύθερος! είπε ο Μπόμπι. “Άς είναι. “Άς προσέχουμε γ’άλλα...

“Ο χωρισμός έγινε και οι δυο ομάδες ξεκίνησαν. “Όσο όμως προσεκτικά κι’ αν έρευνήσαν τα πάντα στον δρόμο τους, δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν το παραμικρό ίχνος του περιπόδητου θησαυρού. “Όταν ύστερα από ώρες συναντήθηκαν πάλι κοντά στην όχθη του μεγάλου ποταμού, ήταν όλοι αποκαμωμένοι: και οι δυο σατανικοί αδελφοί απογοητευμένοι.

Ο ΓΚΑΥ· είπε:

— Πρέπει να ξαναθερούμε τον Ταρζάν! Μόνον αυτός μπορεί να μάς οδηγήσει να ανακαλύψουμε το θησαυρό. “Αν διαβάσει εκείνη την καταραμένη επιγραφή, μπορεί να μάς διαφωτίσει.

“Ο Ταρζάν μπορεί νάχη γυρίσει κιόλας πίσω στον πύργο του, αποκοιμήθηκε ο Μπόμπι. Θάναϊ κούτος να κάθεται να περιμένει εμάς.

— Στην ανάγκη να πάμε να τον ξαναφέρουμε από τον πύργο του! θυμήθηκε ο Γκάυ άγρια.

“Ο Μπόμπι γέλασε ειρωνικά.

— Ξεχνάς κάτι που σου είπα για τους πενήντα Βαζίρις του;

— Τί διάβολο να κάνουμε τότε; ξεφώνιζε φρενιασμένος ο Γκάυ. Μη μου πής να γυρίσωμε πίσω χωρίς τον θησαυρό, αλλιώς θα το κάνω ποτέ. Προτιμώ να μείνω και να πεθάνω εδώ πέρα παρά να γυρίσω πίσω χωρίς αυτόν!

“Ο Μπόμπι δέν μίλησε. Μά σπίθα τρεμάταξε στα μάτια του. Ξαφνικά αποσιγήθηκε.

— Γκάυ, ξεφώνησε, το βλέπεις αυτό το φαράγγι δίπλα από το ποτάμι; Δέν νομίζεις πώς αν ρίξουμε τα βράχια που υπάρχουν στην κορυφή του φαραγγιού

στο ποτάμι, το νερό θα γεμίσει το φαράγγι;

— Καί τότε;

— Τότε θ’ αδειάσει η λίμνη. Γιατί η χαμένη πολιτεία βρίσκεται στον πάτο της λίμνης. Το συμπέρασμα το θγαίνω από τη βλάστηση που ύπάρχει στο πάνω μέρος του φαραγγιού. Φαίνεται πως οι γορίλλες ρίχνουν πολύ συχνά το νερό μέσα του για ν’ αδειάσει η λίμνη και να παίρνουν κάθε τόσο και λίγα σμαράγδια από τον θησαυρό.

— “Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Γκάυ. Πρέπει να ρίξουμε τον ποταμό στο φαράγγι για ν’ αδειάσει η λίμνη!

Η ΤΖΕΗΝ άνοιξε τα μάτια της και βλέποντας από πάνω της το πρόσωπο του Ταρζάν, χαμογέλασε χαρούμενη.

— Είσαι καλά, Τζέην; τη ρώτησε αυτός τρυφερά.

— Ναι, Ταρζάν. Δέν έχω τίποτα πιά. Ξεφύγαμε απ’ αυτούς τους δαίμονες;

— Κι’ απ’ τους τριχωτούς κι’ από τους άτρυχους! απάντησε ο λευκός γίγαντας. Πρέπει τώρα να κυττάξωμε να γυρίσωμε πίσω. “Αργήσε πολύ να συνέλθης...

“Η Τζέην σηκώθηκε θρ’α.

— Μπορώ να περπατήσω, είπε. “Άς πηγαίνωμε!

“Ο Ταρζάν ήταν σκεπτικός.

— “Η ζούγκλα είναι μακριά και γεμάτη από τ’ά τεράτα του “Αχακ, είπε άνήσυχα. Θάναϊ πολύ δύσκολο να την περάσωμε και μάλιστα έτσι άσπλοι.

— Το μαχαίρι; σου;

— “Έμενε κερφωμένο πάνω στο στήθος του πρώτου γορίλλα που χτύπησα. Πρέπει να πάμε ως εκεί να το ξαναπάρω. “Υστερα βλέπομε τί θα κάνωμε.

“Η Τζέην δέν σκέφτηκε να φέρη αντίρρηση. Πάντα το σωστό ήταν εκείνο που έλεγε ο Ταρζάν κι’ έτσι εκείνη δέν έσπαγε ποτέ το μυαλό της για το τί έπρεπε να γίνει σε κάθε περίπτωση όταν ήταν μαζί του.

Κρεμάστηκε στον ώμο του κι’ άρχισαν να πετούν από κλαδί σε κλαδί με τον τρόπο των πτηνών. Την καρδιά του Ταρζάν την έπνιγε η αγωνία μήπως ξεπεταχτούν μπροστά τους τίποτε γορίλλες και φοβόταν για τη Τζέην κι’ όχι γι’ αυτόν, που κανένας γορίλλας δέν μπορούσε να τον φτάσει όταν πετούσε μόνος του από κλαδί σε κλαδί. Δέν συνέβη όμως τίποτε κακό κι’ έφτασαν ανενόχλητοι στην άκρη της ζούγκλας. Πέρα φαίνονταν τα βράχια πάνω στα όποια είχε δώσει τη μάχη με τους δυο γορίλλες. Το σώμα του νε-

κρού τέρατος ήταν ακόμα πεσμένο στο ίδιο μέρος που το είχε αφήσει. Γύρω δεν υπήρχε κανείς. «Ο Ταρζάν πήρε από το χέρι τη Τζέην και προχώρησαν μαζί προς τα εκεί. Όταν έφτασαν, ο λευκός γίγαντας ξεκαρφώσε το μαχαίρι του από το στήθος του γορίλλα και σκούπισε τη λεπίδα του σε κάτι χόρτα που φύτρωναν ανάμεσα στους βράχους. «Υστερα το έβαλε στη θήκη του κι έτοιμάστηκε να φύγει.

«Η Τζέην του έδειξε με το δάχτυλο το λαιμό του νεκρού θηρίου.

— «Ένα κολλιέ! μουρμούρισε.

«Ο Ταρζάν έβγαλε το κολλιέ από το λαιμό του πτώματος και της το έδωσε.

— Κράτησέ το! είπε. Για να λάβει πώς το ταξίδι μας δεν πήγε ολότελα χαμένο!

— Τί δυσοφο! Έκανε ή γυναίκα με θαυμασμό. Τί πελώριες πέτρες!

— «Αν δεν ήταν τόσο δυσοφο μπορού να μην είχαμε τραβήξει όσα τραβήξαμε, της είπε μισοαστειά. Μα ό Γκάυ κι' ο αδελφός του τα βρήκαν κι' εκείνοι πολύ δυσοφα και θέλουν ν' αποκτήσουν κι' άλλα!

— «Αλήθεια, υπάρχει ό θησαυρός που ψάχνουν να βρουν; ρώτησε ή Τζέην.

— Ναι, υπάρχει! Είναι στο βυθό αυτής της λίμνης που βρίσκεται πίσω από αυτά τα βράχια! Μια πολιτεία αρχαία σιωπηράστηκε κάποτε από το νερό κι' έγινε λίμνη. «Όλοι όσοι ζούσαν σ' αυτήν μαζί με τους άμύθητους θησαυρούς της Θεάς Χόρο, θάφτηκαν κάτω στο βυθό της!

— Πώς το ξέρεις, Ταρζάν;

— Το διάβασα σ' εκείνη την επιγραφή, αλλά δεν θέλησα να τους το πώ! Η επιγραφή έλεγε τα εξής: «Η θεά της βροχής Χόρο, θύμωσε με τα κακά πνεύματα που κυβερνούσαν τους υπηκόους της. «Εστελε τότε τη βροχή και τους σκέπασε όλους, μαζί με την πολιτεία της! «Όσο το ποτάμι κυλάει στον ίδιο δρόμο, ή χαμένη πολιτεία θα κοιμάται τον αιώνο ύπνο της!»

«Η Τζέην τον κύτταξε προσεχισμένη.

— Αυτό το τελευταίο δεν το καταλαβαίνω! είπε.

— Το ποτάμι χύνεται στη λίμνη και συνεχίζει τον δρόμο του από την άπεναντι άκρη της, αποκρίθηκε ό Ταρζάν.

«Αν κάποιος καταφέρει και αλλάξει την κοίτη του και να νερά πάντων να χύνονται στη λίμνη, τότε αυτή θα στερέψει μέσα σε λίγη ώρα και ή χαμένη πολιτεία θα ξρθη στην επιφάνεια! Νομίζω πως είδα κάποιο φαράγγι να διασταυρώνεται με το ποτάμι την ώρα που έρχόμαστε. Ίσως τα νερά του ποταμού να μπορούν να φεύγουν από εκεί.

— Και οι γορίλλες πώς μπορούν

και βρίσκουν αυτά τα κολλιέ; ρώτησε ξαφνικά ή Τζέην με περιέργεια.

— Θάχουν ανακαλύψει το μυστικό. Οι γορίλλες του «Αχακ είναι: πολύ έξελιγμένοι και πιδ έξυπνοι από πολλούς ανθρώπους. «Έχουν ολόκληρη οργανωμένη κοινωνία και γι' αυτό είναι πολύ πιδ επικίνδυνοι απ' όλα τ' άλλα θηρία. «Αν δεν ήταν αίμοδόροι βέταν σπουδαία φυλή.

Σώπασε ξαφνικά και τέντωσε τ' αυτιά του.

— Θαρρώ πως άκούω κάτι περιέργους κόποιους από μακριά, είπε.

— Δεν μπορώ ν' άκούσω τίποτα! μουρμούρισε ή Τζέην.

— Τ' αυτιά μου δεν μπορεί να γελιώνα; απάντησε ό γίγαντας. «Ας πάμε ως την κορυφή των βράχων αυτών. Από κει πάνω φαίνεται ή λίμνη και ένα μεγάλο μέρος από τη ζούγκλα. «Ισως μπορέσουμε να δούμε τί συμβαίνει.

Προχώρησαν και σε λίγα δευτερόλεπτα βρίσκονταν στην κορυφή των βράχων. «Η λίμνη φάνετα πάντα άκύματα και ήσυχη, μεγάλη μυστήριο μπροστά τους.

«Η Τζέην έδειξε με το χέρι της πέρα προς το ποτάμι.

— Οι συμμοριότες είναι εκεί κάτω! φώνασε. Στο ποτάμι! Κάτι κάνουν!

«Ο Ταρζάν κύτταξε κι' αυτός με προσοχή και μια ρυτίδα σχηματίστηκε στο μέτωπό του.

— Κατασκοιούν τα βράχια σ' εκείνο το φαράγγι που σου έλεγα! μουρμούρισε. «Ανακάλυψαν το μυστικό της «Χαμένης Πολιτείας! Σε λίγο ή κοίτη του ποταμού θ' αλλάξει και ή λίμνη θα στερέψει! «Ας περιμένουμε!

ΤΑ ΝΕΡΑ χύθηκαν ορμητικά και άφοισμένα στον καινούργιο δρόμο που βρήκαν μπροστά τους και ή στάθμη της λίμνης άρχισε να καταβάινει με μεγάλη ταχύτητα. Για λίγη ώρα δεν συνέβη τίποτα. «Υστερα σιγά-σιγά και με μια άλλόκοτη μεγαλοπρέπεια, άρχισαν να ξεμυτίζουν πάνω από το νερό οι κορυφές αρχαίων έρειπωμένων κτιρίων. Τρομερές κραυγές εριάμβου ξεφύγαν από τα στήθια των συμμοριτών και υψώθηκαν μεσούρανα. «Ο Γκάυ και ό Μπάμπ τώσαν τα καπέλλα τους ψηλά και χοροπήδησαν πάνω στην όχθη του ποταμού τρελλοί από τη χαρά τους. «Ο Ταρζάν με τη Τζέην μπουρξούσαν να τους διακρίνουν από τη θέση που βρίσκονταν, άθέατοι οι ίδιοι πίσω από τα βράχια.

«Η στάσιμη της λίμνης κατέβαινε γρήγορα. Τα κτίρια άρχισαν να φαίνονται ολόκληρα σχεδόν πάνω από την επιφάνειά της. «Ήσαν κάτι παράξενα

κτίρια, πέτρινα βλα πού η άρχιτεκτονική τους μαρτυρούσε έναν άπίστευτα δειλιγμένο πολιτισμό. Τέξα και ανίδεες και ψηλές κολώνες πού έύμχζαν κάτι άπό τό στυλ τής άρχαίας ελληνικής τέχνης ήσαν τά πιο κύρια χαρακτηριστικά τής άρχιτεκτονικής τους αυτής. Κι' όσο τό νερό χαμήλωνε, άρχισε νά διαφαίνεται άπό ψηλά και τό κεντρικό σχέδιο πάνω στό άποίο ήταν χτισμένη ολόκληρη η Χαμένη Πολιτεία. Ήταν οικοδομημένη κυκλικά με κομπυλωτούς δρόμους και στή μέση τής ύπηρες ή μεγάλη κεντρική πλατεία.

Στό κέντρο αυτής τής πλατείας ύψωνόταν ένα τελαύριο άγαλμα άπό πέτρα πού κάποτε εά ήσαν ίσως άσπρη, τώρα όμως χρόνια ολόκληρα κάτω άπό τό νερό είχε πρασινίσει και ήταν γεμάτη με φύκια. Και τό άγαλμα αυτό ήταν στολισμένο με άμέτρητα και άμύθητα πετράδια φανταστικής άξίας, πού γεωλογοποιούσαν έκτυφλωτικά στις τελευταίες ρόδες άκτίνας του ήλιου.

Οι δύο άδελφοί ο Γκάυ και ο Μπόμπ ματιά βίως κρατιότουσαν γιατί άκόμα ή έπίφάνεια τής λίμνης δέ είχε οτάσει τόσο χαμηλά ώστε νά μπορούν νά τρέξουν στην πολιτεία αυτή πού τόσο ύπέροχα παρουσιάστηκε κάτω άπό τήν αινιγματική άκύμαντη έπίφάνεια τής μεγάλης λίμνης. Οι κραυγές τους είχαν οτάσει νά μοιάζουν σωστό παραληρημα τρέλλας. Όλοι οι κίνδυνοι πού είχαν περάσει είχαν ξεχαστή και όσοι τους κύκλωναν άκόμη ήσαν γι' αυτούς άμυρκοι και άσήμαντοι. Τό μόνο, πού είχε πιά σημασία γιά τις σατανικές και γεμάτες άπληστία ψυχές τους ήσαν τό κολοσσιαίο άγαλμα με τόν άμύθητο θησαυρό του.

Με τρομερές λαχρές θριάμβου ώρμησαν όλοι μαζί κι' άρχισαν νά κατακυλοούν στις λασπώμενες πλαγιές του φαραγγιού. Τά πόδια τους βυθίζονταν στόν βούρκο πιδ πάνω άπό τά γόνατα και μέσα σέ ελάχιστες στιγμές είχαν γίνει άγνώριστοι, μα δέν τους ένοιαζε. Λαχταρούσαν νά βρεθούν κοντά σ' εκείνο τό τρομερό είδωλο τής άρχαίας θεάς Χάρο! Λαχταρούσαν νά σκαρφαλώσουν επάνω του και ν' άρπάξουν με τά χέρια τους τούς άμύθητους θησαυρούς του. Τά μάτια τους σπίζιζαν σ' αυτή τή δραματική κατάβασι τους σαν τά μάτια τρέλλων. Έφτασαν στους δρόμους τής πανόρχαας πολιτείας και άρχισαν νά τρέχουν μεθυσμένοι προς τήν κεντρική πλατεία. Τσαλαβουτούσαν στα νερά πού κυρορχούσαν παντού. Γλιστρούσαν στό βελτώδες έδαφος, έπεφταν και έσανασκωνόνταν ματωμένοι και έρακισμένοι γιά νά συνεχίσουν άπτόητοι τό ύστερικό τρέξιμό τους.

Η ΤΖΕΗΝ έμπηξε ξαφνικά μια φωνή τρώου.

— Οι γορύλλες!

Ο Ταρζάν έστρεψε τά μάτια του προς τήν διεύθυνσι πού κυτούσε ή γυναίκα του και άναπρίχασε. Ένα ολόκληρο τάγμα άπό γορύλλες πού κρατούσαν άπό ένα θεωράο δράχο ο καθένας στό χέρι του ώρμούσε στό ποτάμο άπό τό μέρος τής ζούγκλας.

— Άς φύγωμε! μουρμούρισε ή γυναίκα παγωμένη.

— Δέν κινδυνεύουμε έμείς, Τζέην! άποκριθήκε, ό γίγαντας. Έκείνοι οι τρέλλοι έκεί κάτω κινδυνεύουν! Κότταξε τί βέλουν νά κάνουν οι γορύλλες του! Άχας!

Η Τζέην πρόσεξε και μια κραυγή φρίκης έξφυγε άπό τό λαρύγγι της. Με μια μανία πολεμική σαν έφιαλτική έργάτες τής κολάσεως, οι τρομεροί γορύλλες έρριχναν τά βράχια πού κρατούσαν στό σημείο πού οι συμμορίτες του Γκάυ είχαν γεκομίσει τό φράγμα και ένα κανεύργο φράγμα άρχισε νά σχηματίζεται στό ίδιο μέρος με καταπληκτική ταχύτητα.

— Θα τους πνίξουν όλους! φώναξε ή Τζέην με φρίκη.

Ο Ταρζάν τινάχτηκε στην άκρη των βράχων εκεί πού ήταν λίγο πούν ή άκρη τής λίμνης. Πρδ του κινδύνου πού διέτρεχαν τόσες ανθρώπινες ψυχές έσχασε τήν έχθρα πού τον χωρίζει άπ'αυτούς και τό κακό πού είχαν κάνει σ' αυτόν, στη γυναίκα του και στους άδελφούς του γορύλλες πού Γκάυ και του Ζαούρ.

Έβαλε τό χέρι σαν χωνί στό στόμα του και φωνάζε μ' όλη του τή δύναμι γιά ν' άκουστή άπό κάτω άπό τήν πολιτεία του θανάτου:

— Εί, Γκάυ! Μπόμπ Ούμπλετον!

Η βροντερή φωνή του αντίηχσε παράξενα ανάμεσα στα χαλάσματα τής νεκρής πολιτείας. Οι άπληστοι τυχοδιώκτες βρίσκονταν κιόλας σκαρφαλωμένοι επάνω στό πλώρο είδωλο τής θεάς τής βροχής. Ο Γκάυ ήσαν ο μόνος άπ' όλους πού άκουσε τή φωνή του λευκού γίγαντα. Έστρεψε τό κεφάλι του ψηλά και τον αντίκρυσε νά στέκη στην άκρη των βράχων. Ένα πνιχτό γέλιο τον τάραιξε σύγκορπο.

— Χά! έσκουζε. Τί φωνάζεις, δλάρκα; Δέν βλέπεις πώς έφτασα πρώτος στόν θησαυρό; Είναι δικός μου! Ξεκουμπήσου άπό κεί!

Τσούβηξε τό πιστόλι του και έρριξε καταπάνω στόν Ταρζάν. Οι σφαίρες αφοέαν διπλά στό ατύ τό τελευταίου.

— Φευγάτε, τρέλλοι! βροντοφώνησε ό γίγαντας. Σας κλείνουν τό φράγμα οι γορύλλες! Θα πνιγείτε όλοι!

Μὰ κανείς πιά δὲν τὸν ἀκούγε. Ὁ Γκάυ εἶχε βάλει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καὶ μάζευε τώρα μὲ τὰ ἀπληρῆστα πυρετικά δαχτυλά του τὰ ἀνεκτίμητα στολίσια ποὺ ὑπῆρχαν ἀμέτρητα πάνω στὸ ἀγίωμα.

Ὅλη ἡ συμμορία ἦταν σκαρφαλωμένη πάνω στὸ εἰδωλό τῆς θεᾶς ποὺ ἑσταζε ἐκόμα νερά. Πολλοὶ γλιστροῦσαν στὴν γλοιώδη ἐπιφάνειά του κι' ἐπεφταν, μὰ ἀμέσως, ἀδικοφώντας γιὰ τὰ τραυμάτιά τους ξανασκαρφάλωναν καὶ συνέχιζαν τὸ ἔργο τους. Εἶχαν κολῆσει κι' αὐτοὶ τὴν ἀρωματεία τῆς πυρετικῆς ἀπληρῆσις ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς των. Βρίσκονταν σὲ μιὰ διέγερσι, ἐντελὸς ἐκτὸς ἑαυτοῦ κι' ὅπως οἱ αἰσθησις τους ἦσαν δοσμένοι μόνο στὸ νὰ μαζεύουν θησαυρούς. Τίποτε ἄλλο δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτοὺς ἐκείνῃ τῇ στιγμή.

Ὁ Ταρζάν ἔβλεπε μὲ ἀγωνία τοὺς γοργίλλες νὰ φέρουν ὅλο καὶ περισσότερα βράχια καὶ τὸ τρομερὸ φράγμα τοῦ θαλάσου νὰ ψηλώνει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κάνει τίποτε πρὸς πολὺ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πρελλῶν τυχοδιωκτῶν ἀπὸ τὸ νὰ στέκεται πάνω στὸ χεῖλος τῶν βράχων καὶ νὰ φωνάζει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμάτων του. Μάταια ὅμως γιατί κανείς δὲν τὸν ἀκούγε.

Σκέφτηκε νὰ τρέξει καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς γοργίλλες τοῦ Ἀχακ νὰ τελειώσουν τὸ καταστρεπτικὸ τους ἔργο, μὰ κατὰλαβε πὺς εἶ ἦταν καθαρὴ τσίλλα. Δὲν μποροῦσε νὰ τὰ δάλλῃ μὲ ἑκατὸ ἐξαγριωμένους γοργίλλες. Θὰ πῆγαίνε χερμένους κι' αὐτὸς χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ τουλάχιστον τοὺς συμμορίτες.

Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ εἶχαν ἀρχίσει κίτλας νὰ κυριακυλοῦν στὴν ἴδια κοίτη ποὺ κυλοῦσαν καὶ λίγη ὥρα πρὶν, προτοῦ ὁ Γκάυ μὲ τὴν συμμορία του τοὺς ἀλλάξουν τὴν πορεία. Ἐτρέχαν, βέβαια, λιγοστὰ γιατί τὸ φράγμα δὲν εἶχε ψηλώσει ὅσο χρειάζονταν γιὰ νὰ ἀποκόψῃ ἐντελὸς τὴν πορεία τους πρὸς τὸ φαράγγι. Μὰ οἱ βράχοι ὅλο καὶ ψήλωναν. Ἦταν πιά ζήτημα μερικῶν λεπτῶν γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο τῶν γοργίλλων.

Ὁ Ταρζάν ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει ἀλλὰ μάταια γιατί κανείς δὲν τὸν ἀκούγε.

Οἱ γοργίλλες ἔφυγαν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά στὴ ζούγκλα καὶ ξαναγύρισαν σχεδὸν ἀμέσως κρατώντας ἀπὸ ἕναν κωνοφόρο βράχο ὁ καθένας στὴν ἀγκυρά του.

— Εἶναι τὸ τέλος! ψιθύρισε ὁ λευκὸς γίγαντας στὴ γυναῖκα του μὲ θλίψη. Ἐκείνη σφίχτηκε ἀπάνω του μὲ τρόμο.

Οἱ γοργίλλες ἔρριξαν τὰ βράχια ποὺ

κρατοῦσαν πάνω στὸ μισοτελειωμένον φράγμα. Ὁ δρόμος τοῦ ποταμοῦ εἶχε ἀποκλεισθῇ ἐντελὸς πρὸς τὸ φαράγγι.

Τὰ νερά ἀναπήδησαν ἀφηνιασμένα καὶ τίνεζαν τοὺς ἀσπρούς ἀφρούς τους ψηλά καὶὼς βρῆκαν ξαφνικὰ μπροστὰ τους ἕναν τοῖχο ποὺ ἐμπόδιζε τὴ διάβασί του.

Ὑποταρά γύρισαν ἀριστερὰ καὶ χύθηκαν στὸν ἐλεύθερο δρόμο ποὺ ἀνοίγεται μπροστὰ τους. Καταρράκτης φοβερὸς ἐκχύθηκε τὸ ὑδάτινο ρεῦμα τοῦ μεγάλου ποταμοῦ μέσα στὸ ἀνοιχτὸ κοίλωμα ὅπου βρίσκονταν τὰ ἐρείπια τῆς νεκρῆς πολιτείας. Καταρράκτης ἀσυγκράτητος ποὺ παρέσυρε τὸ κάθε τι στὴν ἀνίκητὴ ὁρμή του.

Τὸ ποτάμι! οὐρλιαξε τρελλὸς ἀπὸ τρόμο ἕνας συμμορίτης γυρνώντας τὸ κεφάλι του πρὸς τ' ὀπίω καὶὼς ἀκούσε τὴ φοβερὴ βοὴ τῶν κυμάτων.

— Τὸ ποτάμι ξανάρχεται κατὰ δῶ!
Ὁ Μπόμπ Οὐίμπλετον παρακολούθησε τὸ βλέμμα τοῦ μαύρου καὶ χλωμίας.

— Κατὰ! βροντοφώνησε. Κάποιος ἔκλεισε τὸ φράγμα. Ἀς τὸ δώσουμε ὅσο μπορούμε πρὸς γρήγορα!

— Τὸ ποτάμι! ψέλλισε ὁ Γκάυ ὁ ἀδελφός του. Ἐρχεται τὸ ποτάμι νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ νὰ πάω τὸν θησαυρό μου! Πρέπει νὰ μαζέψω ὅσον προλάβω! Πρέπει νὰ πάω ὅσα μπορῶ περισσά, ἀπὸ τούτα τὰ ὑπεράσχυ πετροδόξα!

Καὶ τὰ δαχτυλά του δούλευαν πυρετικά πάνω στὸ γλοιώδες κορμί τοῦ εἰδωλοῦ καὶ μάζευαν τὰ πολυτίμα πετροδόξα πρὸς στολίσαν καὶ τὰ πετροδόξα τοῦ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ τρεμάμενα δαχτυλά του κι' ἐπεφταν κάτω τὸ νερὸ ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνει πρὸς τὸ μέρος του χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ὁ Γκάυ Οὐίμπλετον εἶχε τρελασθῇ!

Ὁ ἀδελφός του καὶ οἱ δυστυχεῖς μαύροι ποὺ εἶχαν κατέβει ἀπὸ τὸ εἰδωλό κι' ἐτρέχαν στοὺς δρόμους τῆς πολιτείας τοῦ θανάτου εἶχαν παρὰσυρθῇ ἀπὸ τὰ γίγαντια κύματα καὶ εἶχαν συληθῇ στὸς πέτρινους τοίχους τῶν ἀρχαίων ἐρειπίων ποὺ ἔμεναν ἀκίνητα καὶ βλοσυρὰ, ἀπαθὴ γιὰ τὴ θεομηνία ποὺ ὀργίαζε γύρω τους.

Ἐνα μεγάλο κύμα ἀρπάξε τελευταῖα καὶ τὸν Γκάυ καὶ τὸν ἐξέκλιψε πάνω ἀπὸ τὸ εἰδωλό τῆς θεᾶς ὅπου ἦταν γαντζωμένοι ὡς μανία. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ τρελλὸς τυχοδιωκτὴς παρασυρμένος ἀπὸ τὴν ἀσυγκράτητὴ ὁρμὴ τῶν νερῶν καὶ τῆς θείας δίκης θυδίζονταν σὺν μολύβι ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πετροδόξων ποὺ εἶχε στὶς πρῆτες τοῦ στήν ὑγρὴ ἄβυσσο, ἀπλῶς ἀπελπισμένα τὰ χέρια του ἔδω κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ πε-

τράδια που του γλιστρούσαν δανάμεσα στα δάχτυλά του και τούφευγαν...

Η επιστροφή

Η ΓΖΕΗΝ εξόπασε σε λυγμούς και σφίχτηκε πάνω στον Ταρζάν. Ο λευκός γίγαντας έβριξε με τα τελευταία ματιά πάνω στην εικόνα του χαλασμού που απλωνόταν μπροστά τους. Το κεφάλι της τρομερής θεάς Χάρο είχε εξαφανιστεί πιά τελείως κάτω από τα τρικυμισμένα νερά και τώρα και οι κορυφές των πιδ ψηλών πέτρινων τοίχων βυζιζόνταν κι αυτοί κάτω από το υδάτινο σάβανο τους.

Σε λίγα λεπτά η ακύμαντη λίμνη θα σκέπαζε πάλι το μυστικό της χαμένης πολιτείας με τους αμύθητους θησαυρούς που είχαν παρασείρει στον δολιχό τόσους ανθρώπους.

— Άς φύγουμε! παρακάλεσε η Τζέην.

— Ναί, άς φύγουμε! είπε ο Ταρζάν σκυθρωπός. Δεν μάς κρατάει πιά τίποτ' άλλο σ' αυτό το μέρος...

Γύρισαν και κίνησαν γιά τη ζούγκλα. Την ίδια στιγμή φοβερά ούρλιαχτά έέσκιζαν τ' αυτιά τους. Άναμεσα από τα δέντρα του άγριου δάσους ξεπρόβαλλαν σάν πραγματικοί δαίμονες οι γορίλλες του Άχακ με τον ίδιο τον άρχηγό τους επικεφαλής. Σχημάτιζαν ένα μεγάλο ήμικύκλιο γύρω τους έτσι που ήταν άδύνατο να διαφύγουν από πουθενά.

— Φύγε, Τζέην! μουρμούρισε στη γυναίκα του. Τρέβε στη λίμνη και προσπάθησε να σωθής κολυμπώντας. Έγώ θα τους κρατήσω όσο μπορώ!...

— Θα μείνω κοντά σου να πεθάνω μαζί σου! άποκρίθηκε γαλήνια η γυναίκα του. Δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς μας, Ταρζάν!

Ο βασιλιάς της ζούγκλας δεν άποκρίθηκε. Την τελευταία στιγμή θυμήθηκε τους νόμους των γοριλλών του Γκόρ και σκέφθηκε πως ίσως ύπρχε τρόπος να σώσει τη ζωή άν και δεν τό πίστευε παρ'όλα έλάρηστα.

Έκανε ένα βήμα μπροστά και στάθηκε άπόρρητος έμπρός στο πλήθος των έχθρών του.

— Είμαι ο Ταρζάν! γρύλλισε στη γλώσσα των γοριλλών. Είμαι ο άρχηγός των γοριλλών και άδελφός του Γκόρ και Ζαούρ. Προκαλώ τον άρχηγό σας τον Άχακ σε μονομαχία, σύμφωνα με τους άγρικούς νόμους!

Ένας τεραστάμορφος γορίλλας ο πιδ σωματώδης απ' όλους τους άλλους ξεχώρισε μπροστά από τη σειρά. Ήταν ο Άχακ.

— Έμεις δεν έχουμε νόμους τέτοιους, άτριχε γορίλλα! γρύλλισε θυμωμένος.

— Τζέην, δεν έχουμε πιά καμιά έλπίδα! ψιθύρισε ο γίγαντας στη γυναίκα του.

— Είμαι εύτυχισμένη που θα πεθάνω κοντά σου Ταρζάν!

Βροντερά ούρλιασματα υψώθηκαν μεσούρανα. Ο χαλύβδινος κλοιός γύρω από τους δυό καταδικασμένους άσπασαχτηκε. Τρομαχτικές τυμπανοκρουσίες έδάησαν τον άέρα. Ένα δυνατό γρύλλισμα, δυνατότερο απ' όλη τη θύελλα που έσπρωκώθηκε φώναζε τό όνομα «Ταρζάν»!

Τα μάτια του λευκού γίγαντα έλαμπαν.

— Σωθήκαμε, Τζέην! μουρμούρισε με χαρά. Είναι ο Γκόρ με τους γορίλλες του!

Δεν πρόλαβε να τό πη και τα δράχια εκείνα που βρισκόνταν άπάνω τους έγιναν τό πεδίο της πιο τρομαχτικής και άγριας μάχης που έγινε ποτέ. Ο κλοιός γύρω απ' τον Ταρζάν και την Τζέην άνοιξε και από μέσα ξεπετάχτηκε ο Γκόρ ο όμογύλακτος άδελφός του κι' ο δεύτερος άδελφός του ο Ζαούρ. Ο Ταρζάν με μία θριαμβευτική κραυγή χύθηκε να πάρει μέρος στη μάχη. Τώρα δεν είχε πιά καμιά άμφόβια γιά την έκβαση της. Οι γορίλλες του Γκόρ μισό μέτρο ψηλότεροι και πιδ σωματώδης και γεροί από τους γορίλλες του Άχακ έπαισαν τους αντίπαλους τους και τους τσάκιζαν με μία κίνηση των τρομερών χερών τους. Μέσα σε λίγα λεπτά τό τέρας του Άχακ έπάρπησαν σε φυγή και χάθηκαν μέσα στις πρώτες σκιές του σούρουπου που είχε άρχισι να απλώνεται πάνω από την άνεξερεύνητη ζούγκλα.

Ο Ταρζάν έτρεξε κι' άγκάλιασε τον άδελφό του τον Γκόρ γιά να τον εύχαριστήσει. Έκείνος όμως δεν δέχτηκε τις εύχαριστίες.

— Έσώσες τη φυλή μας από τους άτριχους γορίλλες! είπε στο Ταρζάν. Είχαμε κι' έμεις χρέος να βοηθήσουμε τον άδελφό μας! Όταν είδαμε και σε πήσαν αιχμάλωτο σκεφθήκαμε να τους ακολουθήσουμε από μακριά γιά να είμαστε κοντά σου. Μά όταν φτάσαμε στο τέλος της ζούγκλας, πριν από την έρημο άναγκασθήκαμε να σταθούμε. Οι ακτίνες του ήλιου θα μάς σκότωναν πριν διαβούμε την έρημο. Γι' αυτό έπρεπε να περιμένουμε τη νύχτα γιά να περάσουμε.

Ο Ταρζάν εξήγησε συγκινημένος στη Τζέην τα λόγια του όμογύλακτου άδελφού του και ύστερα όλοι μαζί πήραν μέσα στη νύχτα που πλησίαζε τον δρόμο του γυρισμού.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΡΑΪΣ ΜΠΑΡΟΥΣ
Μετάφρασις: Γ. Μαρμαρίδη

ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(SMUGGLERS' MOON)

Ο θρυλικός ασ-
σος Ρίο Κιντ,
ακολουθώντας
τά ίχνη μιας
σπείρας ληστών
ή, οποία είχε
αίχμαλωτίσει
τον μηχανικό
Στήβ Αϊβερν,
φτάνει μαζί με
τον συντροφό
του Τσελεστίνο
Μιρέλες στην
πόλη της Αμαρ-
τίας, Ακίλα
Πλάθα.

ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΣΣΟΥ ΤΩΝ ΡΑΙΝΤΖΕΡΣ

ΡΙΟ ΚΙΝΤ

ΥΠΟ: JOSEPH CHADWICK

(Μέρος Δεύτερον)

Έκείνη όμως τη στιγμή ο Τσελεστίνο Μιρέλες ήταν στην πόρτα, ακριβώς πίσω από τον κοκκινόγενή. Ο νεαρός Μεξικανός πήδησε μπροστά με το πιστόλι του υψωμένο. Τό κατάφερε με δύναμη στο κεφάλι του Άμερικανού, που κλονίστηκε, γονάτισε κι έπεσε στο πάτωμα. Αυτή τη φορά ήταν στ' αλήθεια αναίσθητος.

— Εύχαριστώ, άμίγο, είπε απλά ο Ρίο Κιντ.

Ο Μιρέλες στο άναμεταξύ είχε τρέξει πάλι έξω. Σε μία στιγμή ξαναγύρισε με ζωωμένα τα φρύδια.

— Έφυγε, είπε σκυθρωπός. Τόν άφισα μόνο του ένα λεπτό και τ'όκασε. Νά τον κυνηγήσω;

Ένωσσε φυσικά τον Βάρκα.

— Δεν υπάρχει λόγος, είπε ο Ρίο Κιντ. Δεν αξίζει τον κόπο.

— Μήπως τόν σκότωσα τούτον τόν κοκκινόγενή;

Ο Ρίο Κιντ κούνησε άρνητικά τó κεφάλι του.

— Μόνο λιγοθυμισμένος είναι, είπε. Δεν είναι από κείνους που σκοτώνονται εύκολα.

χροινή άμορφα και νέα. Ο Τσελεστίνο Μιρέλες την κύτταξε μ' ένδιαφέρον.

— Βοήθησέ την, άμίγο, είπε ο Ρίο Κιντ.

Ο Μιρέλες βοήθησε τη νέα να βάλουν τόν χοντρό σέ μία καρέκλα. Η νέα έτρεξε σ' ένα άλλο δωμάτιο και γύρισε με μία βρεγμένη πετσέτα, με την οποία καθάρσε τó πρόσωπο του Μεξικανού από τά αίματα. Το αίμα είχε σωματη-
σει να τρέχη από την πληγή τού φρουρι-
ού του, αλλά ήταν ακόμα ζαλισμένος
και μόλις μπορούσε να σταθή στην κα-
ρέκλα. Άφού τόν περιποιήθηκε η νέα,
στράφηκε σ'όν Ρίο Κιντ και τόν εύχα-
ρίστηκε θερμά στην Ισπανική γλώσσα.

— Είμαι εύτυχής που δρέθηκα εδώ
τη στιγμή που χρειαζόταν, είπε ο Ρίο
Κιντ. Τό όνομά μου είναι: Μπόμπν Πρά-
υορ, σεμιορίτα, κι' από δώ ο φίλος μου
είναι ο Τσελεστίνο Μιρέλες. Είμαστε
ξένοι στην Άκίλα Πλάθα.

— Τ' όνομά μου είναι Μαρία ντέ
Μπάκα, είπε η νέα. Κι' αυτός εδώ είναι
ο πατέρας μου, Μιγκέλ ντέ Μπάκα. Τό
πανδοχείο αυτό είναι δικό μας και κα-
λώς ήλθατε σ' αυτό.

Μιλάσε άγγλικά μ' ένα εύχάρστο ι-
σπανικό τόνο.

— Δεν έρχονται συχνά καλοί άνθρω-
ποι σ' αυτή την πόλη, συνέχισε η νέα.

II ΜΕΞΙΚΑΝΙΔΑ είχε γονα-
τίσει δίπλα σ'όν χοντρό Μεξικανό και
τόν βοηθούσε ν' άνασηκωθή. Τώρα μόνο
ο Ρίο Κιντ πρόσεξε ότι ήταν μία μελα-

καὶ κυττάζοντας τὸν ἀναίσθητο κοκκινογένει πρόσθεσε: Τέτοιοι εἶναι πάντοτε ὅλοι τους. Νομίζουν πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες στὴν Ἀκίλα Πλάθα. εἶναι δικές τους. Ἡ δὲ εἶναι σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Ἐγὼ ὅμως, σενιόρες, εἶναι σηκώνοντας ὑπερήφανα τὸ κεφάλι της, δὲν εἶμαι σὰν τὶς ὅλες ἐδῶ.

Ὁ Ρίο Κιντ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτά, ἀλλὰ ἀπάντησε ὁ Μιρέλες. Ἐβγαλε τὸ σομπρέρο του (καπέλλο μεξικάνικο) καὶ κάνοντας μιά ὑπόκλιση εἶπε μὲ εὐγένεια:

— Σί, σενιορίτα. Βλέπει κανεῖς ἀμείωσας τὸ εἶσθε μιά κυρία ὅπως πρέπει.

Τὰ μάτια τῆς Μαρίας ἀστράψαν.

— Μὲ κοροϊδεύετε! εἶπε.

— Ὁχι, σενιορίτα. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου.

— Νομίζετε πὼς ἐπεῖδ' ὁ πατέρας μου κι' ἐγὼ ζοῦμε ἐδῶ, εἵμαστε ὅπως οἱ ἄλλοι ποὺ μένουν στὴν Ἀκίλα Πλάθα, συνέχισε σκυθρωπὴ ἡ νέα. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Μένουμε ἐδῶ, γιατί πάντα ἐδῶ μέναμε ἀπ' τὴν ἀρχή, πρὶν ἀκόμα τὸ μέρος αὐτὸ γίνῃ καταφυγιο κακοποιῶν, δταν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχε παρὰ τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ καὶ λίγα σπιτίτια. Εἶναι ἡ πατρίδα μας. Ὅσπρεπε ν' ἀφήσουμε τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς διώξουν; Καὶ ποὺ θὰ πηγαίναμε;

Ὁ Ρίο Κιντ χαμογέλασε. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν μιά δεύτερη ἔκδοσι τῆς Κάθριν Ἐμπερτς: ὑπερήφανα, τολμηρὴ, ποὺ ἀψηφούσε τὸν κίνδυνον.

— Ὁ φίλος μου, εἶπε, εἶναι εὐλικρινὴς ἄνθρωπος. Δὲν θὰ σὰς ἔλεγε ὅτι εἶσθε μιά κυρία ὅπως πρέπει, ἂν δὲν τὸ πιστεύε. Ποῶς εἶναι αὐτὸς ποὺ σὰς κακομεταχειρίστηκε;

— Τὸν λένε Χάρμον — Κρίς Χάρμον, εἶπε μὲ θυμὸ ἡ Μαρία. Εἶναι ἓνα κτήνος. Καὶ κάτ'ι χειρότερο. Πάντοτε ἐρχεται ἐδῶ καὶ δὲν μ' ἀφίνει σ' ἡσυχία. Σήμερα φέρθηκε χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὸν μισῶ!

— Χάρμον; ἔκανε ὁ Προῦορ, ποὺ θυμήθηκε ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ εἶχε ἀναφέρει ὁ Μάτ Κέρογικαν. Εἶναι λαθρέμπορος νομιζῶ, ἢ ὄχι;

— Εἶναι ἓνα κτήνος. Ναί, εἶναι καὶ λαθρέμπορος.

— Ὅα ἤξελα νὰ μιλήσω μὲ τὸν πατέρα σας, εἶπε ὁ Ρίο Κιντ.

Ἄλλὰ εἶναι σοβαρὰ τυτημένης.

Ὁ Μιγκέλ ντὲ Μπάκα διαμαρτυρήθηκε καὶ σηκώθηκε ὀρθίος, λέγοντας:

— Τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, φίλε μου; ρώτησε. Ὅα εἶναι τίποτα σπουδαῖο φαντάζομαι. Ἐνδ'ἀφέρει ἐμένα καὶ τὴν κόρη μου, σενιόρ;

— Ἐνδ'ἀφέρει ὁλόκληρη τὴν πόλι, εἶπε ὑπόκωφα ὁ Ρίο Κιντ. Ξερεῖς μήπως ἓναν μπαντίδο μὲ τὸ ὄνομα Ἐλ Μπριμπόν;

Ὁ ντὲ Μπάκα φάνηκε νὰ ταραζεται κι' ἡ κόρη του ἐπνίξε μιά κραυγή. Ὁ Ρίο Κιντ συνέχισε:

— Ὁ Μιρέλες κι' ἐγὼ φέραμε κάποιον Βάργκαζ μαζί μας ἐδῶ στὴν Ἀκίλα Πλάθα. Μὰς ξέφυγε τὴν ὥρα ποὺ εἶχαμε πιασθῇ μὲ τὸν Χάρμον. Ὁ Βάργκαζ εἶναι ληστής, μέλος τῆς συμμορίας κάποιου Ντουράνγκο. Αὐτὸς μᾶς εἶπε, δταν τὸν ἀναγκάσαμε νὰ μὴσῃ ὅτι ὁ Ντουράνγκο κι' οἱ ἄνθρωποί του θὰ συνενώνωναν μὲ τὸν Ἐλ Μπριμπόν μὲ σκοπὸ νὰ λεηλατήσουν τὴν Ἀκίλα Πλάθα ἀπὸψε.

— Πὸρ Ντίος! (Θεὲ μου!) φώναξε ὁ ντὲ Μπάκα. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τέτοιο πράγμα!

Τὴν ἀνέκραγε ἀπὸ τὴν καρέκλα του κι' ἔτρεξε σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο. Ὅταν γύρισε, φορούσε ἓνα σομπρέρο κι' εἶχε ζωσμένο τὸ πιστόλι του. Ὅα φαινόταν κωμικός, ἔτσι χοντροὺς ποὺ ἦταν, ἂν τὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν τόσο βλοσυρὸ.

— Πᾶν νὰ εἰδοποιήω τοὺς ἄλλους ἐμπόρους, εἶπε. Ξέρω τί θὰ πῇ ληστρική ἐπιδρομὴ ἐγὼ. Ἡμουν πα:δί, στὴν Τσιουάουα, δταν εἶδα ἓνα χωριὸ νὰ τὸ λεηλατοῦν οἱ μπαντίδος. Ἐσκότωσαν ἱσαμ' ἑκατὸ σχεδὸν ἀνθρώπους, πήραν μαζί τους ὅλες τὶς νέες γυναῖκες κι' ἔκλεψαν ὅτι δῆποτε βρῆκαν. Κατάκλεψαν ἀκόμη καὶ τὴν ἐκκλησίαν!

Κύτταξε μ' ἀνσιυχία τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβάσαι, μουστάτσα (μικρούλα). Ὅα γυρίσω πρὶν ἔρθουν αὐτοὶ οἱ φονιάδες.

Καὶ δγῆκε τρέχοντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο.

Ὁ Ρίο Κιντ δγῆκε στὴν πόρτα καὶ τὸν εἶδε ποὺ περνοῦσε τὴν γέφυρα πηγαίνοντας γιὰ τὸ κεντρικὸ σημεῖο τῆς πόλεως. Εἶχε σουρουπώσει καὶ τὰ παρὰθρα τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς ἦταν φωτισμένα. Δὲν εἶχαν καὶ πολλὸ καιρὸ στὴ δ'ἀθέσί τους οἱ κάτοικοι τῆς Ἀκίλα Πλάθα νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ἀμυνὰ τους.

Ἀκούοντας ἓνα βογγητὸ πίσω του, ὁ Μπὸμπ Προῦορ γύρσε μέσα στὴν αἴθουσα κι' εἶδε τὸν Κρίς Χάρμον, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Πλησίασε καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸν λαθρέμπορο. Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν γίνῃ τώρα σκληρά.

Ἡ ἐπιδρομὴ

ΧΑΡΜΟΝ εἶχε ἀνακαθῆσαι καὶ κρατοῦσε μὲ τὸ χέρο του τὸ κεφάλι του. Ὁ Ρίο Κιντ εἶπε στὴν Μαρία νὰ φέρῃ λίγο οὐίσκυ ἢ τεκίλα. Ἡ νέα ἔφερε σ' ἓνα κύπελλο τενεκίλα, ἀλλὰ ἐπεῖδ' ὁ φοδὸς ἀκόμα τὸν Χάρμον δὲν πλησίασε κοντά. Ἐδῶσε τὸ κύπελλο στὸν Ρίο Κιντ κι' αὐτὸς τὸ

δωσε στὸν κοκκινογένι.

Ὁ Χάρμον ἤπε μιά γουλιὰ κι' ὕστερα γύρισε τὸ γεμάτο μίσος βλέμμα του στὸν Πράϋορ. Ἄδειασε μετὰ ὅλο τὸ κύπελλο, τὸ πέταξε πέρα κι' ἔκανε νὰ σηκωθῇ.

— Στάσου ἐκεῖ πού κάθεσαι, ὄμπρε! διέταξε ὁ Μιρέλες.

Ὁ Ρίο Κίντ ἐπιδοκίμασε μὲ μιά κίνηση τοῦ κεφαλῆου.

— Κι' ἐστὶ καθ' ὅσους μπορεῖς νὰ μιλήσῃς, εἶπε στὸν κοκκινογένι.

— Νὰ μιλήσω; εἶπε καχύποπτα ὁ Χάρμον. Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ψάχνουμε γιὰ κάποιον Στήβ Αἰδερυ.

— Μπᾶ; Καὶ τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μ' αὐτόν;

— Εἶσαι ἀπὸ κείνους πού μπάζουν στὴν Ἀρζόνα λαθραῖα Κινέζους, εἶπε ξερὰ ὁ Ρίο Κίντ. Ὁ Αἰδερυ ἔδωσε πληροφορίες γιὰ τὸ λαθρεμπόριο αὐτὸ στὸν Τζέφ Μίλτον, τῆς Ὑπηρεσίας Μεταναστεύσεως. Ἐσεῖς οἱ λαθρέμποροι τὸ μάθετε κι' ἀποφασίσατε νὰ πάρετε τὰ μέτρα σας. Ὁ Αἰδερυ ἐξαφανίσθηκε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἐνῷ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Οὐράνιο Μεταλλεῖο στὴν Ἀκίλα Πλάθα. Καί...

— Ναί, τὸν διέκοψε ὁ Χάρμον. Τὸν αἰχμαλώτισαν ληστές.

— Ἐστὶ πιστεύουν ὅλοι.

— Ἐσὺ δὲν τὸ πιστεύεις;

— Δὲν ξέρω τί νὰ πιστέψω, εἶπε ὁ Πράϋορ. Γι' αὐτὸ σέ ρωτῶ. Τὰ λύτρα πληρώθηκαν, ἀλλὰ ὁ Αἰδερυ δὲν ἀφέηκε ἐλεύθερος. Ἄν ἐσεῖς οἱ λαθρέμποροι ἦρατε σὲ συμφωνίαν μὲ τοὺς ληστές, τότε δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν ποτὲ ἐλεύθερο. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ τὸν σκότωσαν. Ἐχω λόγους νὰ πιστέω ὅτι ὁ Αἰδερυ ἐξαφανίσθηκε ἐπειδὴ ἐσεῖς οἱ λαθρέμποροι θέλατε ν' ἀπαλλαχθῆτε ἀπ' αὐτόν.

— Εἶσαι τρελλός, μίστερ, εἶπε ὁ Χάρμον βλοσυρός. Ἐγὼ δὲν ἦθα σὲ καμμιὰ συμφωνία μὲ ληστές. Οὔτε κι' ἄλλοι λαθρέμποροι ὅσο ξέρω τουλάχιστον. Ἀρκετὰ ἔχουμε βρῆ τὸ δαβόλο μὰς με δαύτους, γιὰτὶ νομίζουν πὼς εἴμαστε γεμάτοι λεφτά. Ἐχουν γίνει γιὰ μὰς πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τὸν Νόμο. Δὲν ξέρω ποῖος εἶσαι, μίστερ, ἀλλὰ κάνεις σίγουρα λάθος. Ἡξερὰ βέβαια ὅτι ὁ Αἰδερυ ἔδινε πληροφορίες γιὰ μὰς, μίλησα μάλιστα μὲ τὸν Χουάν Σαν-σέθ καὶ τὸν Τζαίηκ Ἀρμαντ γιὰ νὰ κάνουμε καὶ νὰ τὸν βάλουμε στὴ θέσι του. Δὲν κάναμε τίποτα ὁμως γιὰτὶ ἀνακαλύψαμε ὅτι κάποιος ἄλλος μὰς ἔκανε μεγαλύτερη ζημιὰ ἀπὸ τὸν Αἰδερυ.

— Γιὰ συνέχισε, Χάρμον.

— Γιὰτὶ νὰ συνεχίσω; εἶπε προκλητικὰ ὁ Χάρμον. Ἐκπροσωπεῖς μὴπως τὸν νόμο; Ἄν τὸν ἐκπροσωπῇς δὲν πρό-

κειται νὰ βγῇς ζωντανὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι!

Ὁ Μιρέλες ἤρθε πλάι στὸν Χάρμον. Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ περνώντας τὸ μπράτσο του στὸ λαιμὸ τοῦ κοκκινογένι τράβηξε τὸ μαχαίρι καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ λάρυγγά του. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀλλὰ νὰ τὸν τρομοκρατήσῃ.

— Θὰ μιλήσῃς στὸν κάπταιν Πράϋορ καὶ θὰ πῇς τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ Μεξικανός, ἄλλοῶς θὰ πεθάνῃς!

Πράγματι ὁ Χάρμον τρομοκρατήθηκε.

— Τράβα τὸ μαχαίρι! τραύλιζε. Θὰ μιλήσω.

Ὁ Μιρέλες τὸν ἄφησε. Ὁ Χάρμον συνέχισε:

— Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια. Δὲν ξέρω τί συνέβη στὸν Αἰδερυ. Ἀκουσα ὅτι τὸν εἶχαν ἀπαγάγει οἱ ληστές γιὰ λύτρα. Ἴσως ὁ Σαντισέθ ἢ ὁ Ἀρμαντ νὰ συνεννοήθηκαν μὲ τὸν Ἐλ Μπριμπόν, ἂν καὶ δὲν τὸ φαντάζομαι, γιὰτὶ εἶναι στὰ μαχαίρια μὲ τοὺς ληστές.

— Ποῦ μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸν Ἀρμαντ καὶ τὸν Σαντισέθ;

— Ὁ Σαντισέθ εἶναι ἐδῶ στὴν Ἀκίλα Πλάθα. Ὁ Ἀρμαντ εἶναι... ἀπασχολημένος.

— Νὰ περάσῃ Κινέζους ἀπὸ τὰ σύνορα, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Χάρμαν ἔμεινε σιωπηλός, μὴ θέλοντας νὰ προδώσῃ τοὺς συντρόφους του. Ὁ Πράϋορ ἔκανε νόημα στὸν Μιρέλες κι' αὐτὸς ἐδειξε τὸ μαχαίρι του λέγοντας:

— Κάνε γρήγορα, φίλε, γιὰτὶ θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου!

— Καλὰ, γρύλιζε ὑπόκωφα. Θὰ σὰς πῶ. Ὁ Ἀρμαντ θὰ περάσῃ μὲ ὁμάδα Κινέζων στὰ σύνορα. Θὰ τοὺς περάσῃ ἀπὸ τὸ Σταυροδρόμι τοῦ Διαβόλου, ἀπὸψε ἢ αὔριο τὴ νύχτα.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού σὰς ἔχει βάλει σὲ μεγαλύτερους μεπλάδες ἀπὸ τὸν Στήβ Αἰδερυ; Ὁ Μὰτ Κέρογκαν;

— Φαίνεται νὰ ξέρῃς πολλὰ πράγματα, μίστερ.

— Πρέπει νὰ ξέρω περισσότερα γιὰ νὰ βρῶ τὸν Στήβ Αἰδερυ. Λέγε μου, λοιπόν, γιὰ τὸν Κέρογκαν.

— Μὰς ἔχει βάλει τὰ δυὸ πόδια σ' ἓνα παπούτσι.

— Καὶ ἀποφασίσατε νὰ τὸν σκοτώσετε — ἐσὺ, ὁ Σαντισέθ κι' ὁ Ἀρμαντ.

— Ὅχι ἐγὼ. Οὔτε ὁ Σαντισέθ. Ὁ Ἀρμαντ.

— Ὁ Τζαίηκ Ἀρμαντ ἔστειλε κάποιον Νίξον νὰ σκοτώσῃ τὸν Κέρογκαν, εἶπε ὁ Πράϋορ, γιὰτὶ ὁ Κέρογκαν εἶχε εἰδοποιήσει γιὰ σὰς τὴν Ὑπηρεσία Μεταναστεύσεως. Εἶχε τὶς πληροφορίες του ἀπὸ τοὺς ἀμαξάδες του. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Χάρπερ, εἶχε ἐδῶ

και λίγον καιρό αποπειραθή να σκοτώσει τον Στήβ Αϊδερν, αλλά...

ΜΙΑ ξαφνική αναταραχή στο κέντρο της πόλεως τον δέκοιμε.

Φωνές ακούστηκαν, διαστήμει, ανάμεικτες με ποδοβολητά πολλών αλόγων. Πιστόλια άρχισαν να έκτυρσοκοροτούν. 'Ο 'Ελ Μπριμπόν κι' οι συμμορίτες του είχαν έπιτεθή κατά της 'Ακίλα Πλάδα!

'Ο Ρίο Κιντ έτρεξε στην πόρτα. 'Ηταν σχεδόν σκοτάδι τώρα κι' οι καθαλλάρηδες που είχαν εισβάλει στην πόλι φαινόταν σαν σκιές φαντασμάτων. Μόνο οι λάμπες των πυροβολισμών φωτίζαν κάθε τόσο τα γύρω. Οι κάτοικοι της πόλεως έτρεχαν πανικόβλητοι, πέφτοντας ό ένας πάνω στον άλλο. 'Ηταν φανερό ότι ο Μιγκέλ ντε Μπάκα δεν είχε κατορθώσει να τους πείσει για τον επικείμενο κίνδυνο. Δεν είχε, άλλωστε, καρό γιατί ό 'Ελ Μπριμπόν είχε χτυπήσει γρήγορα και κερασκόβρα.

'Ο Ρίο Κιντ κύταξε τον Μιράλες.

— Θα όχυρωθούμε εδώ, άμίγο, είπε. Δώσε στον Χάρμαν το πιστόλι του άν χτυπήσουν το πανδοχείο. Θα γυρίσω γρήγορα.

'Ο Ρίο Κιντ έτρεξε έξω. Έφερε τον Σπατό και το άλογο του Μιράλες πίσω από το πανδοχείο, όπου ήταν ή πέτρινη μάντρα και άρπάζοντας την καρομπίνια του έτρεξε στη γέφυρα του ποταμού που χώριζε στα δυο την πόλι. Μερικοί πεζοί ύποχωρούσαν πυροβολισμούς. 'Ηταν όλοι Μεξικανοί κι' άνάμεσα σ' αυτούς ό ντε Μπάκα. Έξη καθαλλάρηδες ώρμησαν προς τη γέφυρα. Οι ύπερασπιστάι της πυροβόλησαν. Δυό από τους καθαλλάρηδες γκρεμίστηκαν, ένας τρίτος τραυματίσθηκε κι' αποτροβήχτηκε. Οι ύπόλοιποι τρεις ξαναγύρισαν στο δόρειο άκρο της γέφυρας, αλλά κι' άλλοι δυό χτυπήθηκαν. 'Ο τελευταίος τδβαλε στα πόδια.

'Ο Ρίο Κιντ άρπαξε τον Ντε Μπάκα από το μπράτσο.

— Πρέπει να κρατήσουμε τη γέφυρα! είπε. Έτσι θα μπορέσουμε να άμυνθούμε.

Ξαφνικά μι άδέα του ήθε.

— Άκουσε! είπε στον Μεξικανό. Έχεις πετρέλαιο στο πανδοχείο σου;

— Σί, έκανε ό ντε Μπάκα. Και πολύ μάλιστα. Θα κάψουμε τη γέφυρα δεν είν' έτσι;

Και λέγοντας αυτό άπομακρόνηκε με δυό άλλους Μεξικανούς. 'Ο Ρίο Κιντ έδωσε διαπαγή στους άλλους να μην πυροβολούν, γιατί έπρεπε να κάνουν οικονομία στα πυρομαχικά. Τους άρραίωσε στην όχθη πίσω από πέτρες, με την έντολη να μη πυροβολούν παρ ό μόνο άν τυχόν οι ληστές έπιχειρούσαν

να περάσουν τη γέφυρα.

Στο άναμεταξύ οι συμμορίτες ήταν άπασχολημένοι στο δόρειο τμήμα της πόλεως, όπου άνηκχούσαν πυροβολισμοί. 'Ο ντε Μπάκα κι' οι δυό Μεξικανοί ήρθαν σε λίγο κονδωνώντας ό καθένας από έναν τενεκό πετρέλαιο. 'Ο Ρίο Κιντ τους προστάτευε με την καρομπίνια του, ενώ το έχρυναν επάνω στην ξύλινη γέφυρα. 'Όταν τέλειωσαν και άποτραχτήχτηκαν άναψε ένα σπύρτο και έδωσε φωτιά.

'Η φλόγα άναψε άργά, αλλά όταν σε μι άστιγημή φύσηξε ένα ρεύμα άνέμου όλα γύρω φωτίστηκαν. 'Ο Ρίο Κιντ δέκρνε μι άλλη μικρή ομάδα έφιππων που έτρεχε κατά τη γέφυρα. Κι' έπειδή οι φλόγες δεν ήσαν άκόμη τόσο μεγάλες ώστε να μην άποτελάνουν άνυπέρβλητο έμπόδιο, ό Ρίο Κιντ άρχισε να πυροβολή με την καρομπίνια του.

Οι καθαλλάρηδες όμως ώρμησαν κατά κεί πυροβολώντας στα στραβά. Ένας άπ' αυτούς που είχε φτάσει πρώτος στη γέφυρα, δέχτηκε μι σφαίρα και κυλίστηκε κάτω. Οι άλλοι σταμάτησαν σεστισμένοι. Τα ξύλα της γέφυρας είχαν φάσει τώρα φωτιά. 'Ο Ρίο Κιντ έστειλε δυό σφαίρες άκόμα, αλλά σταμάτησε γιατί ό καπνός δεν άφηνε τώρα να δούν τίποτα.

Έδωσε διαπαγή στον ντε Μπάκα και τους Μεξικανούς του να άποσυρθούν στο πανδοχείο. Άπό τη δόρεια πλευρά της γέφυρας οι συμμορίτες ήσαν μαζωμένοι και συσκέπτονταν. 'Ο Βάργκας είχε πη ότι ό 'Ελ Μπριμπόν θα είχε εκατοντάδες μαζ' του. Φυσικά αυτό ήταν ύπερβολή, αλλά πάντως θα είχε καμμιά εκατοστή.

Στο πανδοχείο ήταν ό Μιράλες που πυροβόλυνε με το πιστόλι του. Περίμενε δυό να πεούν όλοι μέσα και κλειδώνοντας έβαλε την όμπάρα στην πέτρα. Το πανδοχείο με τους χονδρούς πέτρωνους τοίχους του, ήταν αληθινό φρούριο. Τα ποράθραά του, που ήσαν πολύ μικρά, σαν των παλιών μεξικανών σπιτιών, μπορούσαν παρ όηνα να χρησιμοποιηθούν για πολεμίστρες. Μόνον ή πολιορκία θα ήταν δυνατό να τους άναγκάσει να παραδοθούν.

'Ο Κρίς Χάρμαν ήταν σ' ένα ποράθυρο κρατώντας μι καρομπίνια που είχε βρη ό στο πανδοχείο.

— 'Ε, Ρίο Κιντ! φώναξε σε μι άστιγημή. Έλα κατά δώ!

'Ο Πράυορ πλησίασε στο στενό παράθυρο.

— Άστε με έξω, είπε.

'Ο Χάρμαν χαμοέλασε:

— Σκέφθηκα λίγο, είπε. Νόμισα πως ήσουν άντιπρόσωπος του νόμου στην άρχή, αλλά ύστερα θυμήθηκα ότ' το πραγματικό όνομα του Ρίο Κιντ ήταν

Πρόδρο. "Εβγαλεις, βλέπω, τή στολή.
— Μόνο για τούτη την επίσκεψη
στο Μεξικό.

— Μωρέ, επίσκεψη! Άληθινό γλέντι, Ρίο Κίντ.

— Δεν περίμενα φυσικά να έχω ή-
συχία. Άλλα όχι κι όλον αυτόν τον
σηματά. Ούτε ότι θα πολευόσα πλάι
πλάι με λαθρομπόρους και κακοποιούς.
Τί με θ' λεις, Χάρμον;

— Ρίξε μια ματιά. Νά ο Έλ Μπρι-
μπόν ο ίδιος. Αυτός ο ψηλός στο άσπρο
άλογο.

Ο Ρίο Κίντ κύτταξε από το πα-
ράθυρο. Ή γέφυρα καγόταν τώρα απ'
άκρη σ' άκρη. Πυροβολισμοί ακούγον-
ταν από το βάσειο τμήμα της πόλεως.
Διέκρινε ένα άσπρο άλογο, που ο ά-
ναβάτης του είχε ξεπεζέψει κι έμψαι-
νε τώρα σ' ένα μεγάλο κτίριο της κεν-
τρικής πλατείας. Ή όπισόστασι ήταν πολ-
λύ μεγάλη γιά να διακρίνη το πρόσω-
πο του άρνηγού των μπαντιδερ. Ήταν
όμως ένας ύψηλός άνδρας και ρωμαλέος
άνδρας, ντυμένος στα μεύρα από το
σουλέρσο ως τις μπότες του. Ρίχνον-
τας μία ματιά στην πλατεία, που ή-
ταν γεμάτη νεκρούς και τραυματίες ο
Έλ Μπριμπόν μπήκε στο κτίριο. Πί-
σω του ακολουθεύσαν δυο ύπαρχοί του.
Δυο άλλοι μπαντιδερ σ' άρ-
ρετροί στην είσοδο. Ο Ένας απ' αυ-
τούς κοιτούσε το άσπρο άλογο.

Ο Ρίο Κίντ κύτταξε τον Κρίς Χάρ-
μον.

— Ποιό κτίριο είναι αυτό; ρώτησε.

— Τό Καζίνο. Είναι το μεγαλύτε-
ρο χατοπακτικό κέντρο και υπάρ-
στην πόλι. Φαίνεται πως ο Έλ Μπρι-
μπόν το παραρίζει γιά άρχηγείο του.

— Τό ξέρεις τό μέρος;

— Λιγάκι. Γιατί;

— Έχω μία ιδέα, είπε ο Ρίο Κίντ.
Υπάρχει καμμία είσοδος από πίσω;

— Νάι, όπάντσε ο Χάρμον κυττά-
ζοντας τον με έκπληξι. Δεν πιστεύω να
θέλης να πας εκεί...

— Θα δοκιμάσουμε, είπε άδόφορα
ο Πρόδρο. Ο Έλ Μπριμπόν έχει μέ-
σα μόνο τους δυο ύπαρχοίς του και
φυσικά δεν θα φοιτάζεται ποτέ ό-
τι, μπορεί έμεις να κάνουμε κάτι τέτοιο. Θα
με άδηγήσης ένένα και τον Μιρέλες ά-
πό την πίσω πόρτα του Καζίνου.

— Γιά στάσου, Ρίο Κίντ! διαπα-
ρτήθηκε ο Χάρμον. Αυτό είναι καθαρή
αυτοκτονία!

Ο Ρίο Κίντ δεν άπάντησε. Φώναξε
κιάλας τον Μιρέλες και τον ντε Μπάκα
νάβρουν κατά κεί.

Ο ΝΤΕ ΜΠΑΚΑ είπε ότι ή
έπιχείρησι ήταν δυνατή. Μπορεί κανείς
να φτάση στο πίσω μέρος του Καζίνου.

"Όσο γιά να πιάσουν τον Έλ Μπρι-
μπόν ζωντανό, αυτό ήταν άλλο ζήτημα.

Ένας άπυ τους Μεξικανός είχε ζυ-
γώσει κοντά ν' ακούση. Ήταν φανερό
πως δεν ήταν έμπροσ, όπως οι άλλοι
που είχαν έρθει με τον ντε Μπάκα. Ή
ταν λιγνός, μετρίου αναστήματος και
είχε ινδιάνικο αίμα σίγχυρα μέσα του.

— Άξίζει τον κόπο να δοκιμάσουμε,
σενιόρ Πρόδρο, είπε ο Μεξικανός άγ-
γλικά. Θάορώ μαζί σας.

— Ωραία, είπε ο Πρόδρο κυττά-
ζοντας τον με περιέργεια. Άς ξεκινή-
σουμε!

Ο ντε Μπάκα τους όκολούθησε ως
το πίσω μέρος του πανδοχείου, άνοιξε
την πίσω πόρτα λέγοντας:

— Βάγια κόν Ντιος, άμίγος!

Ο Ρίο Κίντ ώδηγούσε μπροστά με
την καραμπίνα έτοιμη. Πίσω από τα
παλιά κτίρια ήταν σκοτάδι και άπλω-
νόταν μία θοιμημένη έκτασι ως τους
πρόποδες του βουνού. Όταν οι άλλοι
τον πλησίασαν, ο Ρίο Κίντ είπε:

— "Οδηγούε μας τώρα, Χάρμον.

Ο λαθρέμπορος δεν είχε καρδιά γιά
μία τέτοια έπιχείρησι, αλλά προχώρη-
σε μωρμουροζώντας. Οι άλλοι τον άκο-
λούθησαν. Ο Ρίο Κίντ πλησίασε τον
Μεξικανό με τα ινδιάνικα χαρακτηρι-
στικά.

— Είσαι Ρουράλε, φίλε;

— Σί, ψιθύρισε αυτός. Πώς τό ξέ-
ρετε, σενιόρ;

— Τό προασηάθηκα. Πρώτα γιά-
τι προθυμοποιήθηκες νάοης και έε-
τερο γιάτι ο συνταγματάρχης Καστε-
λίτσκι μου είπε ότι σκόπευε να στεί-
λη δυο Ρουράλες στην Άκίλα Πλάβα.
Μόνος σου ήρθες, φίλε;

— Με λένε Έστεμπάν, είπε ο Ρου-
ράλε. Έστειλε κι έαν άκόμα. Αυτός
όμως έφυγε μόλις άκουσε τον σενιόρ
ντε Μπάκα να λέη ότι ο Έλ Μπριμπόν
θα χτυπήση την πόλι. Πήγε να είδοποι-
ήση τον Έλ Κερωνέλ (συνταγματάρχη)

— Λες νάοη έδώ ο συνταγματάρ-
χης;

— Έστεμπάν αναστήκωσε τους ώ-
μους του.

— Ποιός ξέρει; είπε. Μπορεί να εί-
ναι άλλου άπρηχολημένος.

ΑΙΝΜΑΛΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Σ ΙΩΠΗΛΟΙ προχώρησαν κι άπο-
μοκνήθηκαν απ' τα στήθα. Προ-
χώρησαν προς τα κάτω κατά
μήκος του ποταμού και σέ μία
άπόστασι έκαστο μέτρων έρθηκαν ένα
πέρασμα, όπου τα νερά ήταν ραχά. Ο
Κρίς Χάρμον δίστασε γιά μία στιγμή
άλλά τό πιστόλι του Μιρέλες που ά-

κούμπησε στη ράχη του τὸν ἔκανε νὰ προχωρήσῃ.

Προχωρώντας σὰν φαντάσματα στὸ σκοτάδι ἔφτασαν σὲ ἓνα σκοτεινὸ δρομάκι.

— Ἀπὸ δῶ δὲν θὰ μπούμε στὸ Καζίνο, εἶπε ὁ Χάρμον μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε.

Οἱ φλόγες ἀπ' τὴ γέφυρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ σβύνουν καὶ μόλις εἶχαν φτάσει στὸ δρομάκι ἓνας πάταγος τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ γέφυρα εἶχε γκρεμιστῇ μέσα στὸ ποτάμι. Οἱ λάμψεις ἔσθρυσαν καὶ σκοτάδι βαθὺ ἀκολούθησε. Πέρα, κάτω πρὸς τὰ νότια ἀντηχοῦσαν πυροβολισμοί.

Ὁ Ρίο Κιντ ἤξερε τώρα ὅτι οἱ συμμορίτες θὰ εἶχαν συγκεντρώσει τὰ πυρά τους κατὰ τοῦ πανδοχείου, ἀλλὰ δὲν στενοχωριόταν γιὰτὶ τὸ πανδοχεῖο ἦταν ἀληθινὸ φρούριό πού δὲν ἦταν εὐκολο νὰ καταληφθῇ.

Ξαφνικὰ ὁ Χάρμον σταιμάτησε. Βρίσκονταν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, πού ἦνας μπανιτζὸς μὲ μιὰ καραμπίνα στὸ χέρι φουρούσε τὴν πίσω εἰσοδο.

Ὁ φουρὸς δὲν εἶχε ἐντετασμένη τὴν προσοχή του. Καπνίζοντας ἓνα τσιγάρο κύτταξε ἓνα παιδί πού φορτωμένο κατὶ πράγματα — κλειμμένα σίγουρα — ἔτρεχε πρὸς τὰ κάτω. Ὁ Ρίο Κιντ ἔκανε νόημα στὸν Μιρέλες καὶ ὁ νεαρὸς Μεξικανὸς κινήθηκε ἀδόρυβα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ὁ φουρὸς εἶχε γυρίσει καὶ παρακολοῦθοσε τὸ παιδί. Σήκωσε ἀργὰ τὴν καραμπίνα του μὲ σκοπὸ νὰ πυροβολήσῃ τὸ παιδί. Ὁ Μιρέλες κινήθηκε γρηγορώτερα καὶ μ' ἓνα πηδημα ἔπεσε ἐπάνω στὸν σκοπὸ. Ἐνῶ μαχαίρι ἀστραψε, μιὰ ἀσθενικὴ κραυγὴ κι' ὁ σκοπὸς κυλίστηκε στὸ ἔδαφος. Ἡ καραμπίνα του ἔπεσε χωρὶς νὰ ἐκτυρσκησῇ καὶ τὸ παιδάκι ἐξαφανίστηκε χωρὶς νὰ πάρῃ εἰδησι πὸς ὅσο κοντὰ μὲ τὸν θάνατο εἶχε βρεθῇ.

— Χάρμον, εἶπε ὁ Ρίο Κιντ, ἐσὺ θὰ φυλάξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα τὴν ὥρα πού ἐμεῖς θὰ εἴμαστε μέσα.

Εἶδε τὴν ἀνακούφιση στὸ πρόσωπο τοῦ Χάρμον. Ὁ λαθρέμπορος φοβόταν νὰ μπῇ μέσα στὸ κτίριο.

Ἡ πόρτα ἦταν ἐκλειδωτὴ. Μπήκαν μέσα. Βρέθηκαν σὲ ἓνα δωμάτιο ἀπὸ θήκης τροφίμων καὶ ποτῶν. Προχωρώντας ὁ Ρίο Κιντ ἀνοίξε μιὰ πόρτα πού ἔβλεπε σ' ἓνα χῶλ. Στὴν ἄκρη τοῦ χῶλ ἔλαμπε φῶς κι' ἀκούγονταν κουβέντες καὶ γέλια.

Ὁ Ρίο Κιντ ἀκολούθησε τὸν διάδρομο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μιρέλες καὶ τὸν Ἑσταιμπάν. Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου διέκρινε τὴν φωτισμένη κεντρικὴ αἴθουσα τοῦ Καζίνο.

Μέσα ἐκεῖ ἦταν τρεῖς ἄνδρες πού ἔπιαν στὸ μπάρι. Ὁ ἓνας, ἑσθας, Ἄμε-

ρικανὸς ἐξωμότης, ἦταν πίσω ἀπὸ τὸ μπάρι καὶ σέρβιρε ποτὶς, στὴ θέσι τῶν μπάρμαν πού εἶχαν σκοτωθῇ ἢ εἶχαν φύγει. Τὰ τζάμια τῶν παραθύρων ἦταν σπασμένα.

Ὁ Ἐλ Μπριμπὸν ἔπινε ἀπὸ ἓνα μεγάλο ποτήρι, πού ἂν αὐτὸ περιεῖχε τεκίλα, σήμαινε ὅτι ὁ ἀρχιλήστης ἦταν γερὸ ποτήρι. Ἦταν καμμιὰ πενήντα-ριά χρονῶν, ὑψηλὸσωμος καὶ ρωμαλέος. Ὁ ἄλλος πού ἦταν στὸ μπάρι ἦταν νέος καὶ ὠραίος ἄνδρας. Φαινόταν Μεξικανὸς καὶ μάλιστα ἀπὸ καλὴ κοινωνικὴ τάξι. Αὐτὸς μόλις ἀγγίζει τὰ χεῖλη του στὸ ποτήρι.

Ὁ Ρίο Κιντ κύτταξε τοὺς συντρόφους του. Ἦταν ὅλοι ἑλοσυροί, ἔτοιμοι. Εἶπε τότε χωρὶς νὰ φροντίσῃ νὰ χαμηλώσῃ τὴ φωνή του:

— Ὁλὼ τὸν Ἐλ Μπριμπὸν ζωντανό.

Καὶ λέγοντας αὐτὸ προχώρησε μέσῳ στὴν αἴθουσα.

Ι ΑΝΘΡΩΠΟΣ πού ἦταν πίσω ἀπὸ τὸ μπάρι εἶδε ἀμέσως τὸν κίνδυνο. Καθὼς κρατοῦσε ἓνα μπουκάλι: κι' ἓνα ποτήρι στὰ χέρια τ' ἄφησε νὰ πέσουν καὶ τὰ ἔφερε στὰ πιστόλια του. — Τὸ νοῦ σας! Τὸ νοῦ σας! οὐρλιασε.

Ὁ Ἐλ Μπριμπὸν κι' ὁ νεαρὸς Μεξικανὸς ἔκαναν μιὰ ἀπτόμη στροφὴ. Στὸ δέξιμα τους ὑπῆρχε ἡ κατὰπληξι, ἀλλὰ ὄχι ὁ φόβος.

Ὁ Ἐλ Μπριμπὸν πρόφερε μιὰ δρισιὰ ἰσπανικὰ καὶ πρᾶβξε τὸ πιστόλι του. Πρὶν ἀκόμα τὸ σηκώσῃ ἄρχισε νὰ πυροβολῇ. Εἶχε ρίξει τρεῖς σφαῖρες, πρὶν ὁ Ρίο Κιντ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη τῆς καραμπίνας του. Θέλοντας νὰ σκοπεύσῃ ὁ τελευταῖος αὐτὸς κινδύνεψε νὰ σκοτωθῇ. Ὅμως εἶχε ὑπολογίσῃ ὅτι ὁ Ἐλ Μπριμπὸν ἐξ αἰτίας τῆς καταπληξείας του καὶ ἴσως τοῦ μεθυσιοῦ του δὲν θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ σκοπεύσῃ καλά. Ἡ σφαῖρα ἡ δικὴ του ὤμω-τετυχε τὸ Μπριμπὸν στὸ δεξιὸ μπράτσο καὶ τὸ ἐξάσφαρτό του ξέφυγε κι' ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Ὁ Τσελεστίνο Μιρέλες κι' ὁ Ρουράλε δὲν εἶχαν μείνει ἀπρακτοί. Τὰ πιστόλια τους εἶχαν πάρει μέρος πρὶν ἀκόμα πυροβολήσῃ ὁ Ρίο Κιντ. Κι' ὁ Ἀμερικανὸς στὸ μπάρι κι' ὁ νεαρὸς Μεξικανὸς ἦταν τώρα ἐπαλωμένοι φαρδὲς πλατεῖα στὸ πάτωμα.

— Τὸ νοῦ σας στὴν πόρτα, ἀμίγος! φώναξε ὁ Ρίο Κιντ. Στὴν πόρτα!

Ἦρμισε πρὸς τὸν Ἐλ Μπριμπὸν, πού τραυματισμένος δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ προβάλῃ ἀντίστασι. Ἀρπάζοντας τον ἀπὸ τὸ γερὸ μπράτσο τοῦ ὁ Πράυ-ορ τὸν τράβηξε στὸ διάδρομο. Ἀκούμ-κώντας του ὑπέρα τὴν κἀνήν τῆς κα-

ραιμπίνας του στη ράχη του τὸν ἀνάγκασε νὰ πρὸχωρήσῃ. Πίσω τους ἡ πόρτα ἀνοιξε διάπλατα. Ὁ Μιρέλες ἔβγαλε μιὰ προειδοποιητικὴ φωνὴ καθὼς πυροβόλησε στὴ λάμπα ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Σκοτάδι ἐπεκράτησε καὶ φωνὲς μὲ θρυσίες ἰσπανικῆς ἀντήχων.

Ὁ Ρίο Κιντ δὲν εἶδε ποιθενὰ τὸν Κρίς Χάρμον καθὼς ἔβγαψε σπρώχνοντας τὸν Ἑλ Μπριμπόν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Ὁ λαθρέμπορος εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ εἶχε σκάσει. Σπρώχνοντας τὸν αἰχμάλωτό του ὁ Ρίο Κιντ προχώρησε στὸ ξρόμο. Εἶχε φτάσει στὴν ἄκρη δταν ἦθε καὶ ὁ Μιρέλες.

— Σταθίκαμε τυχεροί, στρατηγέ μου, εἶπε. Πιὸ τυχεροί ἀπ' ὅτι περιμέναμε.

— Ναί. Ἀλλὰ ποὺ εἶναι ὁ Ἑστεμπάν; Μήπως...

— Ὅχι, στρατηγέ μου. Δὲν ἔπαθε τίποτα. Στάθηκε πίσω γιὰ νὰ δεβαιώσῃ ὅτι δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσαν. Εἶναι ἀληθινὸ παλληκάρι αὐτὸς ὁ δμπερ. Τί θὰ κάνουμε τώρα, στρατηγέ μου;

— Πᾶμε γιὰ τὸ πανδοχεῖο, ἀπάντησε ὁ Ρίο Κιντ. Πρῶτα - πρῶτα εἶναι σίγουρο καταφύγιο καὶ δεύτερο θὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια.

Προχώρησαν κυτᾶζοντας γύρω τους μὴν τυχόν ὑπῆρχαν ἐκεῖ κοντὰ ἄνθρωποι τοῦ Ἑλ Μπριμπόν. Φτάνοντας στὸ πέρασμα τοῦ ποταμοῦ δῆλκον στὴ νότια ὁχθῇ. Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ πίσω τους εἶδαν μιὰ σκιά: ἦταν ὁ Ρουράλε ποὺ ἐρχόταν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποταμοῦ ἔστραφταν οἱ φλόγες τῶν πιστολῶν. Οἱ συμμορίτες ἔρριχναν συνεχῶς ἐναντίον τοῦ πανδοχείου. Ἦσαν μιὰ ἀνόητη ἐπίθεσις, ἀσκοπη, ἀλλὰ ὁ Ρίο Κιντ εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι οἱ συμμορίτες δὲν ἦσαν ἐκπαδευμένοι στρατιωτικά. Ἀλλοίως θὰ μπορούσαν νὰ ψάξουν νὰ θροῦν ἐνα πέρασμα στὸ ποτάμι.

Κάνοντας ἓνα μεγάλο κύκλο οἱ δύο φίλοι κι' ὁ αἰχμάλωτός τους, ἦρθαν στὸ πίσω μέρος τοῦ πανδοχείου. Στὴν πίσω πόρτα τοὺς περιέμενε ὁ Μιγκουέλ ντὲ Μπάκα.

— Ἐσεῖς εἶσθε, σενιόρ Πράυορ; ρώτησε ἀπὸ μέσα.

— Ναί, φίλε, ἀπάντησε ὁ Ρίο Κιντ. Κι' ἐχουμε κι' ἓναν ἐπισκέπτη.

— Ἐπισκέπτη; Καὶ ποιόν, σενιόρ;

— Ὁ Ρίο Κιντ γέλοσε.

— Ὀνομάζει τὴν εὐγένειά του Ἑλ Μπριμπόν, εἶπε.

Τὸ πανδοχεῖο δὲν ἐβάλλετο τώρα. Οἱ μπαντιδὸς εἶχαν ἀποσυρθεῖ γιὰ νὰ πάρουν ὁδηγίες ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους.

ποὺ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φαντασθοῦν ὅτι δυὸ - τρεῖς τολμηροὶ ἄνδρες εἶχαν αἰχμαλωτίσει ἀπὸ τὸ Καζίνο.

ᾤδηγησαν τὸν Ἑλ Μπριμπόν σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ πανδοχείου, ἐνῶ ὁ ντὲ Μπάκα τοῦ ἐπέδενε τὸ τραῦμα, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλως τε σοδαρό.

Ο ἙΛ ΜΠΡΙΜΠΟΝ καθόταν στὴν καρέκλα, ἐνῶ τὰ ψυχρὰ δάκρυματά τὸν ἀνθρώπων ποὺ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει ἐπεφτον ἐπάνω τους. Ὁ Μεξικανὸς εἶχε καταλάβει πῶς εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι καὶ τὸν περιέμενε φοικτὴ τιμωρία, ἡ τιμωρία ποὺ ἐπιβαλλόταν στὶς περσιπώσεις αὐτὲς στὸ Μεξικό: θὰ τὸν ἐχτίζαν ζωντανό.

Ἡ σκέψις τῆς τιμωρίας αὐτῆς προκαλοῦσε τρόμο στὸν Μεξικανό. Ὁ Ρίο Κιντ διάβαζε τώρα τὶς σκέψεις του καὶ μάντευε τὸν φόβο του. Δὲν ἐνοιῶσε δμως κανένα οἶκτο γιὰ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ τέρας.

— Ἄν ὑπάρχει ἓνας λόγος ποὺ εἶσαι ζωντανός, δμπερ, εἶπε ψυχρὰ, εἶναι γιὰτὶ θέλω νὰ μιλήσῃς.

— Νὰ μιλῶς σενιόρ; ρώτησε ὁ Ἑλ Μπριμπόν ἀγγλικά, ἀλλὰ μὲ βαρεῖα ἰσπανικὴ προφορά. Νὰ μιλήσω γιὰ τί πράγμα;

— Γιὰ κάποιον Ἀμερικανό, τὸν Στήβ ΑἼδερν.

— Ἄ!

— Ἑξείρες, βλέπω, τὸ ὄνομα.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ ἀρνῶθῃ, σενιόρ.

— Τί συνέβη στὸν ἄνθρωπο αὐτόν;

— Ὁ Ἑλ Μπριμπόν φάνηκε ἐκπληκτός.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, σενιόρ, εἶπε. Οἱ ἄνθρωποι μου τὸν εἶχαν πιάσει αἰχμάλωτο καὶ τὸν κρατοῦσαν γιὰ λύτρα. Παρῶνθκαν τὰ λύτρα καὶ τὸν ἀφήσαμε ἐλεύθερο στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ τὸν πιάσαμε, στὸ δρόμο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀκίλα Πλάθα. Τί τοῦ συνέβη ὕστερα δὲν ξέρω.

Ὁ Ρίο Κιντ τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἦταν βέβαιος, ὅτι ὁ Ἑλ Μπριμπόν εἶλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Ὁ ΑἼδερν πῆγαινε στὴν Ἀριζόνα δταν οἱ ἄνθρωποι σου τὸν ἐπιάσαν, εἶπε. Ὅταν τὸν ἀφήσατε θὰ ἐπρεπε νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του, ἀλλὰ δὲν πέρασε ἀπὸ τὰ σύνορα. Ἔτσι φαίνεται πῶς κάτι τοῦ συνέβη. Ὑπῆρχαν δυὸ αἰτήσεις γιὰ λύτρα. Δυὸ σημειώματα. Τὸ δεύτερο ἐλήφθηκε ἀφοῦ ὁ ποτέρι ΑἼδερν εἶχε πληρώσει τὰ πρῶτα λύτρα ἀπὸ δέκα χιλιάδες δολλάρια ποὺ τοῦ ζήτησες.

— Ὅχι, εἶπε ὁ Ἑλ Μπριμπόν, ποὺ φαίνονταν σαστισμένος. Μόνο μιὰ φορὰ

ζήτησα λύτρα. "Όταν τὰ πήρα κράτησα πέντε χιλιάδες γιὰ μένα, δυὸ γιὰ τὸν σεγκούντο (ὕπαρχηγό) μου καὶ τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς χιλιάδες τὶς μοίρασα στοὺς ἀνθρώπους μου. Αὐτὸ ἦταν ὄλο.

— Ἐσὺ ὁ ἴδιος προσωπικά ἀφῆκες ἐλεύθερο τὸν Αἰδερν;

— Τὸν ἔστειλα ἀπὸ τὸ λημέρι μου μὲ συνοδεία μερικῶν ἀνδρῶν μου, ποὺ τὸν πῆγαν στὸ μέρος ποὺ τὸν αἰχμαλώτισαν. Ὁ σεγκούντο μου ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς πους.

— Ποιὸς εἶναι ὁ σεγκούντο σου;

— Ἐνας γκρινγκο (Ἀμερικανός), ὁ Ἄλ Πάρσελ.

— Αὐτὸς ἔγραψε τὸ πρῶτο σημείωμα ποὺ ζητοῦσε λύτρα;

— Σί. Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε νὰ διαβάω οὔτε νὰ γράφω.

Ὁ Ρίο Κιντ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω, εἶπε. Ὁ Πάρσελ σὲ γέλασε. Δὲν ἄφησε ἐλεύθερο τὸν Αἰδερν. Εἶτε τὸν σκότωσε, εἶτε τὸν ἔκρυψε κάπου. Ὑστερα ἔγραψε τὸ δεύτερο σημείωμα καὶ τὸ ἔστειλε στὸν πατέρα τοῦ Αἰδερν, ζητώντας ἄλλες δέκα χιλιάδες, γιὰ λογαριασμό του φυσικά.

— Ἐξυμνος ὁ σεγκούντο σου, Ἐλ Μπριμπόν.

— Ἐτσι φαίνεται, εἶπε ὁ Ἐλ Μπριμπόν ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. ἤξερε τὴν ἀσχημὴ μου, νὰ ἀφήνῃ ἐλεύθερο τὸν αἰχμάλωτο ἀφοῦ πάρω τὰ λύτρα. Ἀλλῶς τε, ὁ ἴδιος ὁ Πάρσελ μοῦ εἶπε νὰ ἀρπαξίσουμε τὸν Αἰδερν γιὰ λύτρα. Εἶχε μάθει γι' αὐτὸν ἀπὸ κάποιον ἄλλον γκρινγκο, ἕναν Χάρπερ.

— Χάρπερ; Ἐναν ἀμαεῖά τῆς εταιρίας Μεταφορῶν τοῦ Βαλίντο;

— Σί. Φαίνεται πὼς ὁ Χάρπερ ἤθελε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση τὸν Αἰδερν.

— Ἐτσι μπορεῖ νὰ τὸν σκότωσε ὁ Πάρσελ.

— Ὑπῆρχε κι' ἕνας Ἀμερικανὸς μαζὶ σου ἀπὸψε, εἶπε ὁ Ρίο Κιντ. Ἦταν ὁ Ἄλ Πάρσελ μήπως;

— Σί. Εἶναι, θαρρῶ, ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν Αἰδερν.

— Ὁχι.

— Γιατί;

— Εἶναι νεκρός, εἶπε ψυχρὰ ὁ Ρίο Κιντ...

— Ἀφῆσε τὸν Ἐστεμπάν νὰ φυλάῃ τὸν αἰχμάλωτο καὶ πῆγε στὴν μεγάλη σίβουρα τοῦ πανδοχείου μαζὶ μὲ τὸν Μιρέλες καὶ τὸν ντε Μπάκα. Οἱ ἄλλοι Μεξικανοὶ στεκόντουσαν στὰ παράθυρα μὲ τὰ ὄπλα ἑτοίμα. Ἡ ἐπίθεσις ὅμως εἶχε σταματήσει. Ποῦ καὶ περὶ ἀκουγόταν κανένας πυροβολισμός. Οἱ συμμορίτες δὲν εἶχαν ὑποπτευθῇ ὅτι Ἐλ Μπριμπόν ἦταν αἰχμάλωτος μῆσα στὸ πανδοχεῖο.

Τὸ Σταυροδρόμι τοῦ Διαβόλου...

Η ΜΑΡΙΑ ντὲ Μπάκα ἑτοίμασε καὶ τοὺς ἔφαγε φαγητό. Ὅλοι ἔφαγαν μὲ δρεξί.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ Πράυορ θυβόησε σὲ σκέψεις. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ρώτησε ὁ Μιρέλες:

— Τί θὰ κάνουμε τώρα γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Στήβ Αἰδερν, στρατηγέ μου;

— Δὲν ἔχω, Τσελεστίνο. Τὰ πράγματα εἶναι ἀσχημὰ.

— Θὰ εἶναι δύσκολο νὰ δῇς τὴν μὴ ἔμμερξ καὶ νὰ τῆς πῆς τὰ ἀσχημὰ νά.

— Ὁ Πράυορ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Θὰ ἦταν πράγματι δύσκολο νὰ ἀντιμετωπιῇ τὴ νέα καὶ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ ὅτι δὲν εἶχε ἀνακαλύψει οὔτε ἶχνος ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

— Δὲν ἀποτύχιμε ἄλλη φορὰ, αἰγίγο, εἰμὰ τούτῃ τῇ φορὰ τὴν πᾶσαμε πρὶν ἀκόμα ἀρχίσουμε. Ἦμουν βέβαιος ὅτι ὁ Αἰδερν ἦταν ζωντανός, ἀλλὰ τώρα...

— Ἄν ὁ Χάρπερ ἐβάζε τὸν Ἄλ Πάρσελ νὰ σκοτώσῃ τὸν Αἰδερν, δὲν ὑπάρχει πιθανότητα οὔτε τὸ πτώμα του νὰ βροῦμε.

Σώπησε λίγο καὶ συνέχισε:

— Ὁ Στήβ Αἰδερν ἔστειλε στὸν Τζέφ Μίλτον πληροφορίες γιὰ τοὺς λαθροπυροβόλους. Ὁ Κρίς Χάρμον τὸ ἤξερε. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Χουάν Σαντσέθ, καὶ ὁ Τζαίγκ Ἀλμαντ. Δὲν ἐνδιαφέρονταν ὅμως τόσο γιὰ τὸν Αἰδερν, ὅσο γιὰ τὸν Μάτ Κέρρυγκαν ποὺ εἶδε κι' αὐτὸς πληροφορίες στὴν Ὑπηρεσία Μεταναστεύσεως.

— Ὁ Ἀλμαντ ἔστειλε κάποιον νὰ σκοτώσῃ τὸν Κέρρυγκαν, ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι μάθαινε τὶς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Χάρπερ. Ὁ Χάρπερ σίγουρα εἶδε πληροφορίες γιὰ τὸν Χάρμον, τὸν Σαντσέθ καὶ τὸν Ἀλμαντ. Ἦθελε νὰ τοὺς χαλάσῃ τὶς λαθροπυροβόλες δουλειές. Γιατί ὅμως; Γιατί κι' αὐτὸς ἦταν ἀνακαταμένος ἀπὸ λαθροπυροβόλο.

— Αὐτὸς ὁ ἀμαεῖς, στρατηγέ μου, ρώτησε ἐκπληκτικὸς ὁ Μιρέλες.

— Ὁ Χάρπερ κουβαλεῖ προμήθειες ἐξὼ στὰ μεταλλεία τῆς Σονόρας. Ὅταν γυρίζει τὸ ἀμάξι του εἶναι ἄδειο. Δὲν φαίνεται ὅμως νὰ εἶναι ἄδειο. Σίγουρα ἔχει μῆτα Κινέζους ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸ Οὐράνιο Μεταλλεῖο.

— Ἄν ὅμως ὁ Αἰδερν, πρόσθεσε βλοσυρός, σκοτώθηκε, θὰ δικινηθοῦμε τὸ θανάτὸ του, Τσελεστίνο.

— Σί, ψιθύρισε ὁ Μιρέλες. Ἄν βροῦμε ἀπὸ τὴν πόλιν ζωντανό.

— Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πανικός εἶχε ἀρχίσει νὰ κυριεύῃ τοὺς συμμορίτες, ποὺ ἀνακαλύπτοντας τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλιν. Ἐαφνικά, εἶχε ἀρχίσει

νά ξεμεράνη — κραυγές τρέμου αντήχησαν συνοδευόμενες από τρομακτικό ποδοβολητό.

— Οι Ρευράλες!

Η μάχη ξανάλασε τρομερή, γιατί οι Ρευράλες δίκαιαναν τη φήμη τους ως τρομεροί. Οι ληστές, μπροστά στὸν ἀρραβωνιασμένο καὶ πεδωρικό στρατό τοῦ Καστεράλτσου, ποὺ δοσκόταν ἐπὶ κεφαλῆς τους, ὅσοι δὲν σκοτώθηκαν, παρὰβόλιναν.

Σὲ λίγο ὁ Ρίο Κιντ κι' ὁ Μιρέλες συναντιόνταν μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ρευράλες. Ὁ Καστεράλτσου φαίνονταν δύσθυμος.

— Τὸν μόνο ἄνθρωπο ποὺ ἤλπιζα νὰ πιάσω, κάπταιν, εἶπε στὸν Πράυρο, ἦταν ὁ 'Ελ Μπριμπόν. Κι' αὐτὸς τὸ ἔσκασε γιὰ νὰ ξεκαφτίσῃ πάλι τὴ συμμορία του καὶ νάχουμε τὰ ἴδια.

— Κάνεις λάθος, συναγματάρχα μου, εἶπε ὁ Μπριμπ Πράυρο. Ἐχουμε αἰχμάλωτο τὸν 'Ελ Μπριμπὸν ἀπὸ χτές τῆ νύκτα. Εἶναι στὸ πανδοχεῖο, ἀπὸ τὴν ἄλλη μαριά τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸν φυλάει ἕνας ἄνθρωπός σου, ὁ 'Εστεμπάν.

Εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ Καστεράλτσου νὰ λυμπιάσει...

— Ἐγὼ θυμὸς δὲν στάθηκα τυχερός, συνέχισε ὁ Πράυρο. Δὲν βρήκα ἀκόμα τὸν Στήβ ΑἼβερν.

Ὁ Καστεράλτσου χαμογέλασε.

— Μπορὼ νὰ σοῦ ἐπιστρέψω τὴν ὑποπόστια πού μετ' ἀποφύγετε, κάπταιν, εἶπε. Ἐχὼ νέα τοῦ ΑἼβερν. Γύρισε σ' ἕνα ράντς, στὰ θόρεα τῆς Σιόρα 'Ακίλιας. Ὁ ράντσερ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἐᾶσιν φαγητό πού τὸν ζήτησε, γιὰ τὸν πέρασε γιὰ ληστή. Μόλις ὁ ΑἼβερν ἐφυγε, ὁ ράντσερ ἤρθε σπὴ Σάντα Ροσίτα κι' εἰδοποίησε τοὺς Ρευράλες. Τώρα ὁ ΑἼβερν πηγαίνει κατὰ τὰ σύνορα. Ἀνάφερε τὸ Σταυροδρόμι τοῦ Δαβόλου ὅταν μιλούσε μὲ τὸν ράντσερ, λέγοντας ὅτι πηγαίνει ἀπὸ κει γιὰ νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν οἱ ἐχθροὶ του.

Ὁ Ρίο Κιντ συμφωνοῦσιν. Οὐμῆκε ὅτι ὁ Κοὶς Χάμσον τοῦ εἶχε πῆ ὅτι ὁ Τζαίγκ Ἀρμαντ περνοῦσε μερικὸς Κινέζους στὰ σύνορα ἀπὸ τὸ Σταυροδρόμι τοῦ Δαβόλου. Ἄν ὁ Ἀρμαντ συναντοῦσε ἐκεῖ τὸν ΑἼβερν, ἀσφαλῶς θὰ τὸν σκότωνε.

— Πῶς θὰ πάω στὸ Σταυροδρόμι τοῦ Δαβόλου, συναγματάρχα;

— Ὅτ' σοῦ δώσω ἕναν ἄνθρωπο νὰ σὲ ὀδηγήσῃ.

— Δώσε μου τὸν 'Εστεμπάν, εἶπε ὁ Ρίο Κιντ. Εἶναι ὁ καλύτερος...

στε ὀδηγὸ. Ἄν ἀκολουθήσετε τὸ δρόμο αὐτό θὰ σοῦ βγάλῃ στὸ Σταυροδρόμι τοῦ Δαβόλου.

Ὁ Μιρέλες δὲν ἦταν μαζί μὲ τὸν Πράυρο. Εἶχε πάει στὴ Σάντα Ροσίτα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Κάθριν Ἐμπερτς ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς πῆγαινε στὸ Βαλιντο καὶ θὰ τὴν συνῶδευε ὡς ἐκεῖ.

Ὁ Ἐστεμπάν ἀποχαίρεται τὸν Πράυρο καὶ γύρισε πίσω. Ὁ Ρίο Κιντ προχωροῦσε μόνος του καβάλλα στ' ἄλογό του. Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει καὶ εἶχε ἀπλωθῇ σκοτάδι, ἀλλὰ τὸ φεγγάρι ποὺ εἶχε ἀνταίει φῶτιζε ἀρκετὰ καλὰ τὰ γύρω.

Ξαφνικὰ σταμάτησε τ' ἄλογό του. Εἶχε ἀκούσει ἕναν κρότο πού τοῦ θυμῆσε ἕναν παλιότερο κρότο: τὸν μεταλλικὸ ἦχο τῶν ἀλυσίδων... Ὁ Ἀρμαντ δὲν ἦταν μακριὰ κι' ὠδηγοῦσε μιὰ ομάδα Κινέζων ἀπὸ τὰ σύνορα. Ἦσαν δέκα καὶ προχωροῦσαν πεζοί. Μπροστὰ τοὺς πῆγαινε ἕνας ἑφιππος καὶ πίσω ἀκολουθοῦσαν ἄλλοι δύο. Ἦσαν ὁ Ἀρμαντ καὶ δύο βοηθοὶ του.

Ξαφνικὰ ὁ καβαλλάρης ποὺ πῆγαινε μπροστὰ σήκωσε τὸ χέρι του. Οἱ ἄλλοι ἐνὺ σταμάτησαν τοὺς Κινέζους καὶ στάσησαν κι' αὐτοί. Ὁ Ρίο Κιντ κατάλαβε ἀμέσως τὸν λόγο. Καμμιὰ ἐκατοστὴ μέτρα πρὶο μπροστὰ διέκρινε μιὰ σιλουέττα. Ἐνας ἄνδρας πού προχωροῦσε πεζός, κλονιζόμενος καὶ παρὰπατώντας.

Ὁ Ρίο Κιντ μάνταψε: ἦταν ὁ Στήβ ΑἼβερν!

Ἀνέβηκε τὴν καιροσμίνα του καὶ ἐρριξε μιὰ σφαῖρα στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἐπιππου. πού προχωροῦσε μπροστὰ. Τὸ τέχνασμα δὲμὸς δὲν ἔπιασε. Ὁ ἑφιππος πυροβόλησε τὸν ἄνθρωπο πού πῆγαινε πεζός. Ὁ Ρίο Κιντ ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ, βλέποντας τὸν ΑἼβερν νὰ πέφτῃ στὸ ἔδαφος. Κίνησε τὸν Σπαθῆτο κι' ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς πυροβολώντας μὲ τὰ πιστόλια του. Ἀκούσε νὰ σφυρίζουν γύρω του οἱ σφαῖρες. Ἄν συνέχιζε ἔτσι νὰ προχωρῇ σίγουρα θὰ τὸν σκότωναν. Πῆλινε ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ καλῶθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο.

Τὸ ἴδιο εἶχαν κάνει καὶ οἱ λαθρέμποροι. Ὁ Ἀρμαντ ἦταν ἀποφοσιωμένος νὰ μὴν παρατήσῃ τούτῃ τὴν φορὰ τοὺς Κινέζους χωρὶς μάχη. Ἦθεσι τοῦ Ρίο Κιντ ἦταν ἐπικίνδυνη. Ὁ βράχος πού τὸν προστάτευε ἦταν μικρός κι' ὕστερα ὑπῆρχε ὁ κίνερος ἕνας ἡ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἐρθεῖν στὰ πλευρά του, ἐνῶ ὁ ἄλλος θὰ τὸν κρατοῦσε καθελῶμένο μὲ τὰ πιστόλια του.

Πυροβολοῦσε κάθε τόσο, χωρὶς δὲμὸς ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ βάσιηζε ὡς μισὴ ὥρα. Φαίνεται πῶς ὁ Ἀρμαντ ἔχασε τὴν ὑπομονὴ του γιὰτὶ φώναζε στοὺς

ΟΤΑΙΝ ἔφταναν κοντὰ στὴν τοποθεσίᾳ αὐτή, ὁ 'Εισταμπάν εἶπε:

— Ἀπὸ ἐδὼ καὶ πέρα δὲν χρειάζε-

δυο άλλους:

— Σκοτώστε τον, ήλιθιο! Τι τὸν αφήνετε;

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο ποὺ διασκόταν καὶ ἔρποντας ἐρχόταν στὰ πλάγια τοῦ Ρίο Κίντ, πυροβολώντας. Ἡ καρμπίνα τοῦ Ρίο Κίντ δρόντησε. Μία κραυγὴ ἀντήχησε. Δὲν ἦταν ὁμως σοβαρά τραυματισμένος ὁ Ἀρμαντ, γιατί ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ ἔρποντας. Οἱ ἄλλοι δυο θυγῆκαν ἀπὸ τοὺς βρόχους ποὺ κρύβονταν καὶ πυροβολώντας ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τους. Μία ὄλλη σφαίρα ἀπὸ τὴν καρμπίνα τοῦ Ρίο Κίντ ἐστειλε ἕναν ἀπὸ τοὺς λαθρέμπορους νὰ κυλιστῇ στὸ ἔδαφος.

Ξαφνικά ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ὁ δεύτερος λαθρέμπορος κυλίστηκε χάμω. Ὁ Ἀρμαντ θαλασμώντας σὰν τρελλὸς πυροβόλησε κατὰ τοῦ Ρίο Κίντ. Ἀλλὰ στὴν ἐξαλλή ὁργή του εἶχε ἀναστηκωθῇ δίνοντας στόχο κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ στὸν Ρίο Κίντ. Μία σφαίρα ἀπὸ τὴν καρμπίνα του ἐστειλε τὸν Ἀρμαντ στὸ χῶμα.

Μία φωνὴ ἀντήχησε:

— Ἐδὼ Μίλτον! Ποιὸς εἶσαι κεῖ κάτω, διμπρε;

Μέσα ἀπὸ μιὰ συστάδα θάμνων φάνηκε ὁ Μίλτον. Ἐκανε δόλτα γύρω ἀπὸ τοὺς Κινέζους ποὺ εἶχαν πέσει τρομοκρατημένοι στὸ ἔδαφος καὶ πιλησίασε τὸν Ρίο Κίντ.

— Πῶς διάβολο βρέθηκες ἔδω, κάπταιν; ρώτησε.

— Παρακολουθοῦσα τὸν Στήβ ΑἼβερν, ἀπάντησε ὁ Πράυορ. Κι' ἔπessa ἐπάνω στὸν Ἀρμαντ. Ἀργησα ὁμως φαίνεται, γιατί ὁ Ἀρμαντ πυροβόλησε τὸν ΑἼβερν.

— Ναί, ἔχει πέσει ἐκεῖ κάτω. Δὲν ξέρω ὁμως ἂν εἶναι νεκρὸς ἢ ἀπλῶς λιπόθυμος. Ἐγὼ βρέθηκα ἔδω, γιατί ὁ Μάτ Κέρριγκαν μοῦ εἶχε δώσει μιὰ πληροφορία ὅτι ἐπρόκειτο νὰ περάσουν Κινέζοι. Εἶναι παριέρω πῶς ὁ Κέρριγκαν ξέρει πάντοτε πότε ὁ Ἀρμαντ περνάει τὰ σύνορα.

— Ἐχω μιὰ ἰδέα γι' αὐτό, εἶπε βλοσυρὸς ὁ Ρίο Κίντ.

Ἄρμισε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ὁ ΑἼβερν. Ὁ νέος εἶχε μόνο τραυματιστῇ στὸν ὦμο, ἀλλὰ ἦταν φοβερά ἐξαντλημένος.

— Ζῇ, εἶπε ὁ Ρίο Κίντ. Δὲν εἶναι σοβαρό τὸ τραῦμα του.

Ὁ Τζέφ Μίλτον, ποὺ ἦταν περίφημος σ' ὅλη τὴν περιοχὴ γιὰ τὶς ἱατρικὲς του γνώσεις (*) ἐπέδωσε τὸ τραῦ-

μα. Σὲ λίγο ὁ νέος εἶχε συνάθει.

Ὁ Ρίο Κίντ εἶπε στὸν Μίλτον γιὰ τὶς ὑπαιτίες του σχετικὰ μὲ τὸν Χάρπερ.

— Φαίνεται πῶς ὁ Χάρπερ ἔκανε λαθρεμπόριο. Καὶ γιὰ νὰ ἐξουδετερωσὴ τοὺς συναγωνιστὲς του εἶναι πληροφοροφίης στὸν Κέρριγκαν, κι' ὁ Κέρριγκαν σὲ σένα.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Μίλτον. Ἀλλὰ πῶς διάβολο τοὺς περνᾶσε ἀπὸ τὰ σύνορα χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἶδησι οἱ τελωνειακοί;

— Νὰ σὰς πῶ ἐγώ, εἶπε μὲ ἀδύνατη φωνὴ ὁ Στήβ ΑἼβερν. Ὁ Χάρπερ περνοῦσε τὰ ἀμάξια του, γυρίζοντας στὸ Βαλίντο, νύχτα. Πρὶν φτάσῃ στὴν πόλι τῶν συνόρων, τὴ Γιέρμο, ἔβγαζε ἕνα ἀμάξι τοῦ ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ τὸ περνοῦσε καμμιὰ χιλιάδα μέτρα παρακάτω. Τὰ ἄλλα ἀμάξια περνοῦσαν ἀπὸ τὸν ἔλεγχον κι' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν πρόσεχε ἂν ἦταν πέντε ἢ ἕξι π.χ. ὅταν πῆγαιναν στὸ Μεξικό, φυσικὰ δὲν ὑποπτεύονταν ὅτι στὸ γυρισμὸ ἔλειπε ἕνα.

— Κι' ὁ Κέρριγκαν δὲν ὑποπτεύεται τὸν Χάρπερ; ρώτησε ὁ Ρίο Κίντ.

— Ὁ Κέρριγκαν εἶναι μέσα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Τί; φώναξε ὁ Πράυορ. Θέλης νὰ πῆς...

Κι' ὁ Τζέφ Μίλτον ἐπίσης τὸν κύτταζε ἐκπληκτικῶς.

Ὁ ΑἼβερν συνέχισε μὲ θλιμμένο ὄψος:

— Ὁ Κέρριγκαν τὰ σχεδίασε όλα αὐτά. Διαπραγματεύθηκε μὲ τοὺς ἱδικοκίτες τοῦ Οὐρανίου Μεταλλείου κι' ἀνάλυσε νὰ ἐλέγχι ὅλο τὸ λαθρεμπόριο στὰ σύνορα. Ἐκανε τοὺς ἄλλους λαθρέμπορους σὰν τὸν Τζαίηκ Ἀρμαντ νὰ τὰ βρύν σκούρα. Ἐμοῦθα πολλά γιὰ τὸν Ἀρμαντ καὶ μερκοὺς ἄλλους ὅταν ἐργαζόμενοι στὸ μεταλλεῖο. Αὐτὸ ἦταν τόπος σταθμεύσεως γιὰ τοὺς Κινέζους. Ἦταν ὑποχρεωμένοι ὅλοι νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τοὺς μεγαλυσιάνους Κινέζους στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ποὺ πληρώναν τοὺς λαθρέμπορους. Ὁ Μπέν Μῶου, ὁ ἀρχισπάπτης τοῦ μεταλλεῖου, ἦταν κι' αὐτὸς μέσα στὴν ὑπόθεσι. Μὲ ὑποψήφισε ἕνα βι-ἀδὶ ποὺ ἦταν μελυσμένος γιὰ τὸν Μάτ Κέρριγκαν. Τὸ θυμίστηκε ὁμως ὅταν τοῦφυγε τὸ μεθύσι κι' ἔβαλε τὸν Χάρπερ νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ὁ Χάρπερ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γι' αὐτό, ἀλλὰ κατὰφερα νὰ γλυτώσω. Ἐφυγα τότε γιὰ τὸ Βαλίντο, ἀλλὰ οἱ ληστὲς μ' ἐπιάσαν πρὶν φτάσω στὴν Ἀκίλα Πιλάβα.

Σώπαισε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πάρῃ ἀνταπῆξ καὶ ὕστερα συνέχισε:

— Μὲ κρατοῦσαν σὲ ἕνα κρησφύγετο, ἀλλὰ ὕστερα μὲ πῆγαν σὲ ἕνα ἄλλο. Δὲν μεῦ εἶχαν τοποθετηθῇ ὁμως μεγάλῃ φρουρὰ ἐκεῖ. Φαινόταν σὰν νὰ

(*) Ὁ Τζέφ Μίλτον πέθανε στὸ Τι-αὐνιν τῆς Ἀριζόνας τὸ 1947. Στὸ Μεξικὸ τὸν ἤξεραν πολλοὶ μὲ τὸ ὄνομα Ἐλ Μέντικο (ὁ γιατρός).

μου έβλιναν μιὰ εύκαιρία νά δραπετεύσω, ώστε νά έχουν μιὰ δικαιολογία σκοτώντάς με. Κάποιος παλιάνθρωπος με τὸ ὄνομα "Αλ Πάρσελ ήταν ἀρχηγός τῶν ληστών στοῦ δεύτερο αὐτὸ κρησφύγετο.

— Εἶχε κάνει συμφωνία με τὸν Χάρπερ, εἶπε ὁ Ρίο Κίντ. Ὁ Πάρσελ ὅμως γέλασε τὸν Χάρπερ καὶ προσπάθησε νά εἰσπράξη καὶ δεύτερα λύτρα. Ὁ Χάρπερ πίστευε ὅτι ὁ Πάρσελ νὰ σὲ σκότωνε, Αἰδερν. Αὐτὸ τὸ ἤθελε, ἄλλως τε. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

— Μπορεῖ; εἶπε ὁ Αἰδερν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δοκίμασα νά δραπετεύσω μέχρι προχτές, ὁπότε ὁ Πάρσελ εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ κρησφύγετο. Τότε ἔκανα μιὰ ἀπόπειρα μέρα - μεσημέρι καὶ ξεκίνησα πεζός. Αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ τὰ χάσουν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συμμορίτες ἦταν χοντροκέφαλοι ἀγρότες καὶ κωροῖς τὸν Πάρσελ δὲν ἔκαναν οὔτε δοκιμὴ νὰ με πιάσουν. Βρῆκα ἓνα μέρος νὰ κρυφθῶ, ἔμεινα μέχρι πού σκοτεινίασε κι' ὕστερα ξεκίνησα τὴ νύχτα. Ὅταν ξημέρωσε ξανακρύφτηκα πάλι.

Προχωροῦσα ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο γιατί φοβόμουν μήπως ἔπεφτα ἐπάνω στὸν Χάρπερ ἢ τὸν Κέρριγκαν ἢ κάποιον πού μπορεῖ νά εἶχαν βάλει νὰ με σκοτώσω. Σκέφτηκα ὅτι θὰ ἦμουν ἀσφαλῆς ἂν κατέρχοναι νὰ φτάσω στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, στὸ Βαλίντο. Ἦμουν ὁμως πεθαμένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ στὸ Σταυροδρόμι τοῦ Διαβόλου ὁ "Αρμαντὸς με βρήκε. Νομίζω πὼς ἤθελε νὰ με σκοτώσῃ γιατί ἤξερε πὼς ἔδωσα πληροφορίες σὲ σένα, Τζέφ.

Ὁ Τζέφ Μίλτον ἔκανε «ναὶ» με τὸ κεφάλι του.

— Φαίνεται πὼς ὁ Μὰτ Κέρριγκαν, εἶπε ὁ Πράυορ, εἶχε μεγάλες φιλοδοξίες ἢ μεγάλη πλεονεξία. Ἰσως πάλι νὰ εἶχε χάσει πολλὰ λεφτὰ στὰ χορτιά. Ἐχω μάθει πὼς παίζει χαρτιά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἦταν ἐξαιρετικά ἔξυπνος. Ἦξερε νὰ προφυλάγεται καὶ νὰ μὴν ἑπερνᾷ τὰ δῖρα τοῦ νόμου. Ἐνας τόσο ἔξυπνος ἄνθρωπος θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τίς ικανότητές του στὸ καλὸ. Ἡ Ἀρίζονα χρειάζεταιαι τίμους, καλοὺς ἀνθρώπους. Ἀπὸ κακοὺς, ἔχει ἀρκετούς, δόξα τῷ Θεῷ. Ὁ Κέρριγκαν θὰ μπορούσε νὰ εἶχε διακριθῇ στὸ καλὸ. Ἀντίθετα, τώρα...

Σάπασε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, εἶπε ὁ Τζέφ Μίλτον, ξανανάθοντας τὴν πίπα του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν βλοσυρὸ καθὼς συνέχισε: Κατὰ τοῦ Κέρριγκαν ὑπάρχει ἡ μορтуриὰ τοῦ Στήβ. Κι' ὁ Μὰτ Κέρριγκαν εἶναι σπουδαῖος στὸ Βαλίντο. Ἐχει θέσι, ἐπιρροή. Μπορῶ,

βέβαια, νὰ τὸν συλλάβω. Ἀλλὰ με ἓνα μόνο ὁπλοῦρα... Καὶ κείνον ὀχι βέβαιο, ἀλλὰ ὅτι εἶχε ἀκούσει... Δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ κατηγορία μπροστὰ στὸ δικαστήριο.

— Ἄν ὅμως γλυτώσῃ... ἔκανε ὁ Στήβ.

— Ἔερω, τὸν διέκοψε ὁ Τζέφ Μίλτον. Ὅταν δῇ ὅτι μπορεῖ νὰ γράψῃ τὸ νόμο στὰ παλάμη του ποπουντσία, θὰ γίνῃ ἀκόμα χειρότερος. Θά...

— Δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσῃ, εἶπε ξερά ὁ Πράυορ. Μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ ἀποδείξεις πού νὰ σταθοῦν ἐπὶ δικαστήριο, Τζέφ. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι σὲ θέσι νὰ κάνῃς κάτι γιὰ ἓναν παλιάνθρωπο ἂν δὲν τὸν ἀποδείξεις φανερά ἔνοχο στὸ δικαστήριο. Ὑπάρχει ὅμως κάποιος πού δὲν βαδίζει με τοὺς κανονισμοὺς πού ἐπιβάλλονται σ' ἓναν ἐκπρόσωπο τοῦ νόμου.

— Ποιὸς δηλαδή; ρώτησε ὁ Μίλτον. Μήπως ὁ Ρίο Κίντ;

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Μπόμπ Πράυορ. Ὁ Ρίο Κίντ.

Η ΤΑΝ μεσάνυχτα σχεδὸν ὅταν μπήκαν στὸ Βαλίντο. Ἡ πόλι ἦταν ἤσυχη καὶ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος σκοτεινὴ. Ὁ Στήβ Αἰδερν, εἶχε καθαρᾷ ἔργο τὸ ἄλογο τοῦ νεκροῦ π' ἦν Τζαίφ. Ἀρμαντὸς κι' εἶχε κάνει τὴν διαδρομὴ αὐτὴ καταβάλλοντας τεράστια δύναμι θηλήσεως γιὰ νὰ κατανικήσῃ τὴ φυσικὴ τοῦ ἀδυναμίας.

Ὁ Μίλτον εἶχε πάει μαζί με τὸν Ρίο Κίντ στὸ γραφεῖο τῆς Ἐταιρίας Μεταφορῶν ἀφοῦ ἄφησε τὸν Αἰδερν στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Ἡ μὲς Ἐμπερτε εἶχε φτάσει στὸ Βαλίντο κι' ἡ συνάντησι τῶν δύο νέων ἦταν συγκινητικὴ.

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἦταν κλειστή, ἀλλὰ τὸ παράθυρο εἶχε ἀφεθῇ μισάνοιχτο. Διέκριναν τὸν Κέρριγκαν καθισμένο στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν Τζέφ Χάρπερ ὄρθιο μπροστὰ του. Φαίνεται πὼς ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶχε ἀφήσει τ' ἄμαξι του κι' εἶχε ρθῇ νὰ φέρῃ νέα στὸν Κέρριγκαν.

— Ἀνάλαβε ἐσὺ τὸν Χάρπερ, ψιθύρισε ὁ Ρίο Κίντ. Μπορεῖ νὰ τὸν πιάσῃς γιὰ λαθρεμπόριο κι' ἴσως τοῦ ἀποσπάσῃς ὁμολογίες γιὰ τὸν Κέρριγκαν.

Ἀνοίξαν με δύναμι τὴν πόρτα χωρὶς νὰ χτυπήσουν καὶ μπήκαν μέσα. Ὁ Χάρπερ γύρισε ἀπτόμα.

— Τί διάβολο θέλουν τοῦτοι ἐδῶ; οὐρλιάσε.

Ὁ Κέρριγκαν διατήρησε τὴν ψυχραιμία του.

— Τζέφ, εἶπε, νόμιζα πὼς εἶσαι στὸ Σταυροδρόμι τοῦ Διαβόλου γιὰ νὰ συλλάβῃς τὸν Ἀρμαντ.

Ὁ Μίλτον ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Πήγα καὶ ἤρξα, εἶπε. Χάρις σέ σένα ἐβγαλῆ ἀπ' τὴ μέση τὸν Ἀρμαντ. Ἰὰ ἀλλὰ τώρα κυνηγῶ ἕναν ἄλλο λαθρέμπορο. Αὐτόν!

Κι' ἔδειξε τὸν Χάρπερ, προσθέτοντας :

— Χρησιμοποιοῦσε τ' ἀμύξια σας γιὰ νὰ μεταβιῇ κομψὰ Κινέζους. Γι' αὐτὸ τὸν συλλαμβάνω.

— Ὁ Χάρπερ; ἔκανε ὁ Κέρριγκαν καὶ σγκώθηκε. Θ' ἀστείλευσαι ἀσφαλῶς.

— Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ ἐπενέβη ὁ Ρίο Κιντ. Θέλουμε τὸν Χάρπερ γιὰτὶ συμεργάσθηκε μὲ τὸν Ἑλ Μπριμπόν καὶ τὸν ὑπαρχηγὸ τοῦ Ἀλ Πάρσελ γιὰ νὰ ἀπαγάγουν καὶ νὰ σκοτώσουν τὸν Στήβ Αἰδερν.

— Ὁ Αἰδερν εἶναι νεκρὸς; ρώτησε ὁ Κέρριγκαν.

— Ὅχι, παρὰ τίς προσπάθειες τοῦ Χάρπερ, εἶπε ὁ Ρίο Κιντ. Ὁ Ἀλ Πάρσελ τοῦ τὴν ἔσκαψε γιὰ νὰ πάρῃ κι' ἄλλα λύτρα. Ὁ Στήβ ἔφυγε καὶ τώρα εἶναι στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του μὲ τὴν ἀρροδωνιστικιά του.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ζαρώνοντας τὰ φρύδια του ὁ Κέρριγκαν. Γιατὶ ὁ Χάρπερ νὰ θελῇ νὰ σκοτώσῃ τὸν Αἰδερν;

— Γιατὶ ὁ Στήβ εἶχε ἀνακαλύψει πὼς ἔκανε λοβερμπόριο. Εὐτυχῶς δὲν σκοτώθηκε ὁ Αἰδερν. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ στείλῃ τὸν Χάρπερ καὶ μιὰ δεκαετία χρόνια στὶς φυλακὲς τῆς Γιούμα.

— Δὲν θὰ μὲ στείλανε στὴ Γιούμα! οὐρλιασε ὁ Χάρπερ φέρνοντας τὸ χερί στοὺς πιστόλι του. Ἄν ὅμως τὸ καταφέρετε, δὲν θὰ πάω μόνος μου. Θὰ μεὺ κρατήσῃ συντροφικὰ κι' ὁ Κέρριγκαν.

— Τὸ ξέρουμε πὼς ὁ Κέρριγκαν εἶναι συνεννοημένος μὲ σένα, εἶπε ὁ Ρίο Κιντ. Ἰὰ δὲν ἐνοῦμε ἀποδείξεις. Ἄν καταβῶς τὴν ὁλήθε:α νι' αὐτὸν στὸ δικαστήριον, ἡ ποιή σου θὰ εἶναι ἐλαφρότερη...

— Εἶναι τρελλὸς! οὐρλιασε ὁ Κέρριγκαν. Ὑστερα, τὸ ξέρεις καλὰ, Πράυο στὶ ἐγὼ ἔδωσα στὸν συνταγματάρχην Αἰδερν τὰ δεύτερα λύτρα γιὰ νὰ σώσῃ τὸ γυιὸ του.

— Τὸ ξέρω. Καὶ ξέρω γιὰτὶ ἤσαν τόσο χουβαντάς. Ἦσαν βέβαιος πὼς ὁ Στήβ Αἰδερν ἦταν νεκρὸς ἢ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ σκοτωθῇ. Ἦσαν ἄλλως τε, τόσο παλὺ ἐρωτευμένοι μὲ τὴν Κάθριν Ἐμπερτς ὥστε δὲν λογάριαζες τὰ λεφτά.

T

Αἱ νεῦρα τοῦ Κέρριγκαν ἔσπασαν.

— Βγάλε τὸ πιστόλι σου, Τζέι! οὐρλιασε ὁ Κέρριγκαν.

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ πέταξε τὴ λάμπα ἀπὸ τὸ γραφεῖο, πού θυβλίθηκε στὸ σκοτάδι! Τὸ πιστόλι τοῦ Χάρπερ ἀσπράξε. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἐδράντησε καὶ τὸ πιστόλι τοῦ Μίλτον.

Ὁ Κέρριγκαν εἶχε ὁρμήσει πρὸς τὴν πόρτα. Τὴν ἄνοιξε καὶ ἔτρεξε ἔξω. Ὁ Ρίο Κιντ ὥρμησε πίσω του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χερί.

Ἐξω, στὸ σταῦλο ὑπῆρχαν ἄλογα. Ὁ Κέρριγκαν πήδησε σ' ἕνα ἀπ' αὐτά. Ὁ Ρίο Κιντ ἔκανε νὰ πυροβολήσῃ ἀλλὰ μετάνοιωσε. Ποτέ του δὲν χτυποῦσε ἀπὸλυτὸ ἀνθρώπο ἀπὸ πίσω. Δὲν μποροῦσε ὅμως ν' ἀφήσῃ τὸν Κέρριγκαν νὰ ξεφύγῃ.

Ἀπ' ἔξω ἦταν ὁ Σπαθάτος. Ὁ Ρίο Κιντ πήδησε ἐπάνω του κι' ἀρχισε τὴν καταδίωξι τοῦ Κέρριγκαν. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι, τὸ γρήγορον ἄλογο τοῦ Πράυο ἔτρεψε τὸ ἄλογο τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς Ἑταιρίας Μεταφορῶν. Ὁ Κέρριγκαν ἔβγαλε ἕνα πιστόλι καὶ γυρίζοντας πίσω πυροβόλησε τὸν Πράυο. Αὐτὸς ὅμως ἔφερε τ' ἄλγυό του δίπλα στὸν Κέρριγκαν κι' ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν τινάζει ἀπὸ τ' ἔλγυο. Ἀστροπαχία πήδησε κι' αὐτὸς κάτω καὶ κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ κεφάλι τοῦ Κέρριγκαν, πού ἔπεσε ἀναίσθητος στὸ χῶμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πεδοβολητὸ ἀκούσθηκε. Ἦταν ὁ Τζέφ Μίλτον.

— Τὸν σκότωσε, Πράυο; ρώτησε.

— Ὅχι. Οὔτε καὶ τραυματισμένος σοβαρὰ εἶναι. Τὶ ἔγινε μὲ τὸν Χάρπερ;

— Ἐφαγε μιὰ σφαῖρα στὸ χερί καὶ μὲ στὸ πῆξι, ἀλλὰ δὲν εἶναι σπουδαῖα πράγματα. Θὰ μιλῆσῃ στὸ δικαστήριον κι' ἔτσι θὰ πῶνε μαζί μὲ τὸν Κέρριγκαν στὴ Γιούμα.

Ἐσφιξε τὸ χερί τοῦ Ρίο Κιντ κι' εἶπε:

— Αὐτὸ βέβαιον δὲν θὰ κινή τὴν Ἀριζόνα παρὰδεσο, ἀλλὰ εἶναι ἕνα δῆμα πρὸς τὸ δράμο αὐτό. Κι' ἂν ὁ Ρίο Κιντ θελῇ νὰ μείνῃ λίγο ἐδῶ...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Ρίο Κιντ μὲ τὸν Τσελεστινὸ Μιρέλς ἀποχωρήτησαν τὸν Στήβ Αἰδερν, τὴν Κάθριν Ἐμπερτς καὶ τὸν συνταγματάρχην Αἰδερν.

Κάπου ἄλλου θὰ εἶχαν τὴν ἀνάγκη τοὺς πάλι. Κάπου θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ ὁ νόμος. Βλέποντας τοὺς δυὸ νέους τὸν Στήβ καὶ τὴν Κάθριν, ἀγκαλαισμένους νὰ τοὺς κάνουν χαρετιστήρια νεύματα μὲ τὸ χερί, ὁ Πράυο εἶπε στὸ Μιζκανὸ φίλο του:

— Βάμος, Τσελεστινὸ!

ΤΖΟΖΕΦ ΤΣΑΝΤΓΟΥ·ΙΚ

Μετὰφραστis: Βασ. Κοχλατζή

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑΣ

(THE BAYADERE'S SECRET)

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΥΠΕΡΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Υπό: HERMAN LANDON

ΜΑΘΕΤΕ, λοιπόν, ότι δεν άστει-
εύεται: ο Σούμερ!

— 'Αλλά ούτε και ο «Λωπο-
δύτης Φάντασμα»!

— 'Ο «Λωποδύτης Φάντασμα» είναι
πολυμήχανος. Τόν γνωρίζω. 'Αλλά
μά κι' ανέλαβε την καταδίωξή του ο
ινοπέκτορ Σούμερ, γρήγορα θα τελειώ-
ση ή κοριέρα του.

— Κι' εγώ υποστηρίζω ότι ο «Λωπο-
δύτης Φάντασμα» είναι ασύλληπτος!

— Άστειό πράγμα! Στάθηκε, απλού-
στατα, τυχερός. Τώρα όμως, με τόν
ινοπέκτορ Σούμερ, βρήκε τόν μάστερά
του. Μια άπ' αυτές τις μέρες θα τόν
δούμε με τις χειροπέδες.

— Μπα!

— 'Ο Σούμερ είναι ο πιο ικανός
ντέτεκτ:6 της Σκώτλαντ Γουάρδ. 'Η υπο-
μονή του και ή έπιμονή του δεν έχουν

όρια. 'Εργάζεται άθδρυβα, αλλά μεθο-
δικά. Είναι σ'εγανό ποτάμι. Μην ξεχνά-
τε τις έπιτυχίες που έσημείωσε ως
τάχα.

— Ναι, αλλά σημειώσατε ότι για
πρώτη φορά στή ζωή του τά βάζει μ'
απλήτολο της σατανικότητας του «Λω-
ποδύτη - Φάντασμα».

— Κι' ο «Λωποδύτης - Φάντασμα»
για πρώτη φορά στή ζωή του θά μετρη-
θι με τόσο ικανό δώκτη. 'Ο άγων θά
είναι πρσχύτατος, αλλά δεν μπορεί πα-
ρά νά τελειώσει με τó θρίαμβο του Σού-
μερ.

— Θα γελοιοποιηθι κι' ο Σούμερ
όπως και όλοι οι άλλοι όσοι προηγήθη-
σαν στήν καταδίωξι αύτου του σατα-
νά.

— Στοίχημα!

- Πρῶτον;
- Δέκα σείς ἑκατὸ ἐγώ!
- Προθεσμία;
- Δυὸ μῆνες!

Δέκα σιγάματα ἀνοίξαν γιὰ ν' ἀπαντήσουν στὴν πρόσκλησι τοῦ φανταστικοῦ θαυμαστοῦ τοῦ λωποδύτη Σούμερ.

— Δέχομαι τὸ σιγῆμα!

Ἡ συζήτης αὐτὴ δὲν γινόταν οὔτε στὸ δρόμο, οὔτε σὲ κανένα δημόσιο κέντρο, οὔτε σὲ καμμιά λέσχη. Γινόταν μέσα στὸ καπνιστήριο τοῦ Δημαρχεῖου τοῦ Λονδίνου, κατὰ τὴν ἐσπερίδα ποὺ εἶδνε ὁ Λόρδος - Δήμαρχος, πρὸς τιμὴν τοῦ παρεπιδημοῦντος μαχαραιγιά τῆς Σιγκαπούρης.

Ἀλλὰ ποίος ἦταν αὐτὸς ὁ σατανᾶς ποὺ ἀπασχολοῦσε τόσο πολὺ τὴν κοινὴ γνώμη τοῦ Λονδίνου καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κύκλου;

Ποῖα ἦσαν τὰ κατορθώματά του;

Ἕνας μυστηριώδης διαρρήκτης, ὁ ὁποῖος διάλεγε τὰ θύματά του κατὰ κανόνα μέσα στὸν κύκλο τῶν ἀσυνειδητῶν ἐκείνων πλουτοκρατῶν, ποὺ μετὰ τὴν ἐπιτηδεσιότητά τους καὶ τὴν ἀσυνειδησία τους θησαυρίζουν εἰς βάρος τῶν ἀδυνάτων.

Θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ, τῆς παγκοσμίου φήμης μυστικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἀγγλίας, τὴν γελοιοποιούσε κάθε τόσο μετὰ φανταστικά καὶ ἀπίστευτα κατορθώματά του, ἀλλὰ καὶ τὴν βοηθοῦσε ἐκ τοῦ ἀφανοῦς κάθε φορά, ποὺ γνόταν κάποιο σκοτεινὸ ἐγκλήμα, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ κανεὶς ἀδῶς.

Φυσικά, γύρω ἀπὸ τὸ αἶμά του γεννήθηκαν χίλιοι θρύλοι, στὸ τέλος δὲ μὲς ὑπερίσχυεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κάποτε θὰ εἶχε κατηγορηθῇ καὶ καταδικασθῇ ὀδῶκα ἀπὸ τὴν Σκώτλαντ Γυάρδ καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὰ κατορθώματά του ἀπεδείκνυε τὴν ἀνεπάρκειά της. Ἔτσι ἐξηγεῖτο καὶ τὸ ἀδιαφάνος ποὺ εἶδεινε ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καὶ πρὸς ποὺ γινόταν κάποιο σκοτεινὸ ἐγκλήμα.

Ὅπως εἶπα, μιὰ καὶ μόνη λεπτομέρεια τῆς δράσεως τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα» ἦταν ἐξακριβωμένη.

Ὅτι ἐργαζόταν ὀλυμόναχος, χωρὶς συντρόφους καὶ βοηθούς.

Ἡ συζήτης γιὰ τὰ κατορθώματά του ἐξακολουθοῦσε μέσα στὸ καπνιστήριο τοῦ Δημαρχεῖου μετὰ τὴν ἰδία ζωηρότητα, ὅταν ἔκαστε τὴν ἐμφάνισί του γελαστός καὶ εὐδιάθετος ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Νάιλ, ἕνας νέος ἡλικίας τριάντα περὶπου χρόνων, ψηλός, συμπαθητικός, μετ' ἀθλητικὸ παρῶστημα καὶ διαπαραστικὸ βλέμμα.

Ἦταν ἕνας νέος παρζήτητος στὰ σαλόνια τῆς ἀριστοκρατίας, ὅπου εἶχε πρωτοεμφανισθῇ πρὸ ἐνὸς χρόνου καὶ ἦταν οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος.

— Ἔλα, Μάρτεν! Ἐλεπες ἀπὸ τὴν συζήτησι.

— Σοιχηματίζω ὅτι συζητεῖτε γιὰ τὸν «Λωποδύτη - Φάντασμα»!

— Κι' ὑπάρχει ἄλλο θέμα συζητήσεως στὸ Λονδίνο! Κατάτησε ὁ ἀνθρώπος τῆς ἡμέρας! Μὰ γιὰ φαντοσθῆτε! Τρεῖς ἀριστοτεχνικὲς διαρρήξεις μέσα σὲ μιὰ βδομάδα! Τὸ πρᾶγμα καταπνέ ἀπίστευτο!

— Φαντάζομαι τὴν ἀναστάτῳσι τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ!

— Τί γνώμη ἔχεις γιὰ τὸν ἱσπéκτορ Σούμερ, ποὺ ἀνέλαβε τὴν καταδίωξίς του;

— Ὁ καλύτερος ντέτεκτιβ τῆς Ἀγγλίας. Ἀντάξιός ἀντίπαλος αὐτοῦ τοῦ εὐχάριστου σατανᾶ.

— Ἐλπίζεις στὴν ἐπιτυχία τοῦ Σούμερ;

— Δὲν θὰ στοιχηματίζα μολονότι ἀναγκάζω τὴν ἱκανότητα τοῦ Σούμερ. Ὅπως εἰπότε ὅμως, εὐχομαι στὸν Σούμερ, ὁ ὁποῖος μὲ εἶναι συμπαθέστατος, ὅση δυνατὴ ἀποτυχία. Γιατί, γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀμαρτία μου, εἶμαι ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα».

— Δὲν εἴσθε ὁ μόνος.

— Μὰ δὲν κάνεις κανένα κακὸ ὁ ἀνθρώπος. Ἐκείνους ἀμείνικο πόλεμο ἐναντίον τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ καὶ τὴν ρεζιλεύει κάθε τόσο.

— Καὶ ὅσοι εἶναι παρατηρημένο ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν πείραξε τίμιον ἀνθρώπο.

— Κλέβει τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς ἀφήνει τὸ περίφημὸ ἐπισκεπτήριό του: «Ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἀδυσκρίσια μου καὶ ὑπόσχομαι νὰ ἐπιστρέψω τὰ κλοπιμαῖα, ὅταν καταθέσῃς τὸ δέκατον τῆς ὀξείας των στὴν «Εταιρία Προστασίας τῶν Ζώων». Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα»!

— Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι τὰ ἐπιστρέφει τόσο μυστηριωδῶς, ὅσο μυστηριωδῶς τὰ κλέβει!

— Δὲν βρίσκετε κύριοι, ὅτι ἀρκετὰ ἀσχοληθήκαμε μ' αὐτὸν τὸν κύριο; Πάμε καὶ ὡς τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἀνὸς γιὰ τίποτ' ἄλλο, γιὰ νὰ θαυμάσουμε τοιαύτα στὴν τὴν περίφημην ζώνην τοῦ Μαχαραιγιά μετὰ δεκαοχτὼ μόνυπετρά της. Λένε ὅτι εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμον κόσμημα.

ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ τοῦ Λονδίνου παρουσιαζε δὴ φαντασμαγορικὴ ἐκείνη τὸ βράδι. Εἶναι πασίγνωστο ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ δὲν λογαριάζουν τὰ ἔξοδα ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιδεῖξουν στοὺς ἐπίσημους ξένους τῶν τῶ ἀλλοτρίων μεγαλειῶν τοῦ Βρετανικοῦ Λέοντος. Ὁ μαχαραιγιάς τῆς Σιγκαπούρης δὲν ἦταν κοινὸς ἐπισκέπτης τῆς Βρε-

πανικής πρωτεύουσας. "Ανθρωπος έ-
ξαιρετικής μορφώσεως, πιστός φίλος
της 'Αγγλίας, θαυμαστής τῶ ἀνγλικού
πολιτισμοῦ, κάτοχος μυθώδους περιου-
σίας καὶ βοηθητικὸς ἀρχηγὸς τῶν
ταῦ περὶ τοῦ ἐκ-απομυσθίων ποταμῶν ὑ-
πηκόων ἦταν ὁ κυριώτερος πολέμιος τῶν
θεσφίων τοῦ Γκάντι.

Βέβαια τὸ μᾶτι τοῦ υἱοστροφῆς δὲν
ἦταν δυνατό νὰ θαμπωθῇ ἀπὸ μιὰ τέ-
τοια ἐσπερίδα, οὔτε κ' ἀπὸ τὸ φαν-
τασμαγορικὸ διάκοσμον τῶν αἰθουσῶν
τοῦ Δημαρχείου.

Οἱ ἐσπερίδες ποὺ ἔδινε κάθε τόσο
στὸ παραιομυθένιο παλάτι τοῦ στὴν δχθῆ
τοῦ 'Ιεροῦ Γάγγη, εἶχαν τόση μεγαλο-
πρέπεια, ὥστε θὰ μπορούσε ἀέ ὀλγγα
νὰ χαρακτηρισθῇ τὴν ἐσπερίδα τοῦ λόρ-
δου Δημάρχου ὡς ἀστείότητα.

Οἱ αἰθουσες τοῦ Δημαρχείου φαίνον-
ταν φτωχὲς στὰ μάτια τὰ δικά του.
Θὰ μπορούσαν ἴσως - ἴσως νὰ παρα-
δληθοῦν μὲ τοὺς ἀπέσπαστους θαλάμους
τῶν σωματοφυλάκων του.

"Ἐπειτα τὰ κοσμήματα ποὺ ἔβλεπε
νὰ στολίζουν τὰ κεφάλια, τοὺς λαιμοὺς
καὶ τὰ χεῖρα τῶν ὁραίων γυναικῶν,
ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἐκεῖ μέσα, θὰ μπο-
ροῦσαν ὅλα μαζί, καὶ ποὺ μὲν ἡ-
μίαν του ἴσως, νὰ ἀνταλλάξουν μ' ἓνα
καὶ μόνο μονόπετρο διαμάντι ἀπὸ τὰ
δεκαοχτὼ ποὺ λαμπρύνοντο στὴν πε-
ρίφημη ζώνη του. Τέλος, ὅσο γιὰ τὶς
ὁμορφες γυναῖκες ποὺ τὸν περιστοιχι-
ζαν, ὅλες μαζί δὲν ἄξιζαν γι' αὐτὸν οὔ-
τε μιὰ ρυθμικὴ κίνηση τῆς πιδ ἀδέξιας
μπαγιαντέρας του.

Σὰν πολιτισμένους ὁμως ἄνθρωπος,
ποὺ ἐσπούδασε στὴν "Οξφόρδῃ, δὲν
μποροῦσε παρὰ νὰ ἐκτιμῇ τὸ ζήλο
τοῦ Λόρδου Δημάρχου, ὁποῖος εἶχε
κάμει, ὅτι τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, γιὰ
νὰ τοῦ ἀφήσῃ ἀλησμόνητη τὴν ἐσπερί-
δα ποὺ ἔδινε πρὸς τιμὴν του.

"Ο,τι πιδ ὁμορφ, ὅτι τὸ πιδ εὐ-
γενικὸ καὶ κομψότερο εἶχε νὰ ἐπιδέξῃ
ἡ Βρεταννικὴ πρωτεύουσα, κυκλοφοροῦ-
σε ἐκεῖνο τὸ βράδι στὶς ὀλόφωτες αἰ-
θουσες τοῦ Δημαρχείου.

"Ὁ θαυμασμός ὁμως ὅλων τῶν καλε-
σμένων τοῦ Λόρδου Δημάρχου δὲν πε-
ριοριζόταν στὴν περίφημη ζώνη τοῦ μα-
χαραγιά. Εἶχε μοιρασθῇ:

— Οἱ γυναῖκες θαύμαζαν τὴ ζώνη, πᾶ-
νω στὴν ὁπεῖαν ἀστράφταν τὰ δεκαο-
χτὼ μονόπετρα, κ' οἱ ἄντρε- τὰ θε-
σπέσια μάτια μιᾶς ἐξωτικῆς ὁμορφιάς.
Τὰ μάτια τὰ ἀνεύροτοκα τῆς λαίδης
Λάουντερ!

Δὲν ἦταν ἀπλῶς ὁραία γυναῖκα· ἡ
Λαίδη Λάουντερ! Δὲν ἦταν ὁ τύπος
τῆς «μοιραίας» γυναίκας, τῆς «βάρυ-
που» μὲς παρουσιάζει κάθε τόσο ὁ κινη-
ματογράφος. "Ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ
μποροῦσε νὰ γίνη μεῦσα ποητῶν, νὰ
ἐμπνεύσῃ ἀριστουργήματα σὲ ζωγρά-

φους καὶ γλύπτες ἢ, καὶ ἄκουη, νὰ ἐμ-
πνεύσῃ ἐκλήματα σὲ ἀρρωστημένες
φαντασίες.

Τὴν πραγματικὴ καπαγωγή τῆς σει-
ρήνης αὐτῆς κανεῖς δὲν τὴν ἐγνώριζε.
"Ἦταν μονάχα γνωστὸ, ὅτι ὁ Λόρδος
Λάουντερ, ἓνα ἀξιολύπητο καχεκτικὸ
ἀνθρωπάκι, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐσπε-
ρίδος εἶχαν ἀπαγορευθῇ σ' ἓνα μικρὸ
διαμέρισμα κ' ἔπαιζε μπριτζ, τὴν εἶχε
γνωρίσει καὶ τὴν εἶχε παντρευθῇ πρὸ
δύο χρόνων στὴν Καλκούα.

"Αὐλοὶ ἔλεγαν ὅτι ἦταν μιγάς τῆς
Μαλασίας, ἄλλοι ὑπεστήριζαν ὅτι ἦ-
ταν νόθος κόρη ἐνὸς ὑπασιστατοῦ τοῦ
ἐκθρονισθέντος βασιλέως τοῦ "Αφгани-
στάν "Αρσανουλᾶ καὶ μιᾶς Κικασίας
πριγκίπισσας, ἄλλοι ἐπέμεναν ὅτι ἦταν
μπαγιαντέρα σ' ἓνα ναὸ τοῦ Δελχί καὶ
σχεδὸν ὅλοι ἐσκέπταντο, ὅτι δὲν ἦν· ἔ-
φυ νατὸν νὰ μὴν εἶχε γνωρίσῃ στὴν Καλ-
κούα μὲ τὸ μαχαραγιά τῆς Σιγκα-
πούρης.

"Υπάρχον καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ μὲ
μασημένα λόγια καὶ μερικοὺς χαρα-
κτηριστικoὺς μορφασμοὺς, ἄφηναν νὰ
ἐννοηθῇ ὅτι ὁ μαχαραγιά τῆς Σιγκα-
πούρης εἶχε κάνει τὸ ταξίδι τοῦ στο
Λονδίνο μόνο καὶ μόνο γι' αὐτὴ.

"Ἔνας μονάχα ἀπὸ τοὺς καλεσμένους
δὲν ἔδινε μεγάλη προσοχὴ στὴν παρου-
σία τῆς ὥρασιας Λαίδης Λάουντερ...
γιατὶ τὸν ἐδιέφερε οὐσιαστικώτερα ἡ
ἀνεκτίμητη ζώνη τοῦ μαχαραγιά.

Καὶ ὁ ἓνας αὐτὸς ἦταν ὁ ἀριστοκρά-
της Μάρτεν Ντάλ.

ΓΞΑΦΝΑ, ἐνῶ ὁ Μάρτεν
Ντάλ ἦταν προσηλωμένος στὴ ζώνη τοῦ
μαχαραγιά καὶ ἡ συμπαθητικὴ τῶν αὐ-
σιογενωμῶν εἶχε πάρει ἄλλοκοτὴ ἐκφρα-
σι, αἰσθάνθηκε ἓνα χερί νὰ περνᾷ
φιλικὰ στὸ μπράτσο του καὶ στρεφόμε-
νος ἐσφισμένους ὀπίσκεισε τὴν
ντέ-εκτ:6 Σούμερ, ὁ ὁποῖος χαμογελοῦ-
σε αἰνιγματικά.

— Γεῖ σου, Σούμερ. "Ἐδῶ κ' ἐσύ;
— Λεῖπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴν Σαρα-
κοστή;

— Καλεσμένος τοῦ Λόρδου Δημάρ-
χου;

— Μᾶλλον ἀπρόσκλητος...

— "Α!...

"Ὁ ὑπὲκτορ Σούμερ ἦταν ἓνας ἄν-
δρας σαρρανταπέντε περίπου χρόνων,
κανονικὸς ἀναστήματος, παχύσαρκος,
ροδοκόκκινος, φαλακρὸς καὶ μὲ παρυσ-
σιαστικὸ μορσαστοῦ. "Ἡ ἀγαθὴ φυσιογνω-
μία του κόψε ἄλλο παρὰ τὸ ἐπ'ἀνγλε-
μὰ του ἐπρόδεδε, ὁμως μερικὲς στιγμῆς,
τὸ βλέμμα του γνόταν πασχὺ καὶ δια-
περαστικό. Τὸ βάδισμά του ἦταν βάρ-
δισμα ἀνθρώπου ἀσθματικoῦ, ἡ εὐκινη-
σία του ὁμως ἦταν φανταστικὴ καὶ
πολλὲς φορὲς οἱ συνάδελφοί του καὶ οἱ

κακοποιοί τον είδαν να ανεβαίνει απνευστί τοια πρία τα σκαλοπάτια τασσάρων ή και πέντε πατωμάτων, να σκαρφαλώη σαν αλκυονας σε δένδρα ή και να περδάη από προάθρονα ύψους πέντε μέτρων σαν λαοττημένες.

Έκεινη τη στιγμή το βλέμμα του ήταν διαπεραστικό, αλλά δεν στάθηκε ικανό να πτοήσει το βλέμμα του Μάρτεν Ντάλ.

— Οι έντυπώσεις σου, Σούμερ, για την έσπερίδα του λόρδου Δημάριου;

— Για την ώρα δεν έχω. Μπορεί να σχηματίσω κατά τις πρωινές ώρες. Οι δικές σου;

— Σχηματισθήκανε από την πρώτη στιγμή που πείνησα το πόδι μου έξω μέσα.

— Ευνείκες ή όχι;

— Και και και όχι.

— Τι έννοιες;

— Ότι όλος ο κόσμος, που είναι άποψις έξω ήλθαί.

— Μπα; Είμαι περίεργος ν' ακούσω πως σκηνοθετείς αυτή τη γιάτση.

— Όλος αυτός ο κόσμος έχει μάτια και δεν βλέπει;

— Τι πράγμα;

— Εκείνο, που βλέπω εγώ αυτή την στιγμή και που έπρεπε να βλέπουν όλοι. Ποι πόντων σου.

— Έσύ δεν μπορείς να βλέπεις άλλο από την ζώνη του μαχαρογιά της Σιγκαπούρης.

— Μα φίλε μου, την ζώνη την θαυμάζουν όλοι και γι' αυτό δεριόδε τους χαρακτηρίζω ως ηλίθιους και στραβούς.

— Τότε... δεν μπορείς να καταλάβω.

— Μην κουράζης το μυαλό σου, Σούμερ, και δεν θα καταλάβεις. Όπωςδήποτε, για να παρώσης την ώρα σου, θύμωσε λιγάκι μερικές κατηγορίες φηγούρας της ούμπρας, που θ' χορέψω με την υποαία αυτή ομορφιά.

Κι' αφήνοντας τον αστυνομικό, έπλησίασε τη Λαίδη Λάουιντερ, υπερίληθη, της έπροσφερε τόν βραχίονα του και σε λίγο έγκλισε να στροβιλίζεται κι' αυτός άσχετος σ' εκατό άλλα χορευτικά ζευγάρια.

Ο Σούμερ άκούμπησε τις πλάτες του στην πόρτα και παρακολουθούσε με φαινομενική ασυφορίη το νουό, το βλέμμα του όμως δεν άφηγε ούτε στιγμή τόν Μάρτεν Ντάλ, προ πάντων κατά τις στιγμές που νορδύτος πλησίαζε τόν μαχαρογιά της Σιγκαπούρης, που έχοσε κι' αυτός με την γυναίκα του πρωτευού της Γαλλίας.

ΕΠΗΤΡΕΨΑΤΕ μου να σας πω, ότι χορεύετε θρυμμάτια. Λαίδη, λέει ύστερα από λίγο ο Μάρτεν Ντάλ στην ώραία του ντόμα.

— Είναι τόσο εύκολοι αυτοί οι χο-

ροί!

— Δεν άμφε-βάλλω ότι θα χορεύετε και τού άνατολίτικους.

Η Λαίδη Λάουιντερ τόν κύτταξε αλόκοτα στα μάτια.

— Υπνθέτετε λοιπόν και σεις, όπως και πολλοί άλλοι έξω μέσα, ότι υπήρξα μπαγααντέρας στο Δελχί;

— Ω! Λαίδη! Άν δεν υπήρξατε μπαγααντέρα, πραγματική μπαγααντέρα...

— Συναχρίσατε... Γιατί δεν τελειώσατε την φασί σας;

— Αυτό θα ήταν άπογοητευτικό για μένα.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί είμαι λάτρη της Άνατολής και θα χάσω κάθε ιδέα για τις μπαγαντέρες.

Η Λαίδη Λάουιντερ άνοιξε το στόμα της ν' άπαντήσει αλλά έεινε τη στιγμή ο Μάρτεν Ντάλ στροβιλάττησε και λίγο έλειψε να πάση με την ντόμα του, αν δέ έπαφταν κι' δυο πάνω στον Άσάπτη μεγαλοαία.

— Ω! Τι όδέξιος χορευτής που είσθε, μίστερ, τού έπρεπε να κλονογώνισα ή άραία γυναίκα. Κι' όμως στους πρώτους γύρους έπήγατε θρυμμάτια! Μήπως σας έδούλσαν οι άκαλαμπές της ζώνης τού μαχαρογιά;

— Μόλλον με έλάτισε το σκοτεινό σας βλέμμα, Λαίδη...

— Για το Θεό, μίστερ Ντάλ! Προσέξτε! Ο μαχαρογιάς πλησιάζει και πάλι! Θα έσαστροβιλάττησε!

— Γνωρίζετε το όνομά μου;

— Εί! Έννοώ ν' άποτελώ εξαίρεση; Όπου πηγαίνω. Όλος ο κόσμος έδώ προσέγει την ζώνη τού μαχαρογιά.

— Και την όμορφιά σας.

— Ναί... Υπάκουον και μερικοί χαζοί, έλλάξ είναι βέβαια, ότι έσεις δεν είσθε ιε αυτών.

— Και όμως...

Δεν σας πιστεύω, μίστερ Ντάλ. Έγώ, λοιπόν, δεν έπρόσεξα την περιφημη ζώνη. Έπρόσεξα έσως και άπόδει εις ότι έφρόντισα να μάθω το όνομά σας.

— Αυτό με κολακεύει, Λαίδη...

— Ναί; Ίσως όχι... Όπωςδήποτε, είναι λιγάκι έπικίνδυνο για σας μίστερ Μάρτεν Ντάλ. Ίσως έτρε νύληστα, για το συμφέρον σας, δεν θα έπρεπε να είχατε χορέψι μαζί μου αυτό τόν χορό.

— Έπικίνδυνο;... Τι θέλετε να πητε, Λαίδη;

— Ότι μια από αυτές τις μέρες θα άπολαύσετε και το σπάνιο, αλλά έπικίνδυνο θέαμα, ένδε προσωπική γορού μιας πραγματικής μπαγααντέρας. Είμαι βέβαια, ότι δεν με καταλαβαίνετε.

— Όμολογώ.

— Τόσο το χειρότερο και για τους δυο μας. 'Ο χορός τελείωσε. Με συνοδεύετε, παρακαλώ ως τον αύγου μου.

— 'Ο Μάρτεν Ντάλ, απορώντας, την συνόδευσε ως το μικρό Ιδαίτερο όπου ο λόρδος Λάουντερ, τον όποιον για πρώτη φορά έβλεπε, έπαιζε μουσική.

— Φίλε μου, λέει: ή ώρα για γυναίκα στον Λάρδο, να σάς συστήσω τον μίστερ Μάρτεν Ντάλ. Χωρεύει θαυμάσια, αλλά κάνει και θαυμάσιες καραμπόλες.

Τό αξιολύπητο καρχακτικό άνθρωπάκι σπρόκθηκε, έσφει το χέρι του Μάρτεν Ντάλ, χωρίς να παραφέρει λέξη, εσκαμμένη στη θέση του. Λες και πολύ λίγο τον ενδιέφερε τόνος ή σύσταση και ή παρουσία του Μάρτεν Ντάλ, όσο και ή παρουσία της ωραίας συζύγου του.

— 'Ο Μάρτεν Ντάλ άφησε την μουσική κώδη ντέμα του και έπέστρεψε στον Σούμερ ό όποιος δεν είχε εγκαταλείψει τη θέση του.

— Λοιπόν, Σούμερ; Σου άρέσουν οι νέες φιγούρες της ρούμπας;

— Μά από αυτές με άνησχύσε, αλλά βλέπω άκόμη τη ζώνη του μαχαράγια στη θέση της κι' έτσι δεν μπορώ να καταλαίσω... σε τί χρησίμευε!

— Ύστερα από λίγο ό Μάρτεν Ντάλ έφυγε από τό Δημαρχείο με την σέψι του γεμάτη από την άνάμνηση της Λαίδης Λάουντερ και τά μυστηριώδη της λόγια.

ΚΑΤΑ τις έξη τό πρωί, ό ίνσπéκτορ Σούμερ έξύπνησε ξαφνιασμένο.

Τό κουδούνι του τηλεφώνου χτυπούσε έπίμονα και έξακολουθητικά.

Κατέβηκε άκουσέν τον π.ε.ε.σ από τό κρεβάτι του και προχώρησε στο πλαίσιο δωμάτιο, όπου βρισκόταν τό τηλεφώνον, βλαστημώντας.

— Ποός διάβολος είναι πρωί - πρωί! Δεν είναι μιά ώρα που έπασα να κοιμηθώ...

— Άλλό - άλλο!... 'Ο 'Ισιος... Τί; Μή με τρελλάνετε!... 'Ο μαχαράγιας της Σιγκαπούρης δολοφονημένος!... Πώς; Πού; Δεν είναι ευθ' ώρες που έφυγα από τό χορό του Δημαρχείου; με τον Λάρδο και την Λαίδη Λάουντερ!... Στο πεζοδρομίο του μεγάρου Λάουντερ;... Σ' ένα τέταρτο είμαι εκεί!...

— Έκρέμασε τό άκουστικό. γύηθηκε δισακτικά - δισακτικά και κατέβηκε τρία — τρία τά σκαλοπάτια του.

— Όταν τό ταξί που τον μετέφερε στομάτησε μπροστά στο μέγαρο Λάουντερ, ή αστυνομία είχε κιάλας σχηματίσει κορδόνι για να έμπέδση τό πλήθος των περιέργων να πληρώση τό πτώμα, που βρισκόταν έσπλημένο καταμεσής του πεζοδρομίου, λίγα βήματα πρό της πόρτας του μεγάρου.

— 'Ολάνθροσ τό έπιτελείο της «Σκάτλαντ Γυάρδ», δικαστικοί και ιατροδικασταί, διοκόντουσαν κιάλας έπί τό που.

— 'Ο ίνσπéκτορ Σούμερ πήδησε από τό ατακίνητο πρίν αυτό «σπλ - καλά στοματική και έτρεξε προς αυτούς:

— Πώς έγινε τό έγκλημα;

— Μυστήριο. Σε περιμενουμε να μάς πη: άν παρατήρησε τίποτε τό ύποπτο στο χερό του Δημαρχείου.

— Τό παραμικρό ύποπτο στο χορό; Πώς βρέθηκε στη μέση του πεζοδρομίου δολοφονημένος;

— Οί Λάουντερ κατέθεσαν ότι ό μαχαράγιας τους συνόδευσε ως τό μέγαρο και δέχτηκε να πάρη μαζί του ένα λκιέρ. Μια τό λκιέρ, τους καλημέρησε και έφυγε. Στην πόρτα παρέμενε τό ατακίνητό τους για να τον πάη ως τό ξενοδοχείο του. Ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας, ό σωφέρ των τους είδοποίησε για τη δολοφονία.

— 'Ο σωφέρ τί κατέθεσε στην προανάκριση;

— Ισχυρίσθη ότι άπεμακρύνθη πέντε λεπτά από την πόρτα του μεγάρου, για να πάρη βελίνα και ότι όταν έπέστρεψε, είδε τό πτώμα στο πλακόστρωτο.

— Περιήργο! Μετετοπίσθη τό πτώμα καθόλου;

— Όχι. Τώρα ό,τι τελείωσε ό ύπάλληλος της σημάνσεως και έτσι θα μπορούσαμε και να το μετετοπίσουμε και να σχηματίσουμε γνώμη για τον τρόπο της οοιφονίας.

— 'Α' άρχίσουμε, λοιπόν...

— 'Ο Σούμερ γονάτισε πλάι στο πτώμα και άφ' ύ προσέξε λίγες στιγμές μια πληγή του άοισταρού κρατάρου, κύτταξε προσεκτικά τον λαμιά και κατόπιν τό σόμα, από τό όποιο είχε τρέξει λίγο αίμα.

— Τελείωσα, λέει σε λίγο. Να μεταφερθώ άμέσως τό πτώμα στο νεκροτομείο για την νεκροψία. 'Ως προς τον τρόπο της δολοφονίας μπορώ να σάς τον άναπαράστήσω. 'Ο μαχαράγιας βγήκε στον δρόμο κι' έκλεισε την πόρτα ξεπύλω του. Είπε ότι ό σωφέρ δεν ήταν στην θέση του κι' έβρισε ίσως νερικά βήματα περιμετρικά τον. Ξαφικά, τον πλησίασε ό δολοφόνος και τού έδωσε μιά τρομερή γροθιά στο κάτω σαγόνι, σπάζοντάς τ υ κυτ' όό. τος. Νό. τά δυό δόντια, που τά μάζεμα από χάμα, βουτηγμένα στο αίμα. 'Ο μαχαράγιας ώπτοσός δεν έπεσε με την τρομερή αυτή γροθιά.

— Μεταχειρίσθηκε, ίσως, άμερικάνικη γροθιά;

— Όχι. Είναι γροθιά χεριού. 'Αν μεταχειριζόταν άμερικάνικη γροθιά, θα του άφηνε στο σαγόνι σημάδια, που δεν θα μου διέφευγαν. 'Ο δολοφόνος έδωσε

μεγάλη δάσι στη δύναμη της γροθιάς του. Καί τώρα, παρατηρήσατε την πληγή του κροτάφου. Είμαι κι' αυτή μια ύπερφυσική γροθιά χεριού, τόσο δυνατή, που του έξισχισε την επιδερμίδα. Την βλέπετε την επιδερμίδα ξεσχισμένη και μετατοπισμένη; Αν ήταν ομοειδική γροθιά, με τη δύναμη πύπτουσε, θά τραπούσε ασφαλώς το κρανίο και δεν θα μετετόπιζε κατά δύο εκατοστά την επιδερμίδα. 'Ο μαχαραγιάς όμως δεν έπεσε κι' αυτή τη φορά. Ήταν κι' αυτή άθλητης. Αιυήθηκε σαν τέλειος σπάς-σάμν πού ήταν, χωρίς να ζητήσει βοήθεια. 'Ο δολοφόνος, πού δεν περίμενε τέτοια αντίσταση, έσφξε τόν λαμό του αντίπαλου του. Τόν έσφιξε μάλιστα τόσο δυνατά, ώστε κυττάξε τα άποτελέσματα! Τα νύχια του έξισχισαν την σάρκα και έκοψαν την καρωτίδα του θύματος, του όποιου τα μέλη παρέλυσαν και έπεσε. Τότε ο δολοφόνος έσκυψε διαστικτά - διαστικτά στη ζώνη καί...

Άλλά ο Σούμερ δεν τελείωσε την φράση του. Καθώς παραμέριζε μια δίπλα του μεταξένιου καφτανού του θύματος, διάκρινε ένα άσπρο χαρτάκι καρφισωμένο. Τό εξακαρφίσωσε προσεκτικά, τό κύτταξε και έγινε κατάχλωμος:

— 'Ω!... 'Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα»!

— Άδύνατον! 'Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» δεν είναι δολοφόνος.

— Διαβάστε! Οί συνηθισμένοι όροι του! Είναι τό περίφημο έπίσκοπηριό του!

Η ΩΡΑ θα ήταν δέκα περίπου, όταν ο Μάρτεν Ντάλ ξέυπλησε και πρίν σμάνη στον πιστό υπηρέτη του Μπιλκίγκ για τό πρωινό του πρόγευμα, ξεβίδωσε τό άσημένιο πόμολο του κρεβατιού του, έβγαλε μέσα από αυτό ένα μικρό πραγματάκι και πλησίασε στο παρόθυρο.

Ήταν μια μικρή άγκράφα από πλατίνη και νεφρίτη και στη μέση είχε ένα θαυμασίο μούρο μαργαριτάρι, μεγάλο σαν φουντούκι.

Άφού τό θαύμασε λίγο, ψιθύρισε σαν νάθελε μ' έκρυψη ο ίδιος τη σκέψη του:

— Θαυμάσιο! Άνεκτίμητο! Μοναδικό στον κόσμο! Άν ο φίλος μου Σούμερ τό έδλεπε στα χέρια μου, τότε θι καταλάβαινε για ποιο λόγο χθες βράδι, στον χορό, χαρακτήριζα ως ήλθις και στραβός όλους εκείνους πού εξαύμαζαν την ζώνη του μαχαραγιά.

Τό ξαναποθετίσε μέσα στο πύγγλο του κρεβατιού και έθήκανε στον Μπιλκίγκ, ο όποιος του έφερε τό γάλα του και τίς πρωίνες έφημερίδες των τελευταίων εκδόσεων.

Μόλις ο υπηρέτης βγήκε από τό δωμάτιο, ο Μάρτεν Ντάλ άνοιξε μια από

τίς έφημερίδες και έμεινε άπολιθωμένος.

Μεγάλοι χτυπήσι επτάστηλο: τίτλοι, τελευταίως εκδόσεως τόν πληροφορούσαν ότι κατά την πέμπτην πρωινήν βοέθηκε στο πλακόστρωτο ένός πεζοδρομίου δύο θήματα πέσα από την πορτα του μεγάρου του Λόρδου Λάυντερ, τό πώμα του μαχαραγιά της Σγκαπούρης φέρον ίχνη στραγγαλισμού!

Ο Μάρτεν Ντάλ εδιάβαζε μ' άπληστία όλόκληρο τό κείμενο της καταπληκτικής ειδήσεως, αναπηδώντας κάθε τόσο ή σφίγγοντας τό κροτάφου του, σάμπως νάθελε να δεδαίωθι ότι δεν έβλαψε όνειρο. Τέλος άφισε την έφημερίδα να πέση από τό χέο: του και θυβήθηκε σε όλιγόεπτη σκέψη.

Όταν, όμως, ξανσήκωσε τό βλέμμα του, τινάχθηκε δρθος, λες κι' είχε δεχθι μιάν ηλεκτρική έκένωση.

Μπροστά του, στεκόταν ακίνητος, έπιθλητικός, με τα χέρια σσυρωμένα στο στήθος, ο ίνσπεκτορ Σούμερ.

— Έσύ;

— 'Ολάκληρος.

— Καί... πώς μπήκες;

— Χκρίς να χτυπήσω. Έμαθα την μέθοδο του «Λωποδύτη - Φάντασμα».

— Έτσι;

— Έτσι. Δεν με περίμενες, έ; Αυτό σημαίνει ότι είσαι πολύ άφελής.

— Τί θέλεις να πής;

— Κάτι πού δεν τό διάβασες σίγουρα στην έφημερίδα.

— Τί πράγμα; Έξηγήσου, Σούμερ! Για τό Θεό! Πρέπει να μου πής!

— Γιατί είσαι τρομοκρατημένος;

— Τρομοκρατημένος είπες; Κάθε άλλος! Δεν υπάρχει λόγος να είμαι τρομοκρατημένος. Είμαι άπλούστατα ανασταταμένος.

— Άνασταταμένος, άμολογώ ότι είμαι και γω γιατί κατό με δεν ήλιξα να πάσω τόν «Λωποδύτη - Φάντασμα» ως δολοφόνον.

— Έχεις άποδείξεις γι' αυτό πού ύποστηρίζεις;

— Άναμφισβήτητες. Έξ άλλου, υπέγραψε τό έγκλημά του, Ντάλ. Σε μια δίπλα του μεταξένιου καφτανού του πώματος δόθηκε καρφισωμένη ή περίφημη κάρτα του «Λωποδύτη - Φάντασμα» με τούς συνηθισμένους όρους για την έπιστροφή της ζώνης.

— Ά! Πέκεται: για την ζώνη!

— Για τί άλλο θα τόν σκότωνε;

— Σκότωσε κι' άλλους πολλούς ο «Λωποδύτης - Φάντασμα»;

— Άκουσε, Ντάλ, τα συμπεράσματα της Σκότλαντ Γυάρδ, πού είναι και δικά μου.

— Ναί... αυτά τα συμπεράσματα... είμαι περίεργος να τα ακούσω... γιατί τα συμπεράσματα της Σκότλαντ Γυάρδ με διασκεδάζουν καμιά φορά.

— Συμπεραίνουμε, τι ο «Λωποδύτης

- Φάντασμα» δὲν ἐπερίμενε σοβαρὰ ἀντίστασι ἀπὸ τὸν Ἀισιήτη μινιστὸν, ὅτι οἱ δύο ἄνδρες πάλεψαν σὰ θηρία καὶ ὅτι στὸ τέλος ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἔχασε σὲ μιὰ στιγμή τὴν ψυχραϊμία μὲ τὴν ὁποία θυματομυγοῦσε ὡτώρα, καὶ ἀσυναίσθητα ἐσφ. ἐξ τὸν λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ μαχα:αγιάς, μόλις κόπηκε ἡ καρωτίδα του, παρέλυσεν τὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα» ὁ ὁποῖος χωρὶς νάχη καταλάβῃ τί εἶχε κάνει, τοῦ κατέφερε καὶ μὲ τὸ γονατὸ του μιὰ τρομερὴ κλωτσιά στὸ ὑπογάστριο. Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι εἶχε σκοτώσει τὸν ἀντίπαλό του, ἔσκυψε βιαστικά, πήρε τὴν ζώνη, κοροϊφώσας τὸ πρῶτον ἐπισκεπτήτὸ του σὲ μιὰ δίπλα τοῦ μεταξένιου καφτανιῶν τοῦ μαχα:αγιά καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Πῶς σοῦ φαίνονται τὰ συμπεράσματά μας;

— Ἐχετε, βλέπετε, ἀρκετὴ φαντασία στὴν Σκωτλαντ Γυάρδ.

— Φαντασιὰ δχι. Ἡ νεκρωσία μὰς δοσθεῖ πολὺ σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις. Ὁ «Λωποδύτης - Φαντασμα», φίλε μου Μάρτεν, τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα αὐτὴ τῇ φορᾷ. Κοίνα, δὲ καὶ περὶ τὸν νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι θὰ παρακολουθηθοῦν ἀμείλικτα ὅσοι χθὲς βράδι ἐθαύμαζαν ἐξαιρετικὰ τὴν ζώνη τοῦ μαχα:αγιά. Γεῖά σου γιὰ τὴν ὥρα, γιὰτὶ εἶμαι βιαστικός. Ἐγὼ νὰ τοποθετήσω μερικoὺς κατασκόπους γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι κάποιου πού ὑποψιάζομαι.

— Καλὴ ἐπιτυχία Σοῦμερ.

— Εὐχαριστῶ. Ἀ! Καὶ μιὰ συμβουλή, Μάρτεν. Ἄν, ἐφευγες αὐριο γιὰ τὸ Μπουένος Ἀῖρες, θὰ ἤμουνά ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος. Γεῖά σου Μάρτεν...

Καὶ ὁ Σοῦμερ ἔκλεισε καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα ἐξοίσω του.

II ENTE λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Σοῦμερ, ἀντήχησε ἡ τηλεφώνη. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικό:

— Ἀλλό - ἄλλό! Μάλιστα. Ἐδῶ Μάρτεν Ντάλ. Καλημέρα σας, Λαίδη. Ναὶ εἶναι τρομερὸ. Τὸ ἔμοθα. Εὐχαρίστω. Τώρα ἀμέσως. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ θὰ εἶμαι στὸ μέγαρο σας.

Ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό στὴν θέσι του, πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ χαμογέλασε, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸν δρόμο.

Ὁ Σοῦμερ, εἶχε κιόλας τοποθετήσει τοὺς κατασκόπους του!

Ντύθηκε μὲ τὴν ἡσυχία του, βγήκε καὶ προχώρησε σὰν ἄνθρωπος ἀμέριμνος πού ἔκανε τὸν προῖο πρῶτατό του. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπῆτι του σταμάτησε σὲ μιὰ διπρῖνα νὰ θυμιάσῃ τίς γραβάτες, ἀπὸ τοὺς καθρέφτες ὡς

τῆς διπρῖνας, δεξιῶθηκε ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς κατασκόπους τοῦ Σοῦμερ τὸν ἀκολουθοῦσε ἐξ ἀποστάσεως. Προχώρησε ἀμέριμνος πάντα, ἐστρίψε τὴν πρώτη γωνία μπῆκε στὸν σ' δημοδρμικὸ σταθμό καὶ ἀφοῦ προμηθεύτηκε ἕνα εἰσιτήριο μπῆκε στὸ τελευταῖο βαγόνι. Ὁ κατασκόπος μπῆκε στὸ πρῶτελευταῖο καὶ κάθησε στὸ παράθυρο. Ὁ γὰρ ἀπὸ τοῖα λεπτὰ τὸ τραῖνο ἐκίνησε. Ὁ Μάρτεν Ντάλ καθόταν κοντὰ στὴν πόρτα. Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖο βαγόνι νὰ φθάσῃ στὸ τέλος τῆς πλατφόρμ, ἡ μηχανὴ εἶχεν ἀναπτύξει ὅλη τῆς τῆς ταχύτητα. Δυὸ μέτρα πρὸ τοῦ τέλους τῆς πλατφόρμ, ὁ Μάρτεν Ντάλ πήδησε ἔξω καὶ ἐκκαρδίστηκε στὰ γέλια παρακολουθώντας τὸν κατάσκοπο πού δὲν τολμοῦσε νὰ πηδῇ! Εὐχαριστημένως γιὰ τὸ μάθημα πρὸ ἔδωσε στὸν κατάσκοπο τοῦ Σοῦμερ, βγήκε ἀπὸ τὸν σταθμό, πήρε ἕνα ταῖ καὶ σταμάτησε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Λάουτερ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ μέγαρο, πρὶν χτυπήσῃ τὴν πόρτα, ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ ἐξετάσῃ τὸ μέρος ὅπου βρέθηκε τὸ πτώμα τοῦ μαχα:αγιά. Δὲν δυσκ. λείπηκε νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι πραγματικὰ εἶχε γίνῃ λυσώδης πάλη μετὰ τοῦ μαχα:αγιά καὶ τοῦ δολοφόνου του.

Ξαφνικὰ, ἔσκυψε μὲ τρόπο, καὶ ἀφοῦ ἀπέσπασε κάτι ἀπὸ τὸν τοίχο, τὸ κουδάρισε ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του καὶ τὸ ἔκρυψε μέσα στὴν τσιγαροθήκη του. Κατόπιν ἔκαμε τὸν γύρο τοῦ μεγάρου. Τὰ παράθυρα τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου πατώματος ἦσαν ὁρδάνοιχτα, τὸ πρῶτον διὼς πατώματος, πού δοισκόντουσαν σὲ ὕψος τριῶν μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἦσαν ὅλα κλειστά. Στὴ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν ἔδωσε καὶ τόσο μεγάλη σημασία, ἕνα παράθυρο ὡστόσο τοῦ ὑπογείου μὲ σιδερένια κάγκελλα, τοῦ κίνησε ἐξαιρετικὰ τὴν προσοχή. Ἀπὸ τὸ ἐπίσης κατὰκλειστο αὐτὸ παράθυράκι, ἀνεδίδετο μιὰ ἀκαθόριστη κακοσμία. Κοντοστάθηκε λίγο, ζητώντας νὰ μαντέψῃ τὸ αἶτις τῆς κακοσμίας αὐτῆς καὶ τέλος, προχώρησε ἀποφασιστικὸς καὶ ἠρωμάτων στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ χτύπησε. Ἀπὸ τὸ ὀπίσθιο μέρος τοῦ μεγάρου βασίλευε ἐξαιρετικὴ ἡσυχία. Ὁ δόμος ἦταν πολὺ στενὸς καὶ καθὼς ἦταν καὶ ἰδιωτικός, δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ ἀνὰ πρὸ καὶ τοῦ κανένα διαδότη, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι μέλος προσωπικοῦ γειτονικοῦ μεγάρου. Ἀπὸ τὴν πρόσψυσι διὼς, ἡ κίνησις ἦταν μεγάλη, οἱ δὲ περιέργοι πού στοιματεύσαν μιὰ στιγμή στὸ μέρος ὅπου βρέθηκε τὸ πτώμα, δὲν ἦσαν λίγοι. Ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὡσπου νὰ τοῦ ἀνοίξουν, ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο ἐνὸς ἐφημεριδοπώλη, πού στεκόταν στὴ γωνία, ἕναν ἀπὸ τοὺς

κατασκόπους του Σούμερ.

Ένας εξαιρετικά κοντόσωμος υπηρέτης με λιθρία και ανατολίτικο παρουσιαστικό, άνοιξε την πόρτα:

— Είσθε; ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ;

— Μάλιστα,

— Παραστείτε. 'Η Λαίδη σάς περιμένει.

Ο περιέργος υπηρέτης ώδηγισε τον Μάρτεν Ντάλ ως την πόρτα ενός διαμερίσματος του πρώτου πατώματος, ή όπου ήταν σκεπασμένη με βαρύτατα παραπέντασμα.

— Παραστείτε μέσα και προχωρήστε, μίστερ. 'Η Λαίδη σάς προσμένει, έπαυλαδεν ο περιέργος υπηρέτης.

Απο το διαμέρισμα εκείνο, άκούγονταν μία έξωτική μουσική, που έφερε άμέσως στην μνήμη του Μάρτεν Ντάλ τα χρόνια που είχε περάσει στην λαγυμαμένη 'Ανατολή.

Παραμείρισε το βαρύ παραπέντασμα, πέρασε το κατώφλι της πόρτας και βρέθηκε μέσα σε μία εξαιρετικά μεγάλη αίθουσα, έπιπλωμένη με φανταχτερή ανατολίτικη μεγαλοπρέπεια. Μέσα στην αίθουσα όμως αυτή δεν συνήντισε ψυχή. 'Η άδραστη όρχήστρα ιξκαλονόυσε τους έξωτικούς της τόμους. Στο κέντρο της αίθουσής βρισκόταν ένα θαυμαστό μαρμάρινο συντριβάνι, από το οποίο ξεπηδούσαν ολεκαίθαρα σαν κρύσταλλα νερά και πότιζαν κάτω σπάνια ύδροφορή λουλούδια των τροπικών χωρών.

Η μουσική έφθανε στ' αυτιά του από μία πόρτα του βάθους, που κι αυτή την προστάτευε άλλο βαρύτατο ανατολίτικο παραπέντασμα. 'Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε με βήματα άργα και διαστακτικά προς την πόρτα αυτή, άνασκήωσε το βαρύ της παραπέντασμα κι έμεινε από το άπρόοπτο που παρουσιάστηκε στα κατάπληκτα μάτια του, καρφωμένος στη θέση του σαν άγαλμα.

Για μία στιγμή, του πέρασε από το μυαλό ότι ήταν θύμα όφθαλμαπάτης ή ότι χωρίς να το καταλάβει τον είχαν ποτίσει με κάποιο άγνωστό του ανατολίτικο ναρκωτικό, από εκείνα που παύουν οι άνατολίτες για να μεταφερθούν νοερά για λίγες στιγμές στον παράδεισό τους.

Το κατάπληκτο θέλημα του περιέγραφε μία άπέραντη αίθουσα, στρωμένη με πινυρίτα περσικά νάι. Μικρά μαρμάρινα συντριβάνια, δεξιά και άριστερα και σε μικρή απόσταση το ένα από το άλλο, πατέυσαν σε μικρό ύψος τα κρυστάλλινα τους νερά, που με τους φλόισθους των έπρόσθεταν κάτι το όνειρεδες στους ήχους της άδρατης έξωτικής όρχήστρας. Στο βάθος, ένα μεγάλο ανατολίτικο ντιβάνι, σκεπασμένο με μαξιλάρια και δέρματα σπανίων

θηρίων. Δεξιά του ντιβανιού βρισκόνταν ένα συνιφερόν τραπέζι Αίγυπτιακού ρυθμού και πάνω στο τραπέζι αυτό, ένας πελώριος στρογγυλός χαλκιός δίσκος, μέσα στον οποίον ύπηρχε ένας όλόχρους μινιαρέ, μικρογραφία ίσως ιστορικού μινιαρέ και έργον ύπαμονής μεγάλου Αίγυπτίου καλλιτέχνη. 'Από τις τρυπίδες του μικρού αυτού μινιαρέ, έβγαινε ένας ξανθός άρματισμένος, μεθυστικός καπνός.

Εκείνο, όμως, το όποιο έκοιμε για μία στιγμή τον Μάρτεν Ντάλ να ύποβληθι ότι όνειρευόταν ήταν ότι μάλιστα στο ντιβάνι ύπηρχε ένας στρογγυλός καθρέφτινος στίβος, πάνω στον οποίον έχόρευε όλόγυμη ή άραία Λαίδη Λάουλιερ, υπό τους ήχους της άδρατης έξωτικής όρχήστρας, έναν ίνδικό χορό μπαγιαντέρας, έναν χορό από έκείνους, που για να τους άπολαύσει κανείς πρέπει να είναι Θεός ή τουλάχιστον μαχαραγιάς.

Στο ντιβάνι, όλόκληρες γιρλάντες από μικρά πολύχρωμα ηλεκτροκά γλυμπάκια, έρριχναν, σύμφωνα με τις φλογύρες του χορού, πότε κόκκινα, πότε άσπρα πότε γαλάζια και πότε πράσινα άμυδρο φως, στο άγαλματένο χαλκοπράσινο κορμί της άραίας μπαγιαντέρας.

Ο Μάρτεν Ντάλ, άφου συνήλα από την πρώτη έκπληξη του έκθαμβωτικού θεάματος, διερωτήθηκε άν έπρεπε να προχωρήσει. Μία ένδύμυχη άκατανίκητη φωνή, τον προειδοποίησε ότι έέτρεχε σοβαρό κίνδυνο και σχεδόν άσυναίσθητα παραμείρισε ξανά το βαρύ παραπέντασμα για να βγί έξω. Το χέρι του όμως, καθώς έψαχνε, έξκακλούόνας να κυττάξη την όλόγυμη Λαίδη σαν μαγνητισμένος, άγγξε το χονδρό χαλκινο πέδαλο μιας βαρείας καρδινικής πόρτας, που είχε κλείσει άόόρυβα ξοπίσω του.

Άλλο ύπαπτο σημείο για έναν άνθρωπο προσεκτικό σαν τον Μάρτεν Ντάλ. Όπως όδήποτε όμως, μολονότι το άόόρυβο κλείσιμο της πόρτας τον άνησυχίσε, έπρεπε να δείξει ότι δεν έδωσε μεγάλη σημασία σ' αυτό. Σαν άνθρωπος, που τα μάτια του είχαν δει πολλά και που τα περίμενε όλα, κατάλαβαινε ότι τον είχαν τραβήξει σε κάποια παγίδα και ότι έκαός της άραίας μπαγιαντέρας που χόρευε όλόγυμη μπροστά του, ήταν άόύναπο να μη πορκαλουόυσε τις κινήσεις του, εκ του άσυνούς, και το έρενητικό μάτι ενός τρίτου.

Προχώρησε τότε άποφασιστικά και με σταθερό βήμα, και μόλις πλησίασε στο ντιβάνι, ή σαγηνευτική γυναίκα έκανε μία τελευταία φλογύρα του έξαντλητικού της χορού και έπρεσε άσώμα-

νουςα κοντά στα πόδια του.

Ο Μάρτεν Ντάλ έσκυψε άσυναίσθητα να την βοηθήσει να σηκωθεί, αλλά δεν τόλμησε να άγγίξει το χέρι του έπάνω της.

Η ΩΡΑΙΑ γυναίκα δέν τόν άφησε πολύ σ' αυτό το άδιέξοδο. Άσυναίσθητα έσκυψε λίγο, τόν κύτταξε με έναν άλλόκοτο τρόπο κι' εύς μόλις πήρε άναπνοή, τού είπε με την κρυστάλλινη φωνή της:

— Μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ή έπιθυμία σας πραγματοποιήθηκε. Είδωτε ένα πραγματικό χορό μπαγιαντέρας. Μπορείτε να καυχήθητε ότι είχατε έξαιρετική εύνοια. Μόνο μπροστά στον Βούδα και μπροστά σε μαχαραγίδες και ιερείς του Βράχμα έχω χορέψει αυτό το χορό.

— Σας εύχαριστώ, Λαίδη. Θα μευ μείνει άδέχαστος, όσα χρόνια και άν ζήσω.

Άντι άλλης άπαντήσεως, ή ώραία γυναίκα σηκώθηκε χωρίς το παραμικρό άίσθημα ντροπής για την γύμνια της, τόν πήρε από το χέρι και τόν πρόβηξε στο άναπαικτικό ντιβάνι.

— Θα μευ κρατήσετε λίγη συντροφιά, μίστερ Ντάλ. Είναι και αυτό μια άλλη εύνοια, για την όποια θα έχετε όλο το δικαίωμα να καυχάστε.

— Δέν βρίσκω λόγους να σας εκφράσω και την εύγνωσύνη μου για την εύνοιά σας και τόν θαυμασμό μου, ώραία μου κυρία.

— Είναι περιττό. Έπρεπε όπωσδήποτε να σας εύχαριστήσω, μίστερ Ντάλ, τού τόνισε με ένα άγγελικό και μαζί σκληρό νοιόγελο, για κάτι που έκάματε για μένα.

— Έγώ; Τί πράγμα; Δέν θυμάμαι να έκαμα τίποτε για σας, Λαίδη.

— Έτσι τουλάχιστον νομίζετε, μίστερ Ντάλ!... Και όμως έκάματε!

— Δέν σας καταλαβαίνω.

— Ναι; Τό φαντάζομαι. Θα με καταλάβετε όμως. Για ρίξτε μια ματιά στο μικρό αλλά βαρύτιμο αυτό στέμμα που σταλίζει το μέτωπό μου!...

— Είναι πραγματικό άριστούργημα.

— Τί τό έξαιρετικό βλέπετε;

— Ένα θαυμάσιο μαργαριτάρι πρώτου μεγέθους, με ρόζ αποχρώσεις.

— Τό όποιο έπρεπε να είναι μαύρο.

— Πώς είπατε;

— Μαύρο! Ύπήρχε ένα και μόνο στον κόσμο μαύρο μαργαριτάρι αυτού του μεγέθους και χωρίς καν να σας τό ζητήσω, ανελάβετε χίες βράδι, στον χορό του Λόρδου - Δημάρχου, να μευ τό προηέξετε σεις. Σας εύχαριστώ, μίστερ Ντάλ.

— Λαίδη, εξηγηθήτε, παρακαλώ. Τί

Στό έρχόμενο

Δύο άριστούργηματα:

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ»

«Τό άσημένιο Γ»

και

ΟΥΩΛΤ ΣΛΕΗΝΤ

« Η σιοιχειωμένη γή »

Στό έρχόμενο

σημαίνουν αυτά τα λόγια σας; Σας δεβαίω ότι δέν τό καταλαβαίνω...

— Άν είναι δυνατόν! Δέν ξεχνώ, μίστερ Ντάλ, εκείνη την πολύ τεχνική καρσιμπόλα που έκάματε με τόν μαχαραγιά, για να τού τό πάρετε και να μευ τό προσφέρετε.

— Κυρία μου, ώραία μου κυρία, ή όνευρεόμαι ή άρχίζω να πιστεύω ότι ό ξαίθος αυτός και άρωματισμένος καπνός που βγαίνει από τόν μικρό μινιάρε σας...

— Μά, τί; Άρνείστε ότι μευ προσφέρατε τό μεύρο μαργαριτάρι τού μαχαραγιά για να τό βάλω στο στέμμα μου;

Και ή ώραία γυναίκα, άφου έχασμυέλασε, χτύπησε ένα «τζιν» που δοισκόταν κρεμασμένο στον τοίχο. Άιμέσως άνοιξε άόρρυβα μια πόρτα και παρυσιάσθηκε ένας κοντόσωμος μαύρος, κρατώντας στο χέρι του ένα χρυσό δίσκο.

Ο μαύρος προχώρησε με κάποιο σεβασμό προς τό ντιβάνι και όταν έπλησίασε άρακτά, ό Μάρτεν Ντάλ είδε κατάπληκτος μέσα στον χρυσό δίσκο τό μοναδικό στον κόσμο μαύρο μαργαριτάρι, που με τόση έπιδεξιότητα είχε πάρει την προηγούμενη νύχτα από τόν μαχαραγιά.

Ο μαύρος άφησε τόν χρυσό δίσκο στα χέρια της Λαίδης και βγήκε κλείνοντας την πόρτα ξοπίσω του.

Η κατάπληξ της Μάρτεν Ντάλ δέν είχε πιά όρια. Σάν άπολιθωμένος,

σάν αποβλακωμένος, κύτταζε πότε τον δίσκο με το ανεκτίμητο μαργαριτάρι και πότε την αλόγυμνη Λαϊδή, η όποια έξακολουθούσε να τον κυττάζει μ' ένα αλλόκοτο τρόπο.

Τέλος, βυμήθηκε ότι το πρωί, την ώρα που ξεδίδωσε το πόμοιλο του κορβατιού του για να κρύψει την ανεκτίμητη άγκράφα, του φάνηκε για μιά στιγμή ότι το παραπέτασμα είχε κινηθεί ύποπτα!

Αυτό ήταν!

Ένας άνθρωπος της μυστηριώδους αυτής γυναίκας είχε κατορθώσει να εισαχρήσει στο σπίτι του, χωρίς να τον αντιληφθεί ο πιστός αλλά και αγαθός ύποπτος του Μπάρτεν Ντάλ!

Η Λαϊδή Λάουντερ τοποθέτησε τον χρυσό δίσκο σ' ένα μικρό συντηθένιο τραπέζι που βρισκόταν πλάι της και κυττάζοντάς τον στα μάτια, έπρόφερε τονίζοντας μιά - μιά τις λέξεις:

— Το άτυχημα είναι, μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ότι ο «Λωπούτης - Φάντασμα» έδολοφόνησε τον μαχαράτζα χωρίς να του πάρη και την ανεκτίμητη εκείνη ζώνη. Τα δεκαοχτώ μονόπετρα της θά στήλιαν βασιμάνια την δική μου την ζώνη αν αντικαθιστούσαν τις δεκαοχτώ ανάξιες πέτρες μου. 'Ας ελπίσουμε ότι θά εύτυχίσω να τις δω κι' εκείνες, μιά μέρα στα χέρια μου.

Π ΜΑΡΤΕΝ Ντάλ φημιζόταν και για τήν ψυχραιμία του και για τήν έτοιμότητά του. Τί μπορούσε όμως ν' απαντήσει στα λόγια της μυστηριώδους γυναίκας που έξεκλούσε να τον κυττάζει με το αλλόκοτο ύφος της; Καταλάβαινε πως ό,τι κι' αν απαντούσε, δεν θά επέτυγχανε άλλο παρά να προκαλέσει το ειρωνικό μειδισμό της και γι' αυτό έκρινε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν, όχι να σκεφθεί τί θ' απαντήσει, αλλά πως θά βγχι από κει μέσα!

Έξω από το μεγάλο Λάουντερ θά σκεφτόταν για τον τρόπο με τον οποίο θ' αντιμετώπιζε την κατάσταση. 'Η Λαϊδή Λάουντερ όμως δεν τού άφησε τον απαιτούμενο καιρό να σκεφθεί.

Έγειρε το κορμί της προς το μέρος του, πέρασε τα δυο χυτά της μπράτσα στον λαιμό του και τού είπε τραβώντας τον κοντά της.

— Πρέπει όμως, όπωςδήποτε, να σάς εύχριστήσω για ό,τι έκόματε για μένα. 'Γνευροπολήσατε ποτέ φιλή μπαγιαντέρας; Δώσε μου τα χείλη σου, Μάρτεν...

Και πριν εκείνος προφθάση να συνέλθι από τις αλλεπάλληλες έκπληξεις, το στόμα της ήταν κολλημένο στο δικό του.

Τήν στιγμή όμως που η ώραία γυναίκα έγειρε το κορμί της δεξιά, τραβώντας τον στην άγκαλιά της, τα μάτια του πέρασε σ' έναν άρκετά μεγάλο κρυστάλλινο καθρέφτη, που βρέθηκε ξεχασμένος στο νιβάκι και που σχεδόν τον έκρυβε το χαλκοπράσινο της κορμιάς.

*Ηταν ημέρα έκπληξεων για τον Μάρτεν Ντάλ.

Άρχισε και πάλι ν' αμφιβάλλη αν ήταν στα λογικά του. Αναρωτιόταν αν κατά λάθος δεν είχε καταπιή κανένα χάπι «μανζούλ» ή αν ο ξανθός εκείνος καπνός που έβγαине έξακολουθητικά από τον μικρό μινιάρ, δεν ήταν καπνός όπιοι.

Έκράτησε όσο περισσότερος μπόρεσε στην στάση αυτή τη μυστηριώδη Λαϊδή και κύτταζε μέσα στον καθρέφτη. Στο ταβάνι άκριβώς πάνω από το νιβάκι, είχε παραιμερίσει λίγο ή πολύχρωμη γιρλάντα των ηλεκτρικών και ανάμεσα στα πολύχρωμα λαμπιόνια έπρόβαλε ένα άπαίσιο κεφάλι που έμόρφάζε φριχτά, ενώ ένα κέρνιο χέρι προσπαθούσε να τού φράξει το στόμα, για να μη φωνάξη.

Το άπαίσιο αυτό πρόσωπο σίγουρα δεν μπορούσε να διή τον καθρέφτη από το ταβάνι, γιατί τον έκρυβε σχεδόν το γεμένο σώμα της Λαϊδης. 'Η κλίσις όμως του καθρέφτη ήταν τέτοια, ώστε τίποτα από όσα έγίνονταν στο ταβάνι δεν διέφυγε από την αντίληψη του Μάρτεν Ντάλ. Για μιά στιγμή, το άπαίσιο εκείνο πρόσωπο, που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο, αποτραβήχτηκε βίαια και στο μικρό τετράγωνο άνοιγμα φάνηκε η πελιδνή μορφή του Λόδου Λάουντερ. Κατόπιν χάθηκε κι' αυτή και η γιρλάντα ξαναμπήκε στη θέση της.

Ο Μάρτεν Ντάλ χαλάρωσε τότε το σφίξιμό του και η Λαϊδή Λάουντερ σηκώθηκε και τον έκύτταξε μ' έναν περίεργο τρόπο, τόσο περίεργο, που αυτός ο τόσο ψυχολόγος δεν μπόρεσε να χαρακτηρίσει τη σημασία του. Κατόπιν, η αινιγματική γυναίκα απομακρύνθηκε βιαστικά και βγήκε από ένα μικρό πορτάκι φωνάζοντάς του:

— Το όνειρο τελείωσε. Πηγαίνετε τώρα!

Μόλις η Λαϊδή εξαφανίστηκε, το πορτάκι έκλεισε βίαια και ο Μάρτεν Ντάλ, αφού σκέφθηκε μιά στιγμή, διευθύνθηκε προς την μεγάλη πόρτα με το βαρύ παραπέτασμα, για να φύγει. Δεν έκαμε όμως παρά ένα και μόνο βήμα για να φύγει.

Το παραπέτασμα είχε κινηθεί ύποπτα!

Ίσως πίσω από το παραπέτασμα κάποιοι περίμενε, ή μάλλον κάποιο μαχαίρι τον περίμενε...

“Όλα μπορούσε να τὰ περιμένη εκεί μέσα. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ καταστρώσει τὸ σχέδιό τῆς σωτηρίας του. Δὲν χρειάστηκε παρὰ λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του ὅπως καὶ τὸ στοματίημά του κι’ ἡ ἀμνηστία του, δευτερόλεπτα μόνο ἐκράτησε.

Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μὲ τὸ ὑποπτό παραπέτασμα, μὲ δῆμα σταθερό, περπατώντας ἔφερε τὰ δύο του χέρια στὰ τσεπάκια τοῦ γιλέκου του, σάμπως νὰ ζητούσε κάτι, κοντοστάθηκε, γύρισε στὸ ντιβάνι μὲ τὰ χέρια πάντοτε στὰ τσεπάκια του, προσποιήθηκε ὅτι ἔφαχνε πάνω στὸ ταπέτο, καί, ξαφνικά, ἐνῶ ὀρισκόταν πλάι στὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίξε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ γνωρίζοντας ὅτι δὲν ἀπείχε ἀπὸ τὸ ἔδαφος παρὰ λίγα μέτρα, ἐπήδησε χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τίς συνέπειες.

Τὴν στιγμή πού πηδούσε ἄκουσε μιὰ διαπεραστική γυναικεία φωνὴ ἀπὸ τὸ ἑσωτερικὸ τοῦ μεγάρου.

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ, μόλις βγήκε στὸν μεγάλο δρόμο, πήρε ἀμέσως ἓνα ταξὶ καὶ ἔτρεξε κατ’ εὐθείαν ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὅπου τὸν περίμενε μιὰ ἄλλη ἐκπληξίς.

Μπαίνοντας, βρῆκε στὸ χῶλ φιμωμένον καὶ δεμένον χειροπόδαρα πάνω στὸ ντιβάνι, τὸν δυστυχὸ τὸν Μπίλκιγκ.

“Ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς τοῦ Μάρτεν Ντάλ ἦταν κυριολεκτικὰ τρομοκρατημένος.

— Τί ἔπαθες, Μπίλκιγκ; τοῦ λέει, ἐνῶ τὸν ἔλυνε διαστικὰ. Σοῦ ἐπετέθη μήπως καμμιά συμμορία ληστών;

“Ὁ Μπίλκιγκ ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφιση, κῆσθησε στὸ ντιβάνι, ἔφερε τὰ δύο του χέρια στοὺς κροτάφους του γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του καὶ τέλος ἀνοίξε τὸ στόμα του:

— “Ὁχι συμμορία, Σέρ! “Ένας καὶ μόνος!

— “Ένας;

— “Ένας... μὰ τί ἓνας! “Έκανε γιὰ δέκα! Σωστὸ φίδι στὴν εὐλυνισία καὶ αἰλουροὺς στὴν ταχύτητα!

— “Έτσι, ἔ;

— Τί ἄνθρωπος! Γιὰ πότε μὲ ἔδεσε! Γιὰ πότε μὲ φίμωσε! Οὔτε κατάλαβα σχεδόν! Νὰ τὸν βλέπατε! Δὲν θὰ τὸν ἐπαίρει τὸ μάτι σας γιὰ ἄνθρωπο μὲ εἰς γρηγορία! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε νεύρα!

— Πᾶρε τὴν ἀναπνοή σου, σκέψου λιγάκι καὶ πές μου, τὰ ὅλα μὲ τὴ σειρά τους. Πῶς μπήκε ἐδῶ μέσα, πῶς σοῦ ἐπετέθη καὶ πῶς σὲ ἔδεσε;

— Οὔτε πῶς μπήκε κατῶρθωσα νὰ καταλάβω, οὔτε πῶς μοῦ ἐπετέθη, οὔ-

τε καὶ πῶς μὲ ἔδεσε. Τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτός! Λαστιχένιος!

— Πές μου τὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Μόλις φύγατε, ἄκουσα τὴ σκάλα τοῦ δευτέρου πατώματος νὰ τρίξη. “Έκείνη τὴ στιγμή ξεσκόνιζα τὴν τραπέζια. Πετάχτηκα ἔξω καὶ εἶδα ἓναν ἄνθρωπο λιγνὸ, κοντὸ καὶ μ’ ἀξιοδότητο παρουσιαστικὸ νὰ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα. Τὸν ρώτησα πῶς μπήκε στὸ σπίτι καὶ μοῦ ἀπάντησε ὅτι βρῆκε τὴν ἐξώπορτα ἀνοιχτή.

— Δὲν εἶναι ὀλίγη. Φεύγοντας τὴν ἔκλεισα.

— Σὰς πιστεύω, μίστερ, ὅπως πιστεύω, ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ μπήκε... κι’ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα!

— Κατόπιν;

— Τὸν ρώτησα τί ἤθελε καὶ μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἤθελε νὰ σὰς μιλήσῃ. “Όταν τοῦ εἶπα ὅτι βγήκατε, ζήτησε νὰ σὰς γράψῃ. Τὸ μισοκακόμοιρο ὄφρος του μὲν ἐνέπνευσε ἐμπιστοσύνη. Τοῦ εἶπα νὰ περάσῃ στὴ βιβλιοθήκη. Ξαφνικά, ἐνῶ προπορευόμουν, ρίχτηκε πάνω μου καὶ ὥσπου νὰ καταλάβω τί μὲ συνέβαινε, βρῆκα ἐκτός μάχης, δεμένος καὶ φιμωμένος.

— Θὰ ἤξερε τὸ κόλπο ζίου-ζίτσου.

— Δὲν ξέρω τί ἤξερε, ξέρω μόνο ὅτι εἶχε τὸ διόβολο μέσα του. “Αί!... Αὐτὸ εἶναι, μίστερ! Τὸ βρῆκα!

— Ποιό; τί πράγμα;

— “Ήταν ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα»! Μόνον αὐτὸς κάνει τέτοια κόλπα!

“Ὁ Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε μὲ τὸ συμπέρασμα τοῦ ἀγαθοῦ Μπίλκιγκ.

— Κατόπιν;

— Κατόπιν μ’ ἄφησε ἐδῶ καὶ νομίζω ὅτι μπήκε στὴν κρεβατοκάμαρά σας.

— “Έτσι; Πᾶμε λοιπὸν νὰ δοῦμε ἂν δὲν μᾶς ἔκλεψε καμμιά...ντουλάπα.

Καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν τρομοκρατημένον Μπίλκιγκ, ἐμπήκε στὴν κρεβατοκάμαρά του, μέσα στὴν ὁποία βασιλευε ἀπόλυτη τάξις.

“Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ ἀσημένιο πάβολο τοῦ κρεβατιοῦ του, ἀλλὰ δὲν βέλησε νὰ τὸ ξεβιδώσῃ μπροστὰ στὸν Μπίλκιγκ. “Έξ ἄλλου ἦταν περ-σσότερο ἀπὸ βέβαιος ὅτι ἡ περιφνημὴ ἀγκράφα μὲ τὸ ἀνεκτίμητο μαῦρο μαργαριτάρι εἶχε κάνει φτερά.

— “Ὁ λωποδύτης αὐτός, Μπίλκιγκ, θὰ γύρευε ὀσφελῶς νὰ βρῇ θησαυροὺς ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτα καὶ ἔφυγε ἀτράκτος. Τί νὰ μᾶς πάρῃ; “Α-σπρόρρουχα;

— “Ήταν ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα», μίστερ! Θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως στὴ Σκότλαντ Γουάρδ.

— “Ὁχι, Μπίλκιγκ. Θὰ πᾶω σὲ λίγο νὰ βρῶ τὸν φίλο μου Σούμπερ.

ΤΙ ΝΙΑ ΤΙΟΝ κήνης τὸν Σούμερ! ἀντήχησε ξαφνικά μια φωνή πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτερισμα, τὸ ὁποῖο παραμεριζόταν ταυτοχρόνως.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ ὁ Μπίλκιγκ στράφηκαν ξαφνισμένοι.

— Ὁ Σούμερ! ἐφώνησε ὁ Ντάλ γελώντας. Ὅταν μιλάει κανεὶς γιὰ τὸν διάβολο, διακρίνεται ξαφνικά κάπου τὴν οὐρὰ του. Πῶς μπήκες χωρὶς νὰ σὲ πάρουμε εἰδησι;

— Εἰμαι ὁλόκληρος ὡς ἐδῶ μέσα. Πάρτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σὲ πολλὴ κατάλληλη στιγμή. Τί σοῦ συμβαίνει; Σὲ κλέψανε κατὰ τὴν ἀπουσία σου;

— Μὰς κλέψανε, μίστερ Σούμερ, δέκοψε ὁ Μπίλκιγκ ἡ μάλλον δὲν μὰς κλέψανε, ἀλλὰ μπήκαν νὰ μὰς κλέψουν. Ξέρουμε ὅμως τὴν κλέφτη! Εἶναι ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα»!

— Ἀρπάζε μας, Μπίλκιγκ, ἔκαμε ὁ Μάρτεν Ντάλ στὸν ὑπηρέτη του, ὁ ὁποῖος καὶ βγήκε ὁμῶς.

Ὁ Σούμερ δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσει τὴν εὐθυμία του βλέποντας τὴν στενωχώρα τοῦ φίλου του.

— Λοιπὸν; Σὲ κλέψανε; Μὰ αὐτὸ εἶναι κάτι παρρησιόκοιο ἀπὸ διασκεδαστικό! Γιά φαντάσου! Νὰ κλέψουν τὸν Μάρτεν Ντάλ! Ἀν τὸ μάθαινε ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα», θὰ ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια!

— Ἡ εὐχήμειρα εἶναι ὅτι κάποιος μπήκε μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ ἐδῶ μέσα κανένα θησαυρὸ, ἀλλὰ ἀπογοητεύθηκε καὶ δὲν πήρε τὸ παραμικρό. Ἀδικα πήγε ὁ κόπος του. Μόνο πού ἔδωσε κι' ἐπροκοκράτησε τὸν καυμένο τὸν Μπίλκιγκ.

— Ἀπατάσαι, φίλε μου, ἀπάντησε μὲ μικρὴ δόσι χαρκακίας ὁ ἀστενομικός. Ὁ κόπος τοῦ ἀδιακρίτου οὐτοῦ κυρίου δὲν ἠπύγη χιμῆνος καὶ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι υποψιάζεσαι τί γύρευε στὸ σπίτι σου.

— Τί θύλεις νὰ πῆς;

— Ἐκύπτεις μέσα στὸ πόμολο τοῦ κρεβατιοῦ σου;

Ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια καὶ προσποῖεβεκε ὅτι δὲν καταλάβαινε.

— Στὸ πόμολο τοῦ κρεβατιοῦ μου; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Γιατί εἶσαι ξεροκέφαλος! Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἂν εἶχες κρύψει ἕνα ὁποιοδήποτε πράγμα μέσα σ' αὐτὸ τὸ πόμολο, τὸ ὁποιοδήποτε αὐτὸ πράγμα δὲν ὑπάρχει πιά. Σοῦ τὸ πῆρε ὁ ἀδιάκριτος ἐπισκέπτης σου! Γιὰ νὰ σὲ δευκολύνω, μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὰ χαρακτηριστικά του. Εἶναι ἕνας χλωμός, καχεκτικός κύριος, ἀκαθάρσιος ἡλικίας, ὁ ὁποῖος ἔδεσε τὸν κακόμοιρο τὸν Μπίλκιγκ, χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι τὸν

βλέπω. Γιὰ νὰ μὴν κουράξης καὶ ἐδικα τὸ μυαλό σου, μπορῶ καὶ νὰ σοῦ πῶ ποῖος ἦταν ὁ χλωμός καὶ καχεκτικός αὐτός κύριος. Ἦταν ἀπλοῦστατα ὁ Λόρδος Λάουντερ... χωρὶς τὸ μυαλό του.

— Ὁ Λόρδος Λάουντερ; Ὁ ἴσως;

— Πιστεύεις ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἔκανα λάθος; Ἐγώ; Τί δοσοληψίες εἶχες μὲ τὸν Λόρδο;

— Δοσοληψίες; Ἐγώ; Ἀπλοῦτως καίμια!

Καὶ τί πράγμα ἦταν αὐτὸ πού πήρε ἀπὸ τὸ πόμολο τοῦ κρεβατιοῦ σου;

— Μπορεῖ νὰ εἶχαι ἐκεῖ μέσα κάποιο βαρύντο οἰκογενειακὸ ἐνθύμιο. Ὅπως-δήποτε, ὅτι καὶ νάτον, δὲν εἶχε καίμια σχέση μὲ τὴ ζώνη τοῦ μαχαραιγιά τῆς Σιγκαπούρης.

— Μὲ τὴ ζώνη εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν εἶχε σχέση, δὲν ξέρω ὅμως ἂν δὲν εἶχε σχέση μὲ τὴ δολοφονία τοῦ μαχαραιγιά. Δὲν μπόρεσα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτερισμα νὰ διακρίνω τί πράγμα ἦταν. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ, Μάρτεν, παίρνει ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη μεγαλύτερη σοβαρότητα. Ἀ! Ἐχέασα! Νὰ σὲ συγνώμω γιὰ τὸν πρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔστειλες περίπατο ὡς τὸν πληρύτερο σιτηροδρομικὸ σταθμό, κάποιο κατὰσκοπο πού σὲ ἀκολουθοῦσε.

— Ἀ! Τίποτα! Ξέρεις καλὰ ὅτι αἰσθάνομαι ἰδιαίτερα εὐχαρίστησι ὅταν δίνω μερικά μαθήματα στοὺς ἀνθρώπους τῆς Σκωτλαντ Γουόρδ. Ἐσένα πρὸ πάντων σὲ διδάδα ὡς τώρα τόσα ὥραια καὶ χρήσιμα γιὰ τὸ ἐπάγγελμά σου πράγματα!

— Χμ... Ναί... δὲν τὸ ἀρνέομαι...

— Καὶ τί σχέση νιμίζεις εἰς μπορεῖ νάχη τὸ δέσμιον τοῦ Μπίλκιγκ μὲ τὴ δολοφονία τοῦ μαχαραιγιά;

— Τὸ δέσμιον τοῦ Μπίλκιγκ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ λαπτομέρεια. Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Λόρδου Λάουντερ δὲν ἦταν ἐξῶς τὸ δέσμιον τοῦ ὑπηρέτου σου. Ἐγώ, ὡς εἶπω πού ξέρω, εἶναι ὅτι ὁ μαχαραιγιάς τῆς Σιγκαπούρης βρέθηκε δολοφονημένος μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Λόρδου Λάουντερ, ὅτι τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» βρέθηκε κορυφωμένο στὸ μεταξένιο καφτάνι τοῦ θύματος, ὅτι ἡ ἀνεκτίμητη ζώνη ἔκαμε φτερά καὶ τέλος ὅτι ὁ Λόρδος Λάουντερ φέροθηκε μὲ κάποια σχετικὴ βαναυσότητα στὸν Μπίλκιγκ, τὸν ὑπηρέτη τοῦ φίλου μου Μάρτεν Ντάλ, γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπεψάξαμο ὅτι εἶναι ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα»!

— Μπορεῖς νὰ υποψιάζεσαι ὅτι θέλεις. Γιὰ πές μου ὅμως. Δρακυνικά ἀποτυπώματα δὲν βρέθηκαν τουλάχιστον στὸν λαιμὸ τοῦ θύματος;

— Καί ναι καί όχι. Βρέθηκαν μόνον ίχνη δαχτύλων, αλλά χωρίς αποτυπώματα. 'Ο δολοφόνος φορούσε γάντια.

— Αυτό δεν είναι άπίθανο. Μουμίλησες όμως και για ίχνη νυχών.

— Ναι, μεγάλων νυχών, όπως και τὰ δικά σου, που χώθηκαν μέσα στη σάρκα του θύματος και τούκοψαν την καρωτίδα.

— Τότε αποκλείονται, Σούμερ, τὰ γάντια!

— Ναι... αυτό είναι ένα από τὰ σικωτεινά σημεία του έγκληματος. Εκείνο όμως που έχω να τονίσω, είναι ότι ο «Λαυροδύτης - Φάντασμα» την έχει πολύ άσχημα αυτή τη φορά. 'Η δολοφονία του μαχαίραγιά της Σιγκαπούρης δεν αφορά μόνο τη Σκώτλαντ Γουάρντ, αλλά τὸ 'Αγγλικό έθνος ολόκληρο. 'Αφ'αρά την Ινδική μας πολιτική, Καταλαβαίνεις λοιπόν τι μέσα θὰ χρησιμοποιήση ή Σκώτλαντ Γουάρντ γιὰ νὰ ανακαλύψη τὸν «Λαυροδύτη - Φάντασμα»; Θὰ κινητοποιήση όλες της τὶς δυνάμεις, θὰ αναστατώσῃ τὴν 'Αγγλία.

ΜΟΛΙΣ έφυγε ο Σούμερ από τὸ σπίτι του, ο Μάρτεν Ντάλ πήρε κι' αὐτός τὸ καπέλο του καὶ βγήκε. Πήρε ένα ταξί καὶ φτάνοντας στὴ συνοικία τοῦ Σόχο κατέβηκε καὶ έσπρωξε τὴν καιεστή πόρτα εἰς καταστήματος.

Ήταν τὸ ἄγριο τοῦ Τσάο - Τσέν!

Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε μέσα σὺν πελάτης καὶ άρχισε νὰ περιεργάζεται βιτρίνες καὶ εκθίσματα. Ένας γιγαντώσιμος ξυρισμένος Κινέζος καθόταν σὸ ταμείο καπνίζοντας. Δυὸ ἄλλοι νέοι, μ' ανατολίτικα χαρακτηριστικά κι' αὐτοί, ὀπτολοοῦσαν ὀλόκληρο τὸ προσώπικὸ τοῦ καταστήματος κι' ὅσο γιὰ τὴν κίνηση, δὲν ἦταν μεγάλη.

Όταν μπήκε ο Μάρτεν Ντάλ, οἱ μόνοι πελάτες ποὺ εἶδε ἦσαν δυὸ Ἀγγλοὶ καὶ ένας κοῦρος, ποὺ παζάρωναν διάφορα ἀντικείμενα. Σὲ λίγο ο' ένας μετὰ τὸν ἄλλο βγήκαν καὶ οἱ τρεῖς πελάτες καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ πλησίασε μιὰ βιτρίνα με κάθε λογῆς κειμήλια. Ο' ένας ἀπὸ τοὺς δυὸ ὑπαλλήλους πλησίασε τότε μιὰ ἄλλη βιτρίνα, τὴν άνοξε, παραμέρισε μερικὰ κινέζικα βαζάκια κι' ἀκούσθηκε ένας ἤχος μεταλλικὸς κρότος.

Ἡ βιτρίνα, μπροστὰ στὴν ὁποία εἰσέβη ο Μάρτεν Ντάλ, υπεχώρησε άμέσως αὐτομάτως καὶ στὴ θέσι, ποὺ βρισκόταν, φάνηκε μιὰ καταπακτή.

Πρὶν παύση ένα λεπτό, ἡ γῆ εἶχε καταπιῇ τὸν Μάρτεν Ντάλ καὶ ἡ βιτρίνα βρισκόταν στὴ θέσι της.

Ο Μάρτεν Ντάλ κατῆλθε σὲ βάθος

έπτά μέτρων καὶ βρέθηκε μέσα σ' ένα ὑγρὸ ὑπόγειο. Ένα μικρὸ ἡλεκτρικὸ ἡλωπιὰκι ἐφώτιζε εἰμυδρὰ τὸ ἀνήλιο ἐκεῖνο ὑπόγειο. ἄλλα ὁ Μάρτεν Ντάλ θὰ ἤξερε καὶ χωρὶς τὸ ἡλωπιὰκι αὐτό, νὰ διευθύνῃ τὰ δῆματά του. Προχώρησε στὸν ὑγρὸ τοίχο, ἐμέτρησε μερικὰ τοῦβλα, ἔπιασε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, σχηματίσθηκε διμέτω - ένα άνογμα στὸν τοίχο καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔπερσε σὲ ένα σαλονάκι. Ἀπὸ τὸ σαλονάκι αὐτὸ ἔπερσε σὲ ένα μικρὸ διαμέρισμα, ποὺ με τὶς κοιτίλλεικες βιτρίνες του καὶ τὰ διάφορα ἐπιστημονικά εργαλεία του ἔδινε τὴν εντύπωσι κληνική ἢ χημείου.

Ήταν τὸ μικρὸ, μουσικό, ἄλλα καὶ ἐφωδισμένο με όλες τὶς τελευταίες ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήσης, ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριό τοῦ Μάρτεν Ντάλ!

Χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ, κάθισε σὸ πρᾶξι του, ἔπηρε τὸ τέλειο μικροσκοπίο του καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσιγαροθήκη του ἐκεῖνο τὸ μικρὸ πραγματάκι. ποὺ εἶχε πάρει χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὸν τοίχο τοῦ μεγάρου τοῦ Λάρουδ Λάρυντερ, ένα δῆμα πρὸ τοῦ μέρους, σὸ ὁποῖο βρέθηκε τὸ πῶμα τοῦ μαχαίραγιά.

Ἀφ'ὗ ἐξήτασε ἐπὶ δέκα λεπτά τὸ μικρὸ αὐτὸ πραγματάκι, ξεκρέμασε ένα ἀκουστικό:

— Ἄλλο - ἄλλό! Ἄκουσε, Τσάο - Τσέν! Νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ Ν'κωλς νὰ φέρῃ κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδι τὴν κοῦρσα μου ἔξω ἀπὸ τὸ καφεενάκι «Τὰ δυὸ κοκκοίρια». Νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ κοντὰ στὴν πύρτα τοῦ καφενείου, νὰ καθῇ σ' ένα πρᾶπεδάκι καὶ νὰ διατάξῃ τσάι. Δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἂν δὲν με δῇ νὰ μπαίνω με τὴν γνωστὴ μεταμφέσι μέσα στὴν κοῦρσα καὶ νὰ φεύγω. Νὰ ἔχη σὸ καθίσμα τοῦ βολάν, κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι, τὸ λάστιχο ποὺ ξάριε. Νὰ ἔχη καὶ μιὰ κασετίνα με σουγιάσάκια, καθρεφτάκια, κουμπιὰ, χτένια καὶ ἄλλα φιλικά. Στείλε μου φωνητό. Μπάλικο. Γιατὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα.

ΚΑΤΑ τὶς δέκα τὸ βράδι ὁ Σούμερ ποὺ οἱ πράκτορές του εἶχαν παροκολουθήσει τὸν Μάρτεν Ντάλ, σπαμάτησε πρὸ τοῦ αὐτεκίνητοῦ του μπροστὰ σὸ μαγαζὶ τοῦ Τσάο Τσέν.

— Τίποτα τὸ ὑπᾶπτο;

— Ἡσυχία. Ο' Κινέζος ἔκλεισε τὸ καστήριον στὴν ἄρα του.

— Πόσοι εἰσθε;

— Ἑπτὰ καὶ δυὸ μοτοσυκλέττες.

— Έγω καὶ ένα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα τῆς Σκώτλαντ Γουάρντ πρὸ πέρα. Κάτι μὲν λέει ὅτι σὲ λίγο θὰ δοῦμε τὸν «Λαυροδύτη - Φάντασμα» νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ καστήριον τοῦ Τσάο - Τσέν, με τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του.

Και πραγματικά σέ λίγο έβγαине από το κατάστημα ένας άνδρας με τα χαρακτηριστικά που είχε δώσει ο Σούμερ.

— Αὐτὸς εἶναι!

Ὁ ἀγνώστος προχώρησε με καταφανεῖς προφυλάξεις πρὸς τὸν ἀνήφορο, κουτσαινόντας ἐλαφρὰ καὶ κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα δέμα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ τὸν Σούμερ ἐπὶ κεφαλῇς ἀρχισαν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν σὰν σκιές. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεξε νὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Σκῳτλαντ Γουόρδ καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους, ποὺ πρέιμεναν πιὸ πέρα μὲ τὶς μοτοσυκλέττες.

Ξαφνικὰ, ἐνὺ ὁ ἀγνώστος πλησίαζε στὸ καφεενεῶν. Ἐὰν τοὺς κοκκῶρε, τὸν εἶδαν νὰ πηδᾷ μὲ ἐξαιρετικὴ εὐκίνησια σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ στάθμευε στὴν πόρτα τοῦ καφεενεῶν καὶ ὡς πρὸς νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτο, τὸ αὐτοκίνητο ἀνέπτυξε ὅλη του τὴν ταχύτητα. Ὡς πρὸς νὰ στρίψῃ τὴν πρώτη γέφυρα, εἶχαν φθάσει οἱ δυὸ μοτοσυκλέττες καὶ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Σκῳτλαντ Γουόρδ.

— Γρήγορα! διέταξε ὁ Σούμερ, καὶ ἡ δραματικὴ καταδίωξις τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα» ἀρχισε.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀγνώστου ἔτρεχε σὰν διαμονοσμένο, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀστυνομικῶν δὲν ὕστερῶσε σὲ ταχύτητα.

Ὁ Σούμερ φώναξε στοὺς δυὸ μοτοσυκλετιστές:

— Χωρὶς ὀμφοβλία, θὰ περάσῃ τὴ γέφυρα Μπρούκλιν, γιὰ νὰ χαθῇ στὰ προάστεια.

— Ἔτσι φαίνεται.

— Ἐσεῖς θὰ περάσετε τὴν γέφυρα Χόφτερ καὶ θὰ φθάσετε λίγες λεπτά πρὶν ἀπ' αὐτὸν στὴν γέφυρα Μπρούκλιν. Θὰ εἰσθε ἑτοίμοι, καὶ μάλιστα ὅτε τὸ αὐτοκίνητό του, ποὺ ἐμεῖς θὰ καταδιώκουμε, θὰ τοῦ κόψετε τὸν δρόμο. Ἐτσι, θέλοντας καὶ μὴ, θὰ σταματήσῃ.

Ὅπως προεῖδε ὁ Σούμερ, ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ καταδιωκόμενος ἔστριψε καὶ μπήκε στὴ γέφυρα Μπρούκλιν.

— Τὸν κρατοῦμε! ἐφώνησε υψοσιμασμένος ὁ Σούμερ, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὁποῖου μπήκε κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του στὴν περιφρημὴ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς γέφυρας.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ καταδιωκόμενου θροισκόταν στὴ μέση σχεδὸν τῆς γεφύρας καὶ τὸ ἄλλο τῶν ἀστυνομικῶν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτό, ὅταν φάνηκαν νὰ κωχονται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς γεφύρας οἱ δυὸ μοτοσυκλέττες.

— Μίστωρ «Λωποδύτη - Φάντασμα» ἐδῶ τελειώνει ἡ καριέρα σου! ψιθύρισε θρυσμευτικά ὁ Σούμερ, τρίβοντας τὰ χέρια του.

Ἡ χαρὰ του ὅμως δὲν κράτησε, παρὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα.

Ξαφνικὰ εἶδε τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ ἀπτότομα στὴν ἀριστερὴ πλατφόρμῃ καὶ τὸν «Λωποδύτη - Φάντασμα», τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὴν σιλουέτηα του, νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ πανικόβλητος νὰ πέφτῃ στὸν ποταμό!

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀστυνομικῶν καὶ οἱ μοτοσυκλέττες σταμάτησαν κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὑποτιθεμένου «Λωποδύτη - Φάντασμα», εἶδαν ἕνα πλανόδιον μικροπωλητὴ, γονατισμένον στὴν πλατφόρμῃ καὶ τρελλὸ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Πάνω στὴν πλατφόρμῃ ἦσαν σκόρπια καθερεφτάκια, χτένια, κουμπιὰ, ζώνες!

— Μὴ χάνετε καιρὸ! ἐφώνησε ὁ Σούμερ στοὺς ἀστυνομικούς. Ὅποιος ἔξερ: καλὸ κουμπι, νὰ πῆσῃ στὸν ποταμό! Οἱ ἄλλοι νὰ τρέξουμε στὴν ὁχθὴ γιὰ δάρκα! Πρέπει νὰ τὸν σώσουν με!

Τρεῖς ἀστυνομικοὶ ἐπέταξαν τὰ ρούχα τους καὶ ἔπεσαν στὸν ποταμό!

Ἐφθασε στὴν ὁχθὴ καὶ ἀσθμαίνοντας, πῆδησε μὲ τοὺς ἄλλους στὴν πρῶτη δάρκα.

Ξαφνικὰ, μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, ἀντήχησε μιὰ φωνὴ κάτω ἀπὸ τὴν γέφυρα:

— Ἀρχηγέ! Τὸν κρατοῦμε!

— Ζωντανὸ ἢ πνιγμένο;

— Δὲν ἔξερουμε. Εἰ.αι ἀναίσθητος!

— Κουράγιο κι' ἔρχομαι! Πές τε μου ἂν ἔχῃ κάποιο σημάδι κάτω ἀπὸ τὸ ἀρ:στερὸ αὐτί!...

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ποὺ φάνηκαν στὸν Σούμερ ὀλόκληρος αἰῶνας, ἡ δάρκα ἐπληρώσε τοὺς κολυμβητάς, οἱ ὁποῖοι κύταξαν νὰ σώσουν πρῶτα τὸν ἀναίσθητο.

Μόλις τὸν ἐμπλῶσαν μέσα στὴ δάρκα, ὁ Σούμερ ἀναψὲ τὸ κλεφτοφάνερὸ του καὶ συγκληκόμενος ἔβριξε τὴν ἀκτίνα στὸ πρόσωπό του.

Ἀμέσῳ ὅμως γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ δακρυχέματα:

— Νὰ πῶρ' ἡ ὀργή, νὰ πῶρῃ! Εἶναι τὸ ὁμῖωμα τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα»! Κατευσούκ! Μὰς ξεγλίστησε καὶ καὶ πάλι μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας! Γρήγορα! Νὰ προφθάσουμε τὸν πλανόδιον μικροπωλητὴ! Αὐτὸς ἦταν!

Μὰ στὴ γέφυρα δὲν ὑπῆρχε κανεὶς τώρα. Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» εἶχε κάνει φτερά!

ΤΑ μεσάνυχτα περίπου της ίδιας νύχτας, ενώ ο Σούμερ επέστρεφε απογοητευμένος στο σπίτι του, μια κατάνυκτο σκιά, σαν φάντασμα, πηδούσε τον μικρό κήπο του μεγάρου του Λόρδου Λάουντερ.

Ανέθηκε σαν αϊλουρος σε ένα δένδρο, κρεμάστηκε από ένα κλώνο και πήδησε σ' ένα από τα παράθυρα του πρώτου πατώματος, το οποίο και διέφυγε μέσα σε ελάχιστα λεπτά, άθουρα και με καταπληκτική δεξιοτεχνία.

Στο πρώτο πάτωμα επισκέφθηκε την αϊθουσα που είχε δη το πρωί και κατόπιν έπεσε στη διβλιοθήκη όπου βρισκόταν το χρηματοκιβώτιο του Λόρδου.

Η διάρρηξις του χρηματοκιβωτίου ήταν ζήτημα δέκα λεπτών της ώρας γι' αυτόν. Είχε διαρρηκτικά εργαλεία ιδικής του εφευρέσεως, στα οποία δεν μπορούσε ν' αντισταθί και η πιο δυνατή κλειδομαχία χρηματοκιβωτίου. Όταν το διέρρηξε, έμεινε για λίγα λεπτά σαν αποβλακωμένος, κυττάζοντας τους θησαυρούς του Λόρδου Λάουντερ και μετόπισθεν την περιήγητη ζώνη του μαχαλαριού για το μοναδικό στον κόσμο μαύρο μαργαριτάρι.

Ίκανοποιημένος για τα αποτελέσματα της διάρρηξής του, έκλεισε και πάλι το χρηματοκιβώτιο, χωρίς να πάρει ούτε μια καρφίτσα από τα θαυμάσια κοσμήματα της Λαίδης.

Το έκλεισε άνασπανάζοντας, γιατί, για πρώτη φορά στη ζωή του αντίκρινε τέτοιους θησαυρούς χωρίς να πάρη... το μερίδιο της «Εταιρείας προς προστασίαν των ζώων».

Αλλά εκείνο το βράδι δεν είχε διαρρήξει για να κλέψι! Έπρεπε να κάμει τις έρευνές του χωρίς ν' αφήσει ίχνος της επίσκεψώς του. Κατόπιν μπρούσε αδιάλογα να επιχειρήσει καιμιά άλλη περιπέτεια... για να διασκεδάσει τη Σκώτλαντ - Γιάρν!

Βγήκε από τη διβλιοθήκη και, με μεγαλύτερη προσοχή, ανέθηκε στο δεύτερο πάτωμα, όπου τον άνεμνε μια από τις εκπληξέας εκείνες, που τρομοκρατούν και την ψυχή ενός γενναίου ανθρώπου.

II

ΠΟΧΩΡΩΝΤΑΣ τότε με χίλιες προφυλάξεις μέσα σ' έναν σκοτεινό διάδρομο, που μόλις φωτιζόταν από κάποιο παράθυρο, που είχε μείνει ανοιχτό, είδε φως από τις χαραμάδες μιας πόρτας.

Προχώρησε ως την πόρτα περπατώντας στις μύτες και, δάχνοντας το μάτι του στην κλειδαρότρυπα, προσπάθησε

να δει τι γινόταν μέσα.

Απέναντί του ακριβώς, με μέτωπο προς την πόρτα, καθόταν σε μια άνασταυτική πολυθρόνα ο φαινομενικά καχεκτικός Λόρδος Λάουντερ και κάπνιζε ένα μικρό πουράκι αμιλήτος. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα σαν γυάλινα σε μια διεύθυνσι. Έβλεπε την εντύπωσι ανθρώπου θυσιζόμενου στα δεινρα, που προκαλεί ή κατάχρησις ναρκωτικών.

Ξαφνικά, ο Μάρτεν Ντάλ είδε την άραία Λαίδη Λάουντερ, ντυμένη με άραχινούφαντα μεταξωτά ύφασματα να προχωρή με τα γόνατα και με ίκετευτικό πρόσωπο προς τον άταρacho Λόρδο, όπως θα προχωρούσε μια οδαισκή για να φιλήση τα πόδια ενός αιμοδιψούς σουλτάνου. Ξαφνικά, ανωρόθηκε σαν τίγρις και τα μάτια της άστραψαν από φλογισμένο μίσος.

— Φτάει πιά δήμει! έκραύαζε η Λαίδη κυροακτικά μανιασμένη. Φτάει! Σε πιο άλλο κακούρημα θα με ξανασπρώξης; Θα μάς κρεμάσουν και τους δυό, κι' εγώ θα πάω άδικα! Έκφυλε! Τέρας! Κάθαρμα!

Κι' αφορίζοντας τον άστραψε από τον λαϊμό με τα δυό της τα χέρια κι' αναταράζοντας τον, προσπαθούσε πραγματικά να τον στραγγάλισι.

Ο Μάρτεν Ντάλ, με την ψυχή πανικόβλητη, έτοιμαζόταν να επέμβη άψηφώντας τας συνέπειας, αλλά τον έκάρφωσε στη θέση του η άταραξία του Λόρδου. Καμμία κίνησι αντιστάσεως στην επίθεσι της μανιασμένης γυναίκας δεν έκανε.

Τέλος, η εξαγριωμένη μαινάς ξανάγινε ήμεσο άρπάκι, τα χέρια της παράλυσαν στον λαϊμό του Λόρδου, τα γόνατά της έλύγησαν, ξανάπεσε στα πόδια του και άρχισε και πάλι να ίκετεύη με λυγμούς, που άπειλούσαν να την πνίξουν.

Ο Λόρδος σηκώθηκε με μια άπότομη, άποφασιστική κίνησι, κι' ο Μάρτεν Ντάλ είδε τη Λαίδη Λάουντερ να σηκώνεται κι' αυτή τρομοκρατημένη να άπισθοχωρή ένα βήμα. κυττάζοντας τον με τρόπο που πρόδιδε και πανικό, και πρόκλησι και ίκεσι και μίσος.

Ακούοντας εκείνος, άταρachος, προχώρησε προς το βάθος, άνοιξε μια πόρτα και βγήκε.

Σε λίγες στιγμές ο Μάρτεν Ντάλ κατάλαβε ότι έκανε καλά που δεν άποτραδίχηκε από την κλειδαρότρυπα.

Το δράμα δεν είχε τελειώσει. Ώς εκείνη τη στιγμή δεν είχε δη παρα τον πρόλογο!

Η πόρτα από την οποία είχε βγή ο Λόρδος Λάουντερ, ξανάνοιξε άπότομα και φάνηκε στο κατώφλι ένα τέρας που έπροκάλεσε ρίγη φρίκης στον Μάρτεν

Ντάλ.

Ήταν ένας γιγάντιος γοργίλλας με άνθρωπινη μορφή, με δόντια που ξεπε-
τούσαν σουβλαρά έξω από τα φрикаλέα
χείλη του. Ένας γοργίλλας της ράτσας
που μόνο στο άπασσας φήμης Όρενό-
κο σώζεται ακόμη.

Το τέρας κοιτοστάθηκε λίγες στι-
γμές, παρατήρησε την παρμένη πάνω
στο ντιβάνι μισόγυμνη γυναίκα, και, όρ-
μώντας ακράτητο και με άφρους στο
στόμα, την αγκάλιασε σφιχτά στα τρο-
μαρά του μπρόστου κι' άρχισε να έρω-
τοτροπή μαζί της και με κτηνώδη δα-
ναυσότητα να κατακομματιάζει τα ά-
πραχούφανα ύφασματά που σκέπαζαν
το χαλκοπράσινο κορμί της.

Κατά το διάστημα αυτό, ο Λό-δος
Λάουντερ, ξεσκαπνίζοντας με την ίδια
άταραξία με την οποία είχε βγεί προ ό-
λίγων στιγμών, προχώρησε στην άνα-
παικτική πολυθρόνα, όπου και έαπλώ-
θηκε να χαλαρώσει, έχοντας το κά-
πνισμά του και άδιαφορώντας για το
τερατούργημα που γινόταν μπροστά
του.

Ο Μάρτεν Ντάλ έκλεισε τα μάτια
του, σκέφθηκε λίγες στιγμές κι' άπο-
τροβήθηκε με σφιγμένη την καρδιά.

Σε λίγο έβγαυε από το μέγιστο του
Λόρεν Λάουντερ με κατεστρωμένο το
σχέδιο της δράσεώς του.

Ο ΣΟΥΜΕΡ άνοιξε τα μά-
τια του κατά τις έπτ'α το πρωί. Τεντώ-
θηκε λίγο στο κρεβάτι του, θυμήθηκε
τις βραδυές του περιπέτειες με την κα-
ταδίωξι του «Λωποδύτη - Φάντασμα»
και δέν μπόρασε να συγκρατήσει ένα
χαμόγελο.

Έτσι γινόταν πάντα, όταν ο «Λωπο-
δύτης - Φάντασμα» ξεγλιστρούσε σαν
χέλι μέσα από τα χέρια του.

Μ' αυτές τις σκέψεις σηώθηκε από
το κρεβάτι του, έτόμασε μια δολώλη-
ρη κατασάδα τσάι με γάλα, έφαγε και
όπου διάβασε τις πρωινές έφημερίδες,
που άφείδωναν δολώληρες σελίδες στη
μυστηριώδη δολοφονία του μαχαραγιά,
έξαιτησε για το γραφείο του.

Μόλις όμως βγήκε από την πόρτα
του και προχώρησε λίγα μέτρα, είδε
ένα αυτόκίνητο να περνά από μπρός
του με άστραπιαία ταχύτητα και άκου-
σε μιάν άγνωστή του φωνή:

— «Άρπαχ' την, Σούμερ!

Και κατάπληκτος, είδε να πέφτει στα
πόδια του μια έπιστολή, τυλιγμένη σε
μιά πέτρα.

Έσκυψε άπορόντας, πήρε την έπι-
στολή, την άνοιξε και διάβασε κατά-
πληκτος:

«Σούμερ,

»Οι περιπέτειες με παρικούρασαν
πιά, προ πάντων τώρα τελευταία. Έ-
πειδή όμως καταλαβαίνω ότι δέν είναι
και τόσο εύκολο παίγνιο να διερθεθώ
και έπειδή άρχίζω να φοβόμαι μή στο
τέλος προαιλέσω άθλά μου κανένα
δράμα και το πληρώσω πολύ άκριβά,
άποφάσισα να παραιθώ. Εξ παραδο-
θώ όμως υπό όρους. Άν παραδεχθής
τους όρους μου αυτούς, έχει καλώς.

»Αν όχι, τόσο το χειρότερο για σένα.
»Έχω λοιπόν στη διάθεσί σου την έ-
λευθερία μου, τη ζώνη του μαχαραγιά
της Σιγκαπούρης και τη διαλεύκανσι
του μυστηρίου της δολοφονίας του.

»Και τώρα άς έλθουμε στους όρους
μου. Για να παραιθώ — κι' άλλη φο-
ρά, θάρεθω, σε θαδίσωτα ότι μόνι στα
δικά σου τα χέρια θά παραιθώ — μιά
μέρα — πρέπει άπαραιτήτως να έλθης
μόνος σου άπόψε κατά τις δώδεκα στη
συνοικία Σάχο, κοντά στον μεγάλο φά-
ρο της «Σέλο». Έκεί θά συναντηθούμε
και θά πραγματοποιηθώ τέλος το δνει-
ρό σου. Σου δίνω το λόγο μου, ότι θά
σε άφήσω να μου περδίσης τί χειροπέ-
δες. Πρέπει όμως να έλθης όλομύσχος.
»Αν έλθης συνοδευόμενος από άλλους,
δέν θά παρουσιασθώ. Κρίνω περιττό να
σου υπενθυμίσω ότι έπράττα πάντα
τον λόγο μου.

Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα».

Για μιά στιγμή ο Σούμερ ύπείρεσε ό-
τι έπρόκειτο για φάρσα φλου του, δια-
βάζοντας όμως και δεύτερη φορά την
έπιστολή παρατήρησε ότι ο γραφικός
χαρακτήρας ήταν όμοιος με τον χαρα-
κτήρα των σημειωμάτων των έπισκε-
πτηρών του «Λωποδύτη - Φάντασμα».

Πήγε στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ
και ο Μπλίκιγκ τον πληροφορήσε πως
ο κύριός του θά έλειπε όλη την ημέρα.

Κατά τα μεσάνυχτα άνυπνομούσε ο-
λομύναχος κοντά στον φάρο της «Σέλο»,
στη συνοικία του Σάχο όταν είδε έφω-
νικά έναν άγνωστο να παρουσιάζεσαι
μπροστά του και να του προτείνει τα
δυό του χέρια:

— Τις χειροπέδες σου, Σούμερ. Μη
τις σφίξης πολύ, γιατί έχω εύαισθητη
την έπίδερμίδα.

Ο Σούμερ, περνώντας του τις χει-
ροπέδες, τον κύπαξε περιέργα:

— Άν δέν ήσουν μελαχρόνος, άν
δέν φορούσες αυτά τα γυαλιά, άν δέν
είχες αυτήν την έλξη κάτω από το ά-
ρστωτά σου αυτί ή όποια δέν είναι ά-
πίθανο ναυαι και ψυτική εις άντικατά-
στασι μιάς άληθινής, ή όποια έξαφανί-
σθηκε προ χρόνων χάρις σε μιά χει-
ρουργική επέμβαση, άν δέν έγερονε λι-
γάκι τον άρστωρό σου ώμο, θά έλθγα
πως ήσουν ο Μάρτεν Ντάλ.

— Η αλήθεια είναι ότι του μοιάζω

λίγο.

— Όσο γι' αυτό, δέν έχω άμφιβολία.

— Πάμε νά σου δώσω τή ζώνη.

— Στάσου... Πώς θά πάμε; Μά τά πέβια;

— Είνε τὸ ἀσφαφέστερο μεταφορικό μέσο.

Οἱ δυὸ ἄνδρες προχώρησαν ἀρκετά καί σέ μιὰ στιγμή ὁ «Λωπεδύτης-Φάντασμα» σταμάτησε. Ὁ Σούμερ κύτταξε τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ πού σταμάτησαν καί ἀνατρίχισε.

— Τί ζητοῦμε στό σπίτι τοῦ Λόρδου Λάουιντερ;

— Ἐδῶ δοῦσκειται ἡ ζώνη. Μά θά πρέπει νά μοῦ δγάλης πρώτα τίς χειροπέδες γιά νά μποῦμε μέσα.

Ὁ Σούμερ ἔμεινε γιά μιὰ στιγμή κατάπληκτος καί ἀπορροφημένος στίς σκέψεις του. Θυμόταν πῶς ὁ μαγισσάγας τῆς Σιγκαπούρης βρέθηκε δολοφονημένος στό πλάκοστρωτό τοῦ πεζοδρομίου τοῦ μεγάρου τοῦ Λόρδου Λάουιντερ!

Τί γύρευε ὁ μαγισσάγας ἔξω ἀπό τὸ μέγαρο τοῦ Λόρδου Λάουιντερ, καί μάλιστα ὑπερὰ ἀπὸ μιὰ ἐσπερίδα πού εἶχε δοῇ πρὸς τιμὴν του;

Τώρα, ὁ «Λωπεδύτης - Φάντασμα» τὸν ὠδηγοῦσε σιδηροδρόμῳ ὡς τήν πόρτα τοῦ μεγάρου Λάουιντερ καί τοῦ ὑπέσχετο νά τὸν παραδώσῃ τήν περίφημη ζώνη, γιὰ τὴν ὁποία ἀσφαλῶς εἶχινε ἕνα φοικιστικό ἐγκλήμα, ἂν δεχόταν νά τοῦ δγάλῃ γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τίς χειροπέδες, τίς ὁποῖες μόνος του δέχθηκε νά φορέσῃ καί μάλιστα σέ στιγμή πού καλεῖς καί περισσότερο αὐτός, δέν περίμενε!

Καί ἡ ἄλλη σοδαρή λεπιτομείρεα;

Ἡ αἰφύδιστική ἐπίθεσις τοῦ Λόρδου Λάουιντερ ἐναντίον τοῦ ἀγαθοῦ Μπίλκινγκ; Τὸ δέσιμο τοῦ Μπίλκινγκ; Ἡ ἐρευνα μέσα στήν κρεβατοκάμαρα τοῦ Μάρτεν Ντέλ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀκρόβαντο πεποήθησε πού ἦταν ὁ σιδηροδρόμος αἰχμαλωτός του μεταμφεσμένος ἐντεχνα, τί σκοπὸ εἶχε; Τί πήρε ὁ Λόρδος Λάουιντερ μέσα ἀπὸ τὸ πύμολο τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ Μάρτεν Ντέλ;

Όλα αὐτὰ τὰ προβλήματα ἀπησχόλησαν τὴν σκέψιν τοῦ ἀγαθοῦ ἀστυνομικοῦ λίγα δευτερόλεπτα, κατὰ τὸ διαισθημα τῶν ὁποίων ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του καί τόνισε σιὸν αἰχμῶνιό του προφάροντας μιὰ - μιὰ τίς λέξεις του:

— Εἰπω! Θά σου δγάλῳ τίς χειροπέδες, ἀλλά ὀφείλῳ προηγουμένως νά σὺ κάνω κάποια προειδοποίησι.

— Νά τὴν ἀκούσουμε.

— Θά κρατῶ τὸ περίστροφό μου σὸ χεῖρ ὅσην ὥρα εἶ μέινουν ἐλεύθερα τὰ χέρια σου. Μὲ τὴν παραμικρή

ἀπὸ τίς συνηθισμένες σου κινήσεις, ἂν δέν σέ σκοτώσω, πράγμα τὸ ὁποῖο σέ παρακαλῶ νά πιστεύῃς ὅτι δέν ἐπιθυμῶ, θά σέ σακατέω! Θά σέ κουτσάω!

— Βγάλε μου τίς χειροπέδες καί κράτα καί πολυδύλο, ἂν ἐν δορυέσαι.

— Πολὺ κοινά. Εἰσαι ἐλεύθερος γιά λίγη ὥρα, ἀλλὰ πρόσενε! Μὲ τὸ παραμικρό, θά σέ ἐσπλώσω, σκοτωμένο ἢ τευλάχιστεν σακάτη!

Καί λέγοντας αὐτά, τοῦ βγάλε τίς χειροπέδες, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνέσυρε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περιστροφό του.

Καί τώρα, ἔκοιμε ὁ Μάρτεν Ντέλ ἀφοῦ ἔβριψε λίγες στιγμὲς τοὺς καρπούς τῶν χερῶν του, εἰ μὲ ἀκολουθῆς σὰν σκιά χωρὶς νά βγάλης τσιμουδιά, τι κι' ἂν δῆς νά κάνω.

— Τί θά κάνης;

— Ἀντιπάραινε ἀνθρωπε! Θά δῆς! Θά σου κάνω ἕνα μάθημα... διερρηκτικῆς!

Καί χωρὶς πιά νά πεομένη ἄλλη λέξι ἀπὸ τὸν Σούμερ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα λεπτὸ σουβλερό ἐργαλεῖο, ἔβριξε μιὰ ματιά στὸν δρόμο καί σὸ διείσθημα μισοῦ λαπτιοῦ, διέβρησεν τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου Λάουιντερ, σὰ νά ἀνοίγε μὲ τὴν ἡσυχία του τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του!

ὁ «Λωπεδύτης - Φάντασμα» ξανάκλεισε τὴν πόρτα ἐξώσω του:

— Ἐνεις τὴν λάμπα μαζί σου; Ἐγὼ δέν πῆρα μαζί μου.

— Τὴν ἔνω.

— Ἀναψέ τιν...

Ὁ Σούμερ ἔβγαλε τὸ κλειδοφάνηρό του, τὸ ἀνέψε καί οἱ δυὸ ἄνδρες προχώρησαν σιωπηλοὶ στὸν σκοτεινὸ δρόμο. Ὁ «Λωπεδύτης - Φάντασμα» προχωροῦσε σὰν ἄθρακις πού γνώριζε ὅλα τὰ κατὰτόπια τοῦ μεγάρου καί σέ λίγο σταμάτησε σέ μιὰ πόρτα.

— Ἐδῶ μέσα εἶναι ἡ ζώνη πού ζητάς, Σούμερ.

Καί αἰοῖτε τὴν πόρτα πού δέν ἦταν καὶ κλειδαμένη.

Ὁ Σούμερ ἔβριξε τὸ φῶς τοῦ φαναιρίου του σὸ ἐσωτερικὸ καί κατάλαβε ὅτι ἐρσκόνησαν στήν διδλοδίκη τοῦ Λόρδου Λάουιντερ.

Ὁ «Λωπεδύτης - Φάντασμα» ἔκλεισε κι' αὐτὴν τὴν πόρτα ἐξώσω τους καί προχώρησε πρὸς τὸ χρηματικὸ βῶτιο κρατάντας τὸν Σούμερ ἀπὸ τὸ χεῖρ.

Ἐκεῖ, ἔβριξε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κοινὴ ἀλλὰ γεροῦ ἀλυσσίδα, ἔδεσε μ' αὐτὴν τὴν ρόδα τῆς κλειδορίδας τοῦ χρηματικῆς βῶτιου, πέρασε μέσα στήν κλειδαρὰ κάποιο ἀστραφερό ἐργαλεῖο μὲ μετοκινούμενα δοντάκια, ἀρπασε τὴ ρόδα καὶ τὰ δύο του χέρια καὶ ἀρπασε νά τραντάξῃ τὴν κλειδαριά.

Ὁ Σούμερ παρακολουθοῦσε ἄφωνος ἀλλὰ μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸν θαυμασμό, τὸ μᾶθημα διαρρηκτικῆς, πού τοῦδινε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ύστερα ἀπὸ προσπάθεια λίγων λεπτῶν, κατὰ τὴν ὁποία οἱ φλέβες τοῦ λαμποῦ τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα» εἶχαν ἐξογκωθῇ μέχρι διαρρήξεως, ἀρχίσαν ν' ἀκούγονται μέσα ἀπὸ τὴν κλειδοριὰ τοῦ χαλύβδινου χρηματοκιβωτίου διάφοροι ἀσθενεῖς μεταλλικοί κρότοι.

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἐπέτεινε περισσότερο τὴν ἀτσαλένια ρόδα, ἕνα δυνατὸ «χά!» βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος του, ἕνας πῖθ δυνατὸς μεταλλικὸς κρότος σὰν διαμαρτυρία τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ τῆς μηχανικῆς ἐναντίον τῆς σατανικῆς ἱκανότητος πού τὸ ἐκμηδένισε κι' ἡ πόρτα τοῦ ἀνοίξε διάπλαση.

Ὁ Σούμερ, ἔριξε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου τὸ φῶς τοῦ φαλακροῦ του καὶ ἔμεινε σὰν στήλη ἄλατος μπροστὰ στοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς, πού γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ἀντίκρυζε!

Κι' ἀνάμεσα σ' ἄλλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, ἐπισκοπᾶν ἡ ζωὴ τοῦ μαχαλαγιὰ τῆς Σιγκαπούρης, τὰ δεκαοκτὸ μόνόπετρα τῆς ὁποίας πέταγαν ἀστράπες.

— Πάρε, Σούμερ, τὴν ζώνη πού σοῦ ἔταξα, εἶπε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

Ὁ Σούμερ, συγκινημένος ἀλλὰ κι' ἀφηρημένος, ὅπως κρατοῦσε τὸ φανάρι του μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, ξανάβαλε τὸ περιστροφὸν τοῦ στὴν τσέπη του, ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ πήρε τὴν ζώνη μέσα ἐπὶ τὸ χρηματοκιβῶτιο.

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἕνα μικρὸ γυαλιστερό ἀντικείμενο καὶ τὸ τοποθέτησε πάνω στὸ βαρὺ χρηματοκιβῶτιο, χωρὶς ὁ Σούμερ νὰ προβῇ ν' ἀντιληφθῇ τὸ παραμικρό.

— Τὴν ἀναγνωρίζεις τὴν ζώνη, Σούμερ; Εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια πού βαύμασε κι' ἐσύ στὴν ἐσπερίδα τοῦ Λόρδου-Δημάρκου;

— Τὴν ἀναγνωρίζω καὶ μόλις ξημερώσει θὰ ζητηθῶν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Λόρδο Λάουτερ.

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἔβαλε τότε τὸ χέρι του μέσα στὸ χρηματοκιβῶτιο, ἀνακάτωσε ὅλους ἐκείνους τοὺς θησαυροὺς καὶ τέλος τὸ ἔβγαλε κρατώντας κάτι:

— Πάρε τώρα κι' αὐτὴ τὴν ἀγκράφα μὲ τὸ μαῦρο αὐτὸ μαργαριτάρι, πού μόνο του, ἀξίζει τὸ τετραπλάσιο ἀλόκληρος τῆς ζώνης.

Ὁ Σούμερ πήρε στὸ χέρι του τὸ αὐτὸ κόσμημα καὶ ἀπορούσε ἂν ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» τοῦ μιλοῦσε

σοδαρά ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν του ἢ ἀν' ἀστείρευτάν.

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἔκλεισε τότε τὸ χρηματοκιβῶτιο ἀφοῦ πρῶτα ἐτοποθέτησε μέσα σ' αὐτὸ τὸ περίφημο ἐπισκεπτήριό του καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Σούμερ:

— Καὶ τώρα, εὐτυχισμένε ἄνθρωπε, πού βλέπεις πραγματοποιούμενο τὸ ὄνειρό σου, τὴν σύλληψι δηλαδὴ τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα», μπορούμε νὰ πηγαίνουμε ἀπὸ ἐκεῖ πού ἤλθαμε. Δὲν ἔχουμε τίποτα ἄλλο γιὰ τὴν ὥρα, νὰ κάνουμε ἐδῶ μέσα.

Ὁ Σούμερ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ σὰν ἀποδωλακωμένος, πότε τὴν ζώνη καὶ τὸ μαῦρο μαργαριτάρι καὶ πότε τὸν «Λωποδύτη - Φάντασμα» ὁ ὁποῖος ἐπανελάθε ἀτάραχος:

— Πάμε νὰ φύγουμε, Σούμερ. Τί σκέπτεσαι;

— Φέρε τὰ χέρια σου τώρα, ὅπως μοῦ ὑποσχέθηκες, νὰ σοῦ περάσω καὶ πάλι τὶς χειροπέδες.

— Ἀχόριστε ἄνθρωπε! Ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἐμπρός! Κάμε τὸ καθῆκον σου! Μὴν ξεχνᾶς ὅμως ἕνα πράγμα πολὺ οὐσιώδες.

— Ποιό;

— Τὸ ὅτι σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σε ἀφήσω νὰ μοῦ ξαναπεράσεις τὶς χειροπέδες, ἀλλὰ δὲν σοῦ ὑποσχέθηκα καὶ ἐν δὲν θὰ προσεθίσω νὰ τὶς ξαναδωῶ μόνος μου αὐτὴν τὴν φορά.

Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσι πού εἶχε ἀρχίσει, γιὰτὶ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔγινε κάτι τὸ ἀφάνταστο.

Ὁ Σούμερ, μιλώντας, περνοῦσε τὶς χειροπέδες στὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα», ὡλλὰ μόλις ἀκούσθηκε ἡ χαρακτηριστικὸς ἦχος κρότος τῆς χειροπέδας πού κλείνει, ἕνα μυστηριώδες στιβαρὸ χέρι χτύπησε μ' ἀστραπιαία ταχύτητα τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τοῦ τῖναξε μακριὰ τὸ κλεφτοφάναιο πού κρατοῦσε, σπύνοντάς το.

Ταυτοχρόνως, ἀντήχησε ὁ γδοῦπος δυὸ σώματων πού ἔπεσαν σφιχταγκιστρωμένα γιὰ ν' ἀρχίσουν μιὰ δραματικὴ λυσσώδη πάλη.

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἄκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Σούμερ πού πνιγόταν καὶ ξανάγινε κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του.

— Βοήθεια, Μάρτεν! Μὲ πνίγει ὁ ἄτιμος!

Ἦρμησε μέσα στὸ σκοτάδι δυὸ ἐλήματα μὲ τὶς χειροπέδες κλειδωμένες στὰ χέρια του καὶ σκόνησε πάνω σε δυὸ σώματα πού πῶλυσαν. Δὲν ἔπεσε ὅμως. Ἔσκησε καὶ μὲ τ' ἀλυσσοδεμένα χέρια του ἔπιασε κάτι μαλλιάρια νεύρωδη δάχτυλα πού ἐσφύγγαν ἕνα λαϊμό. Τὸν λαμποῦ τοῦ Σούμερ!

Οἱ χειροπέδες ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρε-

παν να κάνει την παραισική αποτελεσματική κίνησι. Ἀπελπισμένοι, ἐτένωσε τὰ νεύρα του μέχρι διαροήξεώς των, προσπαθώντας να σπάση τις χειροπέδες και βλέποντας τὸ μάστιγιν της προσπάθειάς του, ρίχτηκε πάνω στὸ τραγικὸ σύμπλεγμα, κυλίσθηκε μαζί του και ἄκουσε τὸ πανδαυμόνιο καθισμάτων και τραπέζων πού ἐπέφταν με πάταγο δεξιά και ἀριστερά τους.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε ὁ κρότος τοῦ ηλεκτρικοῦ διακόπτη και ἡ βιβλιοθήκη πλημμύρισε στὸ φῶς.

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἀγωνιζόμενος νὰ σώσῃ τὸν Σούμερ, μολοντί ἀλυσσοδέεται, γιατί ὁ Σούμερ εἶχε κυριολεκτικῶς παραλύσει μόλις ἀντίκρουσε τὸν τρομερό τους ἀντίπαλο, εἶδε τὸν Λόρδο Λάουντερ με τις πυζάμες του νὰ παρακολουθεῖ ἀπαθροῦστα κοντὰ στὸν διακόπτη, τὴν ἀπεγνωσμένη πάλιν τῶν δύο ἀνθρώπων ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ ἀνθρωπομορφου τέρατος.

Ὁ Λόρδος Λάουντερ ἦτο τελειῶς ἀτάραχος, σὰν νὰ ἦταν βέβαιος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πάλης.

— Λάουντερ!, οὐρλιάζε ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα», παρακάλε τὸν σατανά - ἐμπνευστή σου νὰ μᾶς πνίξῃ ὁ γορίλλας σου και τοὺς δύο! Γιατί ἂν σὸ τέλος τὸν καταβάλω...

— Θὰ σὰς φυτέψω ἀμέσως ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὰ μυαλά, ἀπήντησε μ' ἕνα σαρκαστικὸ ὄφος ὁ Λόρδος Λάουντερ.

Καὶ ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» εἶδε στὸ χέρι τοῦ λόρδου ἕνα περιστροφὸν μεγάλου διαμετρήματος.

Ὡστόσο, δὲν ἐγκατέλειπε τὴν πάλιν, ἐνῶ ὁ Σούμερ οὐρλιάζε πνιγμένος και ὁ γορίλλας ξεφώνιζε φουσώντας.

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ἄφριζε γιατί με τις χειροπέδες στὰ χέρια αἰσθάνονταν τὸν ἑαυτὸ του ἀνίστασιν και νὰ βοηθήσῃ και νὰ ἀμυνθῇ. Ἐνα λεπτὸ ἂν ἔκανε γιὰ νὰ βρῇ τὸ κλειδί τῶν χειροπέδων μέσα σὲ τις τσέπες τοῦ Σούμερ, ὁ ἀστυνομικὸς ἦταν χαμένος.

Στὴν δραστικὴν ὁμιλίαν ἐκείνην στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» εἶχε ἀρξοῖσι νὰ πιστεῇ ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος και τοῦ φίλου ἀστυνομικοῦ και τὸ δικό του, ἀκούστηκε μιὰ νέα κραυγὴ και ὁ γδοῦπος ἐνὸς σώματος πού πέφτει με ὅλη τὴν βαρύτητά του!

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» χωρὶς νὰ πάψῃ οὔτε δευτερόλεπτο τὸν ἄνσο ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ θηρίου, στράφηκε και εἶδε τὸν Λόρδο Λάουντερ σωριασμένο καταγῆς μ' ἕνα χρυσὸ ἐχειρίδιον σφηνωμένο ἀνάμεσα σὲ τις δύο ὤμοπλάτες ὡς τὴν λαβή.

Πάνω ἀπὸ τὸν Λόρδο Λάουντερ πού σφάδαζε λίγες στιγμὲς και σὸ τέλος ἔμεινε ἀκίνητος, δρισκόταν μισόγυμνη

και με τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τις κόγχες, ἡ Λαῖδη Λάουντερ, ἡ ὁποία σὲ μιὰ στήσι αὐτοθῆμα τραγικὴ, ἐθαύμαζε τὸ ἔργο της!

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἀρχίζουν νὰ καταλάβουν σὲ κρίσιμες στιγμὲς.

— Ἐδῶ, Λαῖδη, τῆς ἐφώνασε με φωνὴ πού ἔτρεψε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν και τὴν ἀγωνία! Στὴν τσέπη τοῦ φίλου μου! Περίστροφο!

Ἀλλὰ ἡ Λαῖδη δὲν πρόφτασε νὰ καμὴ οὔτε βῆμα! Πρὶν ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» τελειώσῃ τὴν φράσιν του, τὸ ἀπείσιον τετράχρονο ἄφησε ἕνα ἀνατορνιαστικὸ γρυλλισμό και ἐγκαταλείποντας τὴν πάλιν ὥρμησε ἐναντίον τῆς Λαίδης και ἀγκυμαζόντας τὴν παράφορα, κυλίσθηκε στὸ πάτωμα μαζί της.

— Σκότωτέ τον, Σούμερ!, φώναξε ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα».

Ἀλλὰ ὁ Σούμερ, δὲν περίμενε τὴν συμβουλή τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα» γιὰ νὰ δράσῃ! Εὐθὺς μόλις ἐνόησε ὅτι εἶχε ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὴν περιπτύξιν πού γορίλλα, πετάχθηκε ὀρθος, ἐβγαλε τὸν περιστροφὸν του, ἔτρεξε στὸ σύμπλεγμα και προσπαθοῦσε νὰ σπῇ τὴν κίνησιν τὴν περιστροφῆς του στὸ αὐτὸ τὸ τέρας.

— Ἀκῆμα!, ξαναφώνασε ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα». Ἀξέξιε!

Μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε, κατόπιν ἔνα συγκλονιστικὸ οὐρλιασμα και τὸ τετράχρονο τέρας ἐμεινεν ἀκίνητο ἀνώκελα, μ' ἀνσιχτὸ τὸ στόμα.

Ὁ Σούμερ σκούπισε με τὸ μαντήλι του τὸ κάθισμα και βουτηγμένο στὸ αἷμα του πρόσωπό του, ξανάγινε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του και πλησίασε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔφτασε σὲ τόσο κρίσιμη στιγμή γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ βέβαιο και ἀπαρνητικὸ θάνατο.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, συλλαμβάνω και σὰς, τῆς λέει πελιδνὸς και αἰσθηματικὸν ἀκόμη.

Ἡ νέα γυναῖκα κύννησε τὸ κεφάλιν της σὰ νὰ περίμενε τὴν σύλληψιν της, κι' ἀπήντησε με φωνὴ πού τὴν διέκοπτε ἡ συγκίνησιν:

— Καλύτερη ἡ φυλακὴ ἀπὸ τὴν ζωὴ πού ἔκαμα ὡς τώρα γι' αὐτὰ τὰ δύο τέρατα! Καλύτερος κι' ὁ θάνατος! Γιατί σὰς ἔδωσα τὴ ζωὴ! Μοῦ ὀφείλετε κάποια εὐγνωμοσύνη, ὡπασηδέστε.

— Ναί... ὅσο γι' αὐτὸ... τὸ ἀναγνωρίζω... ἀλλά...

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα» τὴν ἐπλησίασε και με τὰ ἀλυσσοδέτα του χέρια τὴν ἐβοήθησε νὰ σηκωθῇ:

— Ἐσηνηθῆτε, Λαῖδη. Ὁ ἀνθρώπος πού σώσατε, δὲν εἶναι τόσο κακὸς, ὅσο προσπαθεῖ νὰ φαίνῃ.

— Ζούσα μ' ένα καταθρόνιο κακούργο και παθιστή, ο οποίος έκαε το κόσμον τ'α κακούργηματα και με τρομοκρατούσε μ' αυτό το κήνος, στο όποιο με παρέδιδε κάθε τόσο για να απολαμβάνω το θέσιμα του μαριουριου μου. Το κήνος αυτό ε'χαι ένας γοργίλλας του Όρενέκου. Ήταν έρωτευμένο μαζί μου. Όταν ο λέρδος ήθελε να δολοφονήζη κάποιον, με έβριδ'ε να τον δώσω στην πλαστή μεγάλη αθούσα και να παίζω μαζί του την κωμωδία της έρωτευμένης! Από το έπάνω π'άτωμα έδεχε σ' αυτό το τέρας την έρωτική σκηνή, το τέρας λυσούσε άπό την ζήλεια του και σ'ε λίγο στραγγάλιζε έκείνον, πού άθελά μου τον παρουνίζαζε ως άμπεραστήν. Έτσι στραγγαλιζόθηκε ο μαχαραγ'άς της Σιγκαπούρης έξω από το μέγαρό μας. Έτσι θά στραγγαλιζόταν χθές και ο Μίστερ Μάρτεν Ντάλ, αν δεν καταλάβαινε την παγίδα, και δεν πήδουσε από το παρόθυμο!

— Όστε χθές σ'ας έπισκεφθή ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ; έρώτησε με περιέργεια ο Σούμερ.

— Ναί... τον έκάλωσα έγω ή ίδια τηλεφωνικώς... για να δολοφονηθή!

Ή ώραία γυναίκα σταμάτησε την άφηγησή της, ακούπισε τ'α δακρυσμένα της μάτια και, κατάπληκτη, τ'α κάρφωσε σ'α χέρια του «Λωποδύτη - Φάντασματος».

Μόλις έκείνη την στιγμή είχε προέξει τις χειροπέδες.

— Άλλά, τί βλέπω, μίστερ; Φοράτε χειροπέδες; Τί σημαίνει αυτό;

Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» κατέβασε τα μάτια του χωρίς ν' απαντήσει στην έρώτησι της κατάπληκτης γυναίκας, ενώ ο Σούμερ, πού στενωχωρημένος από τον αϊχμαλωτό του, άπαντούσε στην έρώτησί της:

— Ο άδελφός αυτός, στον όποιο χρωστάτε την άπαλύτρωσί σας και έγω την ζωή μου, φοράει τις χειροπέδες, γιατί άτυχώς και γι' αυτόν και για μένα, είναι ο «Λωποδύτης - Φάντασμα».

Ή Λαίδη Λάουντερ έμεινε με το στόμα άνοιχτό από την κατάπληξι. Έκάρφωσε τ'α μάτια της στον «Λωποδύτη - Φάντασμα», τον πρόσθεσε λίγες στιγμές από το κεφάλι ως τ'α πόδια, και στο τέλος στράφηκε στον άστυνομο:

— Αύτός; Ό «Λωποδύτης - Φάντασμα»; Άν είναι δυνατόν! Είστε δέδαιος; γι' αυτό πού ύποστηρίζετε;

— Άν είμαι δέδαιος! Άν δέν ήταν αυτός έγω θάμουνα πεθαμένος αυτή τη στιγμή!

— Σεις... είσθε δέδαιος, μίστερ...

— Μισραί και να μην κάμετε λάθος, Λαίδη, της είπε ο Σούμερ. Όπως είπατε όμως πηγαίνετε να φορέσετε κάτι, γιατί είσθε δολύγυμη, και ή συνομιλία μας αυτή θά συνεχισθή στην έστιασμία. Σας συλλογίζω γ'α την δολοφονία του μαχαραγ'ιά της Σιγκαπούρης.

— Ναί!... άπάντησε ή ώραία γυναίκα. Για μία στιγμή είχα ξεχάσει την δραματική μου θέσι. Είμαι στη διάθεσί σας, μίστερ.

Άλλά πριν ή λαίδη άπομακρυνθή, ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» πλησίασε τον Σούμερ με το μισοκακόμοιρο ύφος του:

— Σούμερ, δγάλε μου σ'ε παρακαλώ το μόν ήλι μου από την τσέπη μου.

Ο Σούμερ άπλωσε το χέρι του καχύποπτα, του έβγαλε το μαντήλι του και τού το έδωσε σ'α άλυσσάδεια χέρια του.

Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» τού πήρε, τού έφερε συλλυγημένος σ'α μάτια του και προχώρησε άργά - άργά πρós το χρηματοκιβώτιο.

Έκεί, έφερε τον άγκώνα του στη φουσκίτσα πού είχε άφήσει προηγουμένω και πού περείχε κεραυνόβολο άνασθητική ά έριο, και την πάτησε, φέρνοντας ταυτόχρονα το μαντήλι του στο στήνα. Όταν είδε τον άστυνομικό με τη γυναίκα να πέφτουν άναίσθητοι πλησίασε τον Σούμερ κρατώντας πάντα το μαντήλι του κοντά σ'α μύτη του, έδγάλε από την τσέπη του το κλειδί των χειροπέδων, έλευθέρωθηκε, σ'α με τ'α χ'ανδρά κορδόνια των προσπετασμάτων έδωσε στον Σούμερ. Κατόπιν πλησίασε στο χρηματοκιβώτιο, πήρε τή ζώνη και τού μαύρο μωρνοράκι τ'α έβαλε στην τσέπη του και έγραψε πάνω σ' ένα έπισκεπτήσιό του:

«Σούμερ, Σού ύποσχέθηκα να σου άφήσω να μου παράσης τις νειροπέδες, όχι όμως και να μην προσπαήσω να τις δγάλω μόνος μου. Σ'απώρρηπτε, σημείωσε μια άκάλω μεγάλη άστυνομική έπιτυχία, γι'α την όποια σ'ε δοήθησε ο... «Λωποδύτης - Φάντασμα».

Ετοποθέτησε το έπισκεπτήριό σ'ε μέρος πού να τού δ'η ο Σούμερ μόλις συνέλθ'η, πήρε στην άγκαλιά του την άναίσθητη ώραία γυναίκα και βήκε από το μέγαρο.

ΧΕΡΜΑΙΝ ΛΑΝΤΟΝ

Μετάφρασις Χ.

ΕΥΘΥΜΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Ἀπίθανη ἱστορία

Κάποιος τρομερός ψεύτης διηγείται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

— Μιὰ φορά, λέει, γνώρισα στὴν Ἀμερική δυὸ Σιοιμαίους ἀδελφούς.

— Κοινὴ ἱστορία, τοῦ λέει ἓνας φίλος.

— Ὅχι καὶ τόσο ἀπαντᾷ ὁ ψεύτης. Γιατί ὁ ἓνας ἦταν πιλότος ἀεροπλάνου καὶ ὁ ἄλλος κυβερνήτης ὑποβρυχίου.

* Ἐνας ζωόφιλος

Ὁ πρόεδρος ρωτᾷ τὸν κατηγορούμενο:

— Μπορῶ νὰ μάθω γιατί ἔδειρες τὸν μυντη;

— Δὲν τὸν ἔδειρα, ἀπαντᾷ ὁ κατηγορούμενος.

— Δὲν τὸν ἔδειρες; Τοῦ ἔσπασες τέσσερα πτερὰ κρὶ τὸν ἔστειλες στὸ νοσοκομεῖο καὶ μοῦ λές πὺς δὲν τὸν κτύπησες! Καὶ γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία;

— Γιατί εἶμαι ζωόφιλος κ. πρόεδρε. Δὲν μπορούσα νὰ τὸν βλέπω νὰ κτυπᾷ τ' ἄλογά του μὲ τὸ καμουτσι!

* Ὅλα μὲ δόσεις

Ὁ πατέρας στὸ γιό:

— Παιδί μου, τώρα πὺς μεγάλωσες καὶ ἐργάζεσαι, θὰ πρέπει νὰ κάνης κάτι γιὰ τὸν γέρο πατέρα σου.

— Εὐχαρίστως, ἀπαντᾷ ὁ γιός. Τί θέλεις νὰ κάνω;

— Νὰ πληρώσης τὶς τρεῖς τελευταῖες δόσεις γιὰ τὸ ἀμαξάκι, πὺς εἴχαμε πάρει, ὅταν ἦσουν ἀκόμα μωρό.

Ὁ χαρακτήρας

Συναντῶνται δυὸ φίλες:

— Ἐμοῖθα πὺς παντρεύτηκες, λέει ἡ μιά. Εἶναι καλὸς ὁ ἀντρας σου;

— Καλός.

— Ὁ χαρακτήρας του;

— Σὰν ὅλων τῶν ἀντρῶν: Καμμιά φορά κωκός, καμμιά φορά χειρότερος.

Ἀνασκωπὴ

Συζητοῦν δυὸ φίλες:

— Χθὲς εἶδα τὴν Λιλή μὲ τὸν Νίκο!

— Μὰ δὲν εἶχαν μαλώσει;

— Ναί φαίνεται ὅμως ὅτι ἔκαναν προσωρινὴ ἀνασκωπὴ, γιατί τὴν ἄλλη ἑβδομάδα παντρεύονται.

* Ἡ διαφορά

Ἡ σύζυγος μὲ δάκρυα στὰ μάτια λέει στὸν ἀντρα της:

— Ὅταν ἤμαστε ἀρραβωνιασμένοι δὲν μὲ φιλοῦσες ποτὲ ἀσχημα.

— Ὅτις ἤμαστε ἀρραβωνιασμένοι δὲν μοῦ ζήτησες ποτὲ χρήματα!

Τί θὰ ἔκανε

Ἡ κυρία ρωτᾷ τὴν ὑπρέτρια:

— Ἄν κέρδιζες τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου, τί θὰ ἔκανες;

— Θὰ παντρεύομαι, θὰ ἀνοίγα σπίτι καὶ δὲν θὰ δεχόμουν ποτὲ κυρίες σὰν καὶ τοῦ λόγου σας!

Εὐτυχῶς

Ὁ παλάτης στὸ γκαρσόνι:

— Αὐτὴ ἡ μπριτζόλα εἶναι πολὺ μικρή!

— Τὸ βλέπω κύριε, ἀπαντᾷ τὸ γκαρσόνι.

— Ἐπὶ πλέον εἶναι καὶ τρομερὰ σκληρή!

— Τότε εἶναι εὐτύχημα πὺς εἶναι μικρή!

Χόρτα χωρὶς λάδι

Ὁ πελάτης φωνάζει τὸ γκαρσόνι:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ποῖος ἔδωλε λάδι στὰ χόρτα πὺς μοῦ σεργιρίσες;

— Μά... ὁ μάγειρας, ἀπαντᾷ τὸ γκαρσόνι.

— Τότε μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσης ποῖος τὸ... ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κουζίνα μέχρις ἐδῶ;

Μοντέρνα κορίτσια

Πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο, ἐκεῖνος ρωτᾷ ἐκείνην:

— Ἦθεῖλα νὰ ρωτήσω κάτι: ξέρεις νὰ μαγειρεύεις;

— Ἐξῶ, ἀπαντᾷ ἐκείνη. Ἐσύ δὲν ξέρεις νὰ πλένης πιάτο;

Παρεξήγησις

Ἡ κυρία στὴν ὑπρέτρια:

— Ἄν συναχθῶς νὰ ἐργάζεσαι ὅπως σήμερα καὶ νὰ μὴν προλαβαίνης τίς δουλειές, τότε θὰ ἀναγκασθῶ νὰ πάρω ἄλλη ὑπρέτρια.

— Ἡ κυρία ἔχει δίκιο, ἀπαντᾷ ἡ ὑπρέτρια, καὶ εὐχαριστᾷ πὺς τὸ σκεφθῆκατε. Κι' ἐγὼ ἤθελα μιὰ βοηθὸ καὶ δὲν ἤξερα πὺς νὰ σᾶς τὸ πῶ.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΑΡΑΣ.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑ: - Μωράβο Τρουτζούμο
 έχω δε φερμίγειω μια ώρα κι έδω πωαι.
 ζεις με το φίδο ζεις και είσαι μωρό
 παιδί! -

ΜΠΑΤΖΑΚΑΣ Ο ΜΥΩΤΑΣ.

ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ: - Νομίζω, κύριε, ότι μπο-
 ρούσατε α' την αρχή γά μου ή'ντε ότι δεν
 ζέρετε γά διαβόλετε.